

க.பரண்தரன்

அல்வாய்ச்சன்முயன்

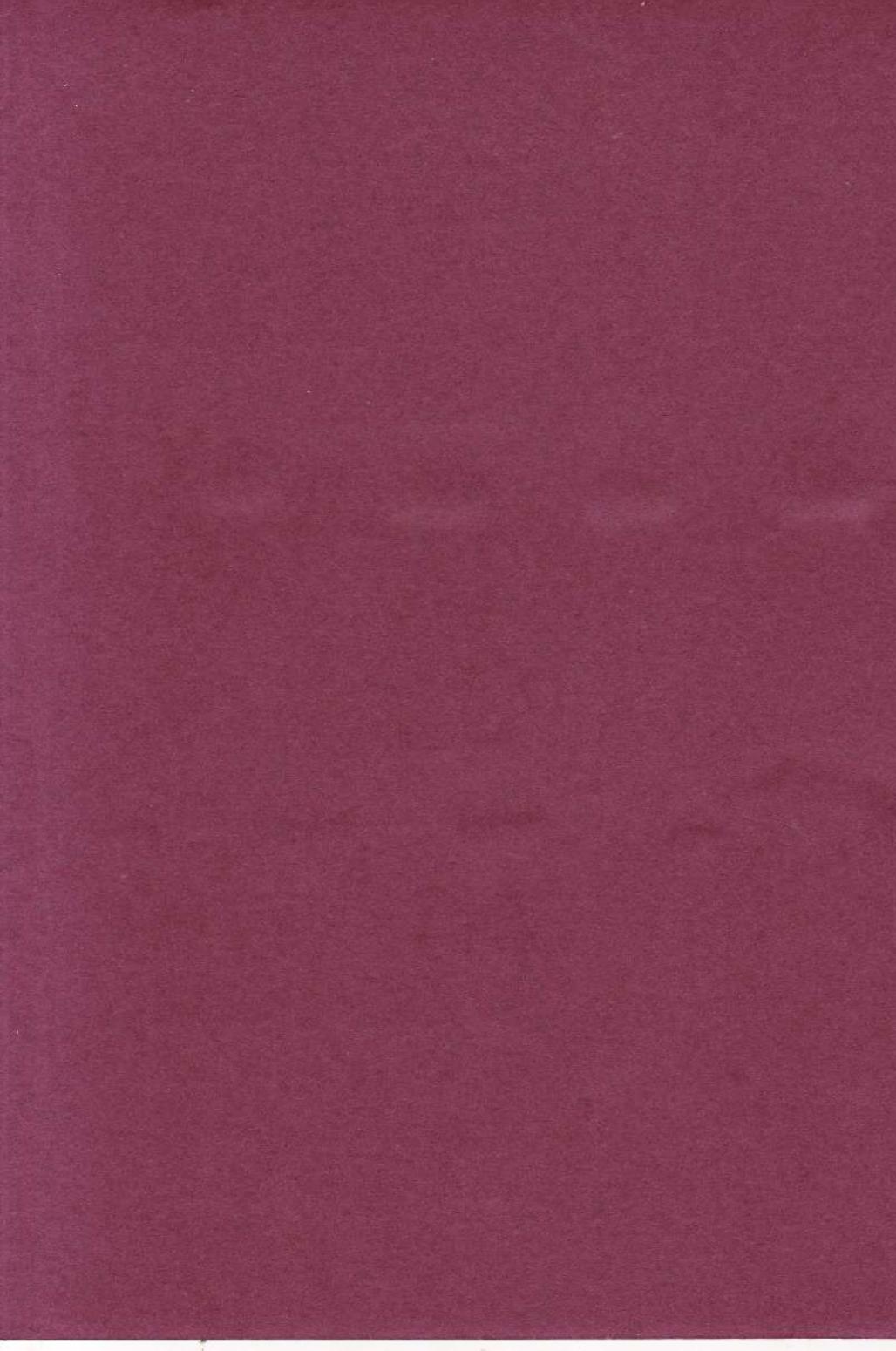

க.பாரண்துரன் அவர்கள்
பள்ளுக் குழுமமே கொண்டதற்கு
படிப்பாளர், கட்டுமானாளர்,
கல்வியாளர், கலைக்கூக்கும்
கல்விக்கூயின ஆசிரியர், கிராந்தர் க
நாய்கர், நால் வெளியிட்டாளர், மூத்தி
தமிழர்களுக்கான
ஆவணகச் செயற்பட்டாளர்,
கந்தகெர வீரர் இரண்டாம்
ஆளுமைக்குரியவர்

சரியானதை கண்டுகின்ற ஆளுமைச்
செழிப்பும், சரிப்பாடுதான் நான்
உணர்ந்தவற்றை தயங்காமல்
வெளிப்படுத்தும் தற்குள்ளிடம் வெளுவால்
மொழிகளைப் பற்றி
பிரதியிப்பாகும் என்னோடு சுய
விளம்பராகவுடையோ என்று பல்லாது
தன்னடைக்குமுடி கண்டு நான் கடிந்து
நினையாலோயாகவே ஜீவந்த ஆளுகூத்துமின்
அ. சிரியான திடு கவுராது முத்திரை
ஒவரக்கணை பார்க்கின்றேன்

- கே. மோ. கீ. வி.

அல்வாயிச்சனிமயனி

க.பரணீதரன்

ஜீவநதி வெளியீடு

அல்வாய்ச் சண்டியன் (சிறுகதைத்தொகுதி)
க.பரணீதரன்

முதற் பதிப்பு : ஆவணி 2017

வெளியீடு: ஜீவநாதி, கலைஞர்கள், அல்வாய்

பதிப்புரிமை : ப.கலாதரன்

அட்டைப்பட வடிவமைப்பு : க.பரணீதரன்

பக்க வடிவமைப்பு : க.பரணீதரன்

அச்சுப்பதிப்பு : பரணீ அச்சகம், நெல்லியடி

பக்கம்: vi +106

விலை : 300/-

Alvaisandiyan(collection of Short stories)
K.Bharaneetharan

First Edition : August 2017

Published by: Jeevanathy, Kalaiaham, Alvai

Copy Rights : B.Kalatharan

Cover Designed by : K.Bharaneetharan

Page setup : K.Bharaneetharan

Printed by : Baranee printers, Nelliady

Pages: vi + 106

Price : 300/-

ISBN: 978-955-4676-62-6

ஜீவநாதி வெளியீடு - 90

இலக்கியத்தில் நண்பராய், ஆலோசகராய் திகழும்
இ.சு.முரளிதுரன் அவர்களுக்கும்
வாழ்வில் மாணவராய், நண்பராய், சுகோதரராய், மந்திரியாய் திகழும்
நா.கௌரிசங்கர் அவர்களுக்கும்
என் வெற்றிகளின் பின்னால் உள்ள என் அன்புத்தந்தை
கலாரநிதி த. கலாமணி அவர்களுக்கும்
என் அன்புக் காலீக்லை

நன்றிகள்

அப்பா கலாநிதி த.கலாமனி
துணைவி ப.விழிஞ்சுவர்த்தினி
அம்மா திருமதி கு.கலாமனி
தம்பி க.மதனாஹரன்
மைத்துனர் அ.இராகவேந்திரா
ஜீவந்தி
உதயன்
நெல்விக்கனி
மகுடம்
மதிகலர்ஸ்

என்னுமை

ஜீவந்தியின் 90 ஆவது வெளியீடாகவும் எனது இரண்டாவது சிறுக்கைத் தொகுதியாகவும் ‘அல்வாய்ச் சண்டியன்’ சிறுக்கைத் தொகுதி வெளிவருவதையிட்டு மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். 2010 இல் எனது முதற் சிறுக்கைத் தொகுதி ‘மீண்டும் துளிர்ப்போம்’ வெளியானது, 7 வருட இடைவெளியின் பின்னர் இத்தொகுப்பு வெளியாகிறது. இத்தொகுப்பில் உள்ள ‘படமுடியாது இனித் துயரம்’ இலங்கை பல்கலைக்கழகங்களுக்கு இடையே நடாத்த பெற்ற ‘கவிதா ஆற்றல்’ போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்றது. இத்தொகுதியில் வெளியாகியுள்ள கதைகள் அனைத்தும் ஏதோவொரு வகையில் நான் சந்தித்த, அறிந்த மனிதர்களின் பிரதிபலிப்பாய் உள்ளன. எனது கதைகள் பலவற்றில் போரின் பாதிப்புகளால் ஏற்பட்ட உள்பிரச்சினைகளை முன் வைத் துன் ஒன். பல சிறுக்கைகளை எழுத எண்ணியிருந்தும் சஞ்சிகைவெளியீடு, நூற்பதிப்பு, இலக்கிய கூட்டங்கள் நடாத்தல், ஆவணச் செயற்பாடுகள் என தொடர்ந்து இயங்குவதால் நேரமின்மைப்பிரச்சினை காரணமாக எழுத முடியாமல் விடுபட்டுப் போய்விட்டன. 2015 இல் வெளி வந்திருக்க வேண்டிய இந்தத் தொகுப்பு 2017 இல் வெளியாகிறது. இந்த தொகுப்பு வெளிவருகின்ற சமயத்தில் என் கதைகளை பிரசரித்த ஜீவந்தி, நெல்லிக்கணி, உதயன், மகுடம் சஞ்சிகைகளுக்கும், எனது வெற்றிகளின் பின்னால் நிற்கும் அப்பா கலாநிதி த.கலாமணி அவர்களுக்கும் நன்றிகளை கூறிக்கொள்கிறேன். வாசகர்களிடம் இருந்து இத்தொகுப்பு பற்றிய விமர்சனக் கருத்துகளை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறேன். இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைமாந்தர்கள் நிஜவாழ்வில் எம்முடன் ஊடாடுபவர்கள் என நினைக்கும் போது மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.

- க.பரண்தரன்

2017.8.15

- யുദ്ധാന്തം, കോറിത്തുപ്പയർമ്മ/01
 ബല്ലഫ്യാൻ/19
 നിശ്ചാരത്തുനാൾക്ക് നിശ്ചാരാവൈദ്യമന്ത്രം/30
 മീണ്: സ്റ്റ്രെൻഡ്/40
 എഴുപ്പിൽപ്പണി വിദ്യാപിൻ: ഒക്ക/49
 ദ്രക്കർ/57
 ഓൾ കൊണ്ട് ഉറുക്കൻ/65
 യാദ്യം/66
 ബല്ലഫ്യാൻ/71
 നിപാർഗ്ഗം/84
 അംബാപ്പ് ചഞ്ചലധാൻ/94

படமுடியாது, இனித்துயரம்!

காலையிலிருந்தே மனம் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அஞ்சலா ரீச்சர் காலையிலேயே அச்செய்தியைச் சுமந்து வந்திருந்தார். செய்தியைக் கேட்டதும் நாம் மௌனமானேன். அஞ்சலா ரீச்சர் என் மௌனத்தில் குறுக்கிட மாட்டார். நான் பேசும் வரை காத்திருந்தார்.

என்னுள்ளிருந்து பெருமுச்சொன்று வெளிப்பட்டது. அது என் மௌனம் கலைந்ததற்கான அறிகுறி என்பதை அஞ்சலா ரீச்சர் அறிவார். நான் பேசுத்தொடங்குமுன்றானே மிகுதிச் செய்திகளையும் சொல்லிவிட வேண்டும் என்ற அவதானத்துடன், நிதானமாகச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“எல்லோரையும் புனர்வாழ்வு முகாமுக்குக் கொண்டு போகப்போயினமாம் யுத்தம் முடிவுக்கு வந்து விட்டதாலை இனி அவையளை ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டினமாம்...”

என் நெஞ்சள் ஓராயிரம் அலைகள் பொங்கிப் பிரவாகித்தன. இதயம் குழறிக் கொண்டிருக்கிறது.

“நீங்கள் ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதீங்கோ, ரீச்சர்... மேரிக்கு ஒன்றும் நடந்திருக்காது. மேரியையும் புனர்வாழ்வு

க. பரணீதரன்

முகாமுக்குத்தான் கொண்டு போயிருப்பினம்...”

என் நெஞ்சக் குழறல்களை அடக்கிக்கொண்டு மேசை மீது அடுக்கிவைத்திருந்த அறிவுரைப்பு வழிகாட்டியையும் பாடநூல்களையும் பாடக்குறிப்புப் புத்தகத்தையும் எடுத்து என் பாடசாலைப்பையினுள் வைக்கத் தொடங்கினேன்.

அஞ்சலாரீச்சர் தொடர்ந்தார்:

“இன்றைக்கு எல்லா ரீச்சர்கம் உங்களை, மேரியைய் பற்றி விசாரிப்பினம்... எத்தனைபேர் விசுவாசமாக் கேட்பினமோ தெரியாது... நீங்கள் ஒன்றுக்கும் ரென்ஷன் ஆகாதேங்கோ...”

அஞ்சலாரீச்சர் ஒருவர் தான் எனக்குச் சற்று ஆறுதல் அவரிடம் தான் சிலவேளைகளில் என் மனத்துயரத்தைச் சொல்ல முயற்சித்திருக்கிறேன். ஆனாலும் முற்றாக என் மனச்சமையை இறக்கி வைக்க நான் முயற்சித்ததே இல்லை. அஞ்சலா ரீச்சராலும் என்னை முழுமையாக விளங்கிக் கொள்ள முடியுமோ என்னவோ...

“நான் என் ரீச்சர் ஆரோடையும் கோபிக்கப்போறன்... நான் கோபிக்கிறதுக்கு என்னிடம் இன்னும் என்ன இருக்கு ரீச்சர்...”

என் குரலில் தளதளப்பை அவதானித்ததுமே அஞ்சலா ரீச்சர் கண்ணீர் வடிக்கத் தொடங்கி விட்டார். விசும்பிக்கொண்டே சொன்னார்.

“நாங்கள் இருக்கிறம் தானே ரீச்சர்... என்றை இவரும் கொழும்பிலையிருந்து கதைச்சவர்... தான் பலரோடை தொடர்பு கொண்டிருக்கிறாராம்... மேரியைப் பற்றி ஏதுஞ் செய்தி தெரிந்தால் தான் போய்க் கூட்டிக்கொண்டு வந்து விடுவாராம்...”

நான் மீண்டும் மௌனமானேன்.

பாடசாலைக்குச் செல்லத்தாமதமாகிவிட்டாலும், அப்போதுதான் காலைப் பிரார்த்தனை முடித்து பின்னைகள் வகுப்புகளுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் என்னுடைய வகுப்பை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறேன்.

பாடசாலை அமைதியாக இல்லை. ஆசிரியர்கள் எல் லோரும் சூடிக்கூடி நின்று கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வழையாக ஆசிரியர்கள் வரும்வரை வகுப்பறைகளுக்கு முன்னாலுள்ள விறாந்தையில் நிரையாக நிற்கும் மாணவர்களை மாணவ தலைவர்கள் உள்ளே போகுமாறு சைகை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பின்னைகள் வகுப்புக்குள் வருவதற்கு முன்பே நான் அங்கு சென்று ஆசிரியர் மேசைக்கு முன்னால் அமர்ந்து கொண்டு, வழியில் வாங்கி வந்திருந்த பத்திரிகையை விரித்துப்படிக்கிறேன்.

பத்திரிகை முழுவதுமே யுத்தச் செய்திகளால் நிரம்பி யிருக்கிறது கடந்த ஆறுமாத காலச் செய்திகள், இதுவரை காலமும் வெளிவராத உண்மைச் செய்திகள், அரசியல் விமர்சனங்கள், மறைபொருளான செய்திகள், மக்கள் அவலங்கள்... இன்னும் என்ன என்னவோ....

அஞ்சலா ரீச்சர், நான் பத்திரிகை படிக்கும் முன்னரே காலையில் எனக்குச் செய்தியைச் சொல்லிவிடவேண்டும் என்று காட்டிய அவசரம் இதனால் தானோ....

எனக்கு எந்த அரசியலுமே விளங்கவில்லை. எனக்கு அரசியலில் ஈடுபாடுமில்லை. எனக்கு என் துயரங்களே போதும்.

பத்திரிகையில் கட்டம் போட்டுக் காணப்பட்ட செய்தியைப் படித்துக்கொண்டிருக்கும் போதே, “வணக்கம்” கூறிக்கொண்டு பிள்ளைகள் வகுப்பினுள் பிரவேசிக்கிறார்கள்.

கட்டம் போட்ட செய்தியைப் படித்துத் துணுக்குறு கின்றேன். யுத்தம் தொடங்கியவேளை ஆரம்பகாலத்தில் பிடிபட்டவர்கள் ஆறுமாத காலத்துக்கு முன்னரே புனர்வாழ்வு முகாமுக்கு அனுப்பப்பட்டிருந்தார்களாம். இதுவரை கசியாத செய்தி... அப்படியானால் என் மேரியும்...

வாய்விட்டு அரற்றி “ஓ” என்று அழவேண்டும்போல இருக்கிறது. விம்மி வெடித்து அழுதுகொட்டித்தீர்த்துவிட்டால் மனச்சமையும் இறங்கி நெஞ்சம் இலேசாகி விடும். முடிந்தாற்தானே. என் அந்தராத்மா தடுத்தது:

“இப்பொழுதே அழுதுதீர்த்துவிட்டால் எப்படி?

உன் துயரம் இன்னும் இருக்கிறது...”

இந்த ஜென்மம் முழுவதும், இன்னும் இருக்கிறது...”

பொங்கிப் பிரவகித்து மடைதிறந்தாற்போலப் பாய்ந்து பெருகவெனக் காத்திருந்த கண்ணீர் வெள்ளம் ஒடுங்கித் திவலையாகி வடிகால் தேடிக் கண் இமையை நனைக்க.... மேல் உதட்டை மடித்து பற்களிடையே இடுக்கிக்கொண்டு மேற்தாடைப் பற்களால் ஒருமுறை கடித்துக் கொண்டதோடு சரி... பிரளயமும் என்னுள் அடக்கமாகிறது.

தலையை நிமிர்த்தி ஏதிரே நோக்குகிறேன்.

நான் உகுக்கவிருந்த கண்ணீர், மலங்க மலங்க விழித்துக்கொண்டிருக்கும் பிள்ளைகளின் கண் களில் எல்லாம் நிறைந்து நிற்க... சிலர் முக்கை இழுத்து உறிஞ்சிக்கொள்ளவும் செய்கிறார்கள்.

கனிஸ்ரஸ் மெதுவாகக் கேட்கிறான்.

“ரீச்சர்... மேரி அக்காவும் உயிரோடை பிடிபட்டிருந்தால் இப்புனர்வாழ்வு முகாமிலை இருப்பாதானே ரீச்சர்...”

என் உயிரணுக்கள் ஓவ்வொன்றிலும் ஊசி கொண்டு குத்தியது போன்ற உணர்வு.

என் டெனீவியஸ் உயிரோடிருந்திருந்தால் இப்போது இதே வகுப்பில் இவர்களுள் ஒருவனாய் நின்றிருப்பான். இவர்களைப்போல் அவனுக்கும் அரும்புமீசை முளைத்திருக்கும்.

பன்னிரண்டாம் தரத்துப் பிள்ளைகள் இன்னும் சின்னப்பிள்ளைகள் போலக் கேவிக்கேவி அழுகிறார்கள். டெனீவியஸும் உயிரோடிருந்திருந்தால் இப்படித்தான் அழுது கொண்டிருப்பானோ....

இந்தப் பிள்ளைகள் மட்டும் தான் என்னை டெனீவியஸின் அம்மாவாகப் பார்க்கிறார்கள் ஏனையோருக்கு....

என்னை விறுமை பிடித்தவர் என்று சொல்லுவார்களோ...

என்னதான் சொல்லமாட்டார்கள்...

யாரும் எதுவும் சொல்லிவிட்டுப் போகட்டும். எனக்கு இந்தப் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் என்னை ‘ரீச்சர்’ என்று அழைக்கும்போது என் டெனீவியஸ் என்னை ‘அம்மா’ என்று அழைப்பதுபோலவே இருக்கிறது.

கலங்கிய கண்களுடன் பிள்ளைகளை உற்றுப் பார்க்கின்றேன்.

நான் ஒன்றும் பேசாமல் கலங்கிய கண்களோடு அவர்களை உற்றுப்பார்ப்பது அவர்களுக்கு எதையோ உணர்த்தியிருக்கவேண்டும்.

க. பரண்தூரன்

அவர்களும் கண்கள் கலங்க, சித்திரப் பாவைகள் போல் அசையாமல் இருக்கிறார்கள்.

இப்போது என் நினைப்பெல்லாம்...

நான் அழவேண்டும்...

இந்தப்பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து அழவேண்டும்...

பிள்ளைகளை எல்லாம் கட்டி அணைத்துக்கொண்டு பெருங்குரலெடுத்து அழவேண்டும்...

ஆனால், என்னால் அது முடியாது.

இது வயிரம் பாய்ந்த நெஞ்சு.

மற்றோர் முன்னிலையில் பெருங்குரலெடுத்து அழுது, என் துண்பச்சுமையை இறக்கிவிட எனக்குத் தெரியாது.

என் துயரங்களை எல்லாம் என்னுள்ளேயே போட்டு அழுக்கி, என்னுள்ளேயே குமைந்து, என்னைச் சிறுகச் சிறுக அழித்துக்கொள்ளத்தான் எனக்குத் தெரியும்...

இன்று, நேற்றா, எத்தனை ஆண்டுகள்...

விறாந்தையில் யாரோ நடந்து வருகிற சத்தம் கேட்கிறது.

அது தவமணி ரீச்சராகத்தான் இருக்கும். அவதான் இப்படிநிலம் அதிரநடப்பவர்....

தவமணி ரீச்சர் என் வகுப்புக்குள்ளேயே வருகிறார். எனக்குக் கலக்கடியாக இருக்கிறது. எத்தனைச் சொல்லி என்னைக் குழப்பப்போகிறாவோ....

“ரீச்சர், செய்தியளைல்லாம் படிச்சியள் தானே. நாங்கள் உங்களைப் பற்றி நினைச்சுக் கவலைப்பட்டிட்டுத் தான் வாறும்... பெத்தவளுக்கு எப்படி இருக்கும்... உங்களுக்கும் ஒரு ஆய்விளைத் துணைஇருந்தா ஓடித்திரிஞ்சு அறிஞ்சு

போடலாம்... நீங்கள் எப்பிடித் தனிய அந்த இடங்களுக் கெல்லாம் போய்வரப் போறியன்... எல்லாம் அந்தப் பேய்ப் பெட்டை யோசிச்சிருக்கோணும்... அம்மா இப்படி ஆம்பிளைத் துணையும் இல்லாமல் இருக்கிறா... இருந்த ஒரு தம்பியும் செத்துப் போனான்.... நானாவது அம்மாவுக்குத் துணையாய் இருக்கவேணும் என்றெல்லாம் யோசிச்சிருக்கலாம்தானே...”

தவமணிரீச்சர் உண்மையில் என் நிலைக்காகப் பரிந்து பேசுகிறாவா அல்லது என் வாழ்க்கையைச் சந்திக்கிழுக்கப் பார்க்கிறாவா.... மேரியைப் பற்றி இவ்வுக்கு என்ன தெரியும்...

என் மேரிபேய்ப் பெட்டையா?

நானும் ஆரம்பத்தில் அப்படித்தான் நினைத்தேனோ...

“நான் தான் தம்பியைக் கொன்று போட்டனம்மா... நான் தான் தம்பியைக் கூட்டிக்கொண்டு போன்றான் அம்மா... நான் தான்...”

கனவுகண்டு தான் ஏதோ பிதற்றுகிறானோ என்று நினைத்து ‘லைற் கவிட்சைப்’ போடுகிறேன். மலங்க மலங்க முழித்துக்கொண்டு, பேய் அறைந்தவள் போல் மேரி முனகிக் கொண்டிருந்தாள்.

மேரியைத் தூக்கி என் மடியில் போட்டுக்கொண்டு, மெல்ல அணைக்கிறேன்.

“நான் தனியப் போயிருந்தால் இப்பிடி நடந்திருக்காது தானே அம்மா...”

“எப்பிடிப் போயிருந்தாலும் விதி எங்களை விட்டிருக்கா தம்மாநீ ஆழாதை...”

இதைத் தவிர என் குஞ்சுக்கு நான் என்ன சொல்வது?

க. பரண்துரன்

விதி என் னோடு சாதாரணமாகவா விளையாடி யிருக்கிறது....

தவணைப்பரீட்சைக்காலம். லீவு விடுவதற்குமுன் விடைத்தாள்களை எல்லாம் திருத்திப் புள்ளியிட்டு, புள்ளி விபரத்தாள்களை அந்த அந்த வகுப்பாசிரியர்களிடம் கொடுத்துவிட வேண்டும். பின்னைகளைக்கூட சீராகக் கவனிக்க நேரம் இருக்காது.

அன்றும் அப்படித்தான்...

பிற்பகல் ஐந்து மணிவரை இருந்து திருத்திமுடித்த பாடத்துக்குரிய புள்ளிவிபரத்தாளை அஞ்சலா ரீச்சரிடம் கொடுத்துவிட்டு வருமாறு மேரியைக் கேட்டேன். “தம்பியை யும் கூட்டிப் போகட்டுமா?” என்று கேட்டாள். பெரிய பின்னை யாகவில்லையே ஒழிய பதின்மூன்று வயதாகிறது. இன்னும் விளையாட்டுப்புத்தி.

“பக்கத்து வீட்டுச் சைக்கிளைக் கேட்டு எடுத்துப் போவோமா? நீ என்னை வைத்து ஒடுவாய் தானே, என்று தம்பியிடம் கேட்டிருக்கிறான். டெனீஷியஸ் அப்போது தான் சைக்கிள் பழகிக்கொண்டிருந்தான். “தத்தக்க பித்தக்க” என்று ஏதோ ஒடுவான். இவ்வளவுக்கும் அஞ்சலா ரீச்சர் வீடு அதிக தூரத்திலில்லை. சுமார் முந்நாறு மீற்றிர்தான் இருக்கும்.

இருவரும் அஞ்சலா ரீச்சர் வீட்டை நெருங்கி யிருப்பார்கள். அப்போதுதான் அவர்களுக்கு மேலாக ‘ஹெலி’ ஒன்று சற்றுத்தாழ்வாகப் பறந்துபோய்க்கொண்டு இருந்திருக்கிறது. அந்த நேரம் பார்த்து, வீதிக்குள் புகுந்த லொறி ஒன்று, தன்னைத்தான் ‘ஹெலி’ நோட்டமிடுவதாக நினைத்து விரைந்திருக்கிறது. அசுரவேகம். டெனீஷியஸ் சற்றுத் தளம்பியிருக்கவேண்டும். பக்கத்தால் அடித்து வீழ்த்தியதோடு லொறி அரக்கன் ஒடினித்துவிட்டான்.

விபரமறிந்து அவ்விடத்துக்கு ஒடிவந்த அஞ்சலாரீச்சர் என் பிள்ளைகளின் நிலை குலைவைக் கண்டு அதிர்ந்து போயிருக்கவேண்டும். எனக்குச் செய்தி சொல்லி அனுப்ப வேண்டும் என்ற நினைப்பே வராதவராக, அவசரத்தில் பிள்ளைகள் இருவரையும் ஒரு காரில் ஏற்றிக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு விரைந்திருக்கிறார்.

மேரிக்கு அவ்வளவாகக் காயம் ஒன்றும் இல்லை. டெனீவியசுக்குத்தான் நெஞ்சில் காயம். சைக்கிள் பெடல் குத்தியிருக்கவேண்டும். காயத்திலிருந்து அதிக இரத்தம் வெளியேறியதால் மயக்கமாகி இருந்தான்.

பெரியாஸ்பத்திரியில் டெனீவியஸின் காயத்துக்கு மருந்துகட்டி ‘ஸ்ரெஹலைனும்’ ஏற்றினார்கள். டெனீவியஸ்க்கு மயக்கம் தெளியும்வரை அஞ்சலாரீச்சர் கூடவேநின்றார்.

இவை எவையும் எனக்கு அப்போது தெரியாது. அஞ்சலாரீச்சர் வீட்டுக்குப்போன பிள்ளைகள் அவரின் பிள்ளை களுடன் சேர்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள் என்று தான் என் நினைப்பு. பரீட்சையும் அன்று முடிந்ததால், விளையாடிக் கொண்டிருக்கட்டுமே... நேரம் போனால் யாராவது கூட்டுவந்து விடுவார்கள் தானே என்று காத்திருந்தேன்.

டெனீவியஸின் ‘மணி’ மட்டும் என்னை நெருங்கி நெருங்கி வந்து குறுகுறுத்தது. டெனீவியஸைக் காணாத தால் போலும்... மணியின் கழுத்தில் அழகான ஒர் ஆரம் கிளியைப்போல் இயற்கையாகவே அமைந்திருந்தது.

“அம்மா அந்தப் புறாவைப் பார்த்தியளா... மணியாய் இருக்கக்மா... பிடிச்சுவளர்க்கலாமா அம்மா...”

“பிடிபடுமென்றால் பிடிச்சுவளர்க்கலாம் தானே....”

புறாவைப் பிடிக்கவேண்டிய தேவை இருக்கவில்லை.

க. பரணீதரன்

தானாகவே அது வந்து இவன் கைகளில் அணைந்தது. இவன் நெல் மணிகளைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

புறாவுக்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம் என்று டெனீவி யஸ் கேட்டபோது நானும் யோசித்தேன். அப்போதுதான் டெனீவியஸிடம் அவதானித்த ஒரு புதுப்பழக்கமும் கவனத்துக்கு வந்தது.

கொஞ்ச நாட்களாக, டெனீவியஸிடம் எதைப்பற்றிக் கேட்டாலும் அவனுக்குப் பிடித்திருந்தால் “மணியாய் இருக்கம்மா” என்று சொல்வான். அவனைப் பொறுத்தவரை உன்னத்துக்கான மாற்றுப்பதம் ‘மணி’.

‘மணி’ என்றே கூப்பிடலாம் என்றேன்.

டெனீவியஸைக்கு பெயர் மிகவும் பிடித்துப் போய் விட்டது. வார்த்தைக்கு வார்த்தை ‘மணி’ என்று அழைத்துக் கொஞ்சிக் கொண்டிருப்பான்.

“நேரம் ஏழு மணியாகி விட்டதே” என்று பரபரத்த போதுதான் அஞ்சலா ரீச்சர் ‘ஓட்டோ’வில் வந்து இறங்கினார். மேரியையும் அணைத்துக்கொண்டு உள்ளே வந்த அஞ்சலா ரீச்சர் மெதுவாகச் சேதி சொன்னார்.

டெனீவியஸைக்குச் சில உடுப்புகளையும் தலையணையையும் எடுத்துக்கொண்டு அதே ‘ஓட்டோ’ விலேயே ஆஸ்பத்திரிக்கு விரைந்தோம் “பயப்படும்படியாக ஒன்று மில்லை, கவலைப்பட வேண்டாம்” என்று அஞ்சலா ரீச்சர் சொல்லிக்கொண்டே வந்தார்.

‘வார்ட்டுக்குள்’ நுழையும்போதே என்னைக் கண்ட வுடன் டெனீவியஸ் முறுவலித்தான். நான் ஓடிச்சென்று அவனருகாக அமர்ந்து என்னோடு அணைத்தேன்.

நெஞ் சில கட்டுப் போட்டிருந்தது. ஏற்றிய

அல்வாய்ச்சன்றியன்

ஸ்ரேഹலைனின் வெற்றுப் போத்தலும் குழாய்களும் ஒரு ஸ்ராண்டில் கொழுவப்பட்டிருந்தன.

என்னை அறியாமலே என் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருக்கெடுத்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டு விட்டு, அங்கு நின்றிருந்த ‘ஏச். ஓ’ என்னைத் தேற்றினார்.

“காயம் சின்னக்காயம் தானம்மா... பயப்பட வேண்டாம்”

நான் எடுத்துச்சென்றிருந்த உடுப்பை டென்ஷி யஸூக்கு மாற்றிவிட்டு, தலையணையையும் தலையை உயர்த்தி அணைத்தேன்.

“எப்பிடி இருக்கு, அப்பன்?”

“மணியாய் இருக்கம்மா”

நான் தலையணையைப் பற்றிக் கேட்பதாக நினைத்துக்கொண்டு, தனது மொழியில் அவன் சொன்னான்.

“மணி எப்பிடி இருக்கிறானம்மா... சாப்பாடு போட்டங்களா?”

டொக்ரர் சொல்வது போல, டென்ஷியலிக்கு அறிவு திரும்பிவிட்டதால் பயப்படும்படியாக ஒன்றுமில்லைப்போலும்.

என்னைத் தேற்றிக்கொண்டேன்.

“நித்திரைக்கு மருந்து கொடுக்கப்போகிறோம்... நீங்கள் இங்கு நிற்கத் தேவையில்லை” என்ற டொக்ரரின் வார்த்தையை நம்பிக்கொண்டு இரவு பத்தரைமணிக்கு வீடு வந்து சேர்ந்து, மேரியை நித்திரையாக்கிவிட்டு விழித் திருந்தேன். அதிகாலைவரை, அஞ்சலா ரிச்சர் வந்திறங்கும் ஒட்டோவின் ஒலிக்காகக் காதுகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

காலையில் ஆறு மணிக்கு ‘ஒட்டோ’வில் அஞ்சலா

க. பரண்தரன்

ரீச்சர் வந்திறங்கியபோது நான் சற்றுக் கண்ணயர்ந் திருந்தேன். அரக்கப்பரக்க முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு மேரியையும் அழைத்துக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு விரைந்த போது, ஏனோ நெஞ்சுபடபடத்தது.

வார்ட்டுக்கு முன் விறாந்தையில் எங்களைக் கண்டதுமே ‘நேர்ஸ்’ ஒருத்தி அழுதுகொண்டே செய்தி சொன்னாள். அவள் சொல்லிக்கொண்டு சென்ற மருத்துவக் காரணங்கள் எதுவுமே என் காதில் விழவில்லை.

எல்லாம் முடிந்துவிட்டது.

அதுமட்டும்தான் என் நெஞ்சில்... நினைப்பில்...

சுமதியும் அஞ்சலா ரீச்சரும் பெருங்குரலெடுத்து அழுத்தொடங்கிவிட்டார்கள்.

நான் டெனீவியஸ் படுத்திருந்த கட்டிலை நோக்கி ஒடினேன்.

கட்டில் வெறுமையாக இருந்தது.

‘மோச்சவரி’யில் போட்டிருப்பார்களோ...

என் கலக்கம் ‘அற்றெண்டனுக்கு’ விளங்கியிருக்க வேண்டும்.

“அம்மா, இரவு பன்றெண்டு மனிக்கே கடுமையாக்கிப் போச்சம்மா... எவ்வளவு முயற்சித்தும் சரிவரேல்லையம்மா... பத்து நிமிசத்துலை எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சம்மா... ஒரு மனிபோலை ‘அவையள்’ வந்து மையத்தைக் கொண்டு போயிட்டினமம்மா...”

எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை... என் கண்மணியின் சடலத்தை ‘அவையள்’ ஏன் கொண்டு செல்லவேண்டும்?

அஞ்சலா ரீச்சர் எனக்கு விளங்கவைத்தார்.

இப்படியான ‘கேஸ்’களை எல்லாம் அவையள்தான் இப்ப கவனிக்கிறதாம். முன்று நாலு மணித்தியாலம் தங்களுடைய இடத்தில் பொதுமக்கள் பார்வைக்காக வைத்துவிட்டுத்தான் சொந்தக்காரரிடம் கொடுப்பார்களாம்...

என் மனம் எவ்விதத்திலும் சமாதானமாகவில்லை. ஒட்டோவிலேயே அவையளின் இடத்துக்கு விரைந்தோம்

கிடுகினால் மேற்ற ஒரு கொட்டகையைச் சுற்றி, சோடனைகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. கொட்டகைக்கு முன்னால் அரைக்கம்பத்தில் கறுப்புக்கொடி பறக்க விடப் பட்டிருக்கிறது.

கொட்டகையின் மத்தியில் கட்டிலொன்று போடப் பட்டு, பெட்டியொன்றினுள் டெனீவியஸின் உடலம் வளர்த்தப் பட்டிருக்கிறது. விம்மலுடன் நான் டெனீவியஸை நெருங்கு கிறேன். கட்டிலின் விளிம்பில் சாரை சாரையாக ஏறும்புகள்.

இவை எங்கே போகின்றன?

ஐயோ!

என் குழறல், வார்த்தை இழந்து, எனக்குள்ளேயே அடங்கிப்போகிறது.

கண்ணுக்குக் கண்ணான என் கண்மணியின் மூக்குத் துவாரத்திலிருந்து இரத்தத்துடன் கலந்த நினைநீர் வடிந்து உறைந்து போயிருக்கிறது. ஏறும்புகளைல்லாம் மூக்குத் துவாரத்தைச் சுற்றி மொய்த்துக்கொண்டு இருக்க, நெஞ்சுப் பக்கமாகவும் அவை நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந் நிலையிலும் காட்சிப்பொருளாக என் கண்மணி...

அதன்பின்பு ‘அவையஞ்சுடன்’ நான் மோசமாக நடந்து கொண்டதாகவே, எல்லோரும் பேசிக்கொண்டார்களாம்.

என் சேலையாலேயே என் கண்மணியின் நினைநீரைத்

க. பரணீதரன்

துடைத்துவிட்டு, பெட்டியையும் மூடி, ஓட்டோ றைவரின் துணையோடு தூக்கிச்சென்று ஒட்டோவிலேயே வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து விட்டேன்.

எனக்கு பெருங்குரலெடுத்து அழுமுடியவில்லை. கண்களிலிருந்துமட்டும் கண்ணீரை விடத்தான் முடிந்தது.

டெனீஷியஸின் சடங்குகள் எல்லாம் முடிந்து, கொஞ்சக்காலம் குற்ற உணர்வுடனேயே மேரி அழுது கொண்டிருந்தாள். பெரியபிள்ளை ஆகும் வரை என்னால் மேரியைத் தேற்றவே முடியவில்லை.

பெரிய பிள்ளை ஆனதும் மேரியின் போக்கில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை என்னால் உணர முடிந்தது.

என்னிடமே பெரிய கேள்விகள் சிலவற்றைக் கேட்கத் தொடங்கினான்.

எனக்கு மலைப்பு

இவளுக்குள் என்ன நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது?

நீங்கள் அப்பாவை விட்டிட்டு ஏன் வந்த நீங்கள்...?

சின்னப்பிள்ளைகளாக இருந்தபோது சொன்ன கதையை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு பெரிய மனிசியாக இப்போது கேட்கிறாள் எதையென்று சொல்வது?

கட்டிய மனைவியை விட போதையில் இன்பம் காணும் பெருங்குடிமகன் என்பதையா?

பிள்ளையின் உயிரையே பறிகொடுக்கக் கூடிய அளவுக்கு பொறுப்பில்லாதவர் என்பதையா?

என்னைக் காதலித்துத் திருமணஞ்செய்துவிட்டு வங்கி முகாமையாளர் என்ற அந்தஸ்தோடு மெல்லமெல்லக் குடிபழகி, பின்பு குடிக்கே நிரந்தர அடிமையாகிவிட்டதைக்கூட

என்னால் பொறுத்துக்கொள்ள முடிந்தது. ஆனால், ஒரு சமயம் கைக்குழந்தையான டெனீவியஸை கிளினிக்குக்கு கொண்டு செல்லும் போது, இரட்டைக் குழந்தைகளான மேரியையும் ராணியையும் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லி விட்டுச் சென்றிருந்தும் அதனைப் பொருப்படுத்தாமல், அந்தத் தருணத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு வீட்டிலேயே குடித்து விட்டுப் போதையில் இருந்தபோது, என் பின்னைகளைப் பாம்பு தீண்டியதை என்னால் எப்படித் தாங்கிக் கொள்ள முடியும்.

வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்து, நீலம்பாரித்துப்போயிருந்த என் பின்னைகளைக் கண்டு அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு சென்றும் மேரியை மட்டும் தான் காப்பாற்ற முடிந்தது.

ராணியின் சடங்குகளை எல்லாம் அவசர அவசரமாக முடித்துவிட்டு, டெனீவியஸையும் மேரியையும் இழுத்துக் கொண்டு யாற்ப்பாணம் வந்தவன்தான். அதன்பின் அவரைத் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. என் நிலையைக் கண்டு, பாதிரி யாரின் சிபார்சில் ஆசிரியையாகி, இந்தப் பாடசாலையிலேயே தொடர்ந்து பணியாற்றிக்கொண்டு, என் பின்னைகளை வளர்த்துக்கொண்டு வருகின்றபோதும் விதி என்னை விட்ட பாடாயில்லை.

அப்பாவை விட்டு விட்டு வந்தமைக்கான உண்மைக் காரணத்தை முதன் முதலாகக் கேட்டபோது மேரியால் தாங்க முடியவில்லை.

விசித்து விசித்து அழுதாள்.

“அப்பா இன்னுமொரு கலியாணம் செய்திருக்கிறா ராம்மா?”

எனக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை.

க. பரணீதரன்

கொழும்புக்கு மாற்றம் எடுத்துக்கொண்டு அவரும் அப்போதே போய்விட்டார் என்று கேள்விப்பட்டதைத் தவிர வேறொதுவும் தெரியாது என்று சொன்னேன்.

இதற்குப்பின் மேரியின் முகம் எப்போதும் கடுகடுப் பாகவே இருந்தது.

என்னைப் பற்றி யாராவது குறை சொன்னால் கூட, என் முன்னிலையில் அவர்களைக் குறித்துக் கோபமாகப் பேசவாள்.

அதன் பின்...

ஓரு நாள் காலையில் ஏழுந்து பார்த்தபோது, மேரியைக் காணாமல் திகைத்துப் போனேன்.

தலையணைமீது ஒரு கடிதம்.

நறுக்காக ஒரு குறிப்பு.

“அம்மா நான் போகிறேன். உங்களைப் பிரிந்துபோவது கஷ்டமாகத்தான் இருக்கிறது. உங்களைப் போன்றவர்களின் விடுதலைக்காகவும் நான் போய்த்தான் ஆக வேண்டும்.”

அப்போதும் கூட நான் யாரையும் நோகவில்லை. விதியைத்தான் நொந்தேன். அப்போதும் பெருங்குரலெடுத்து அலற வேண்டும்போல் இருக்கவில்லை.

மேரி என்னை விட்டுப்போய்விட்டாள் என்ற சேதி அறிந்தவர்கள், நான் வழைமொல பாடசாலைக்குப் போய் வருவதைக் கண்டு, என்னைப் பழிக்கவே செய்தார்கள்.

ரீச்சர், மேரி அக்காவைத் தேடி கொழும்புக்குப் போகப் போகிறீர்களா?

கனிஸ்ரஸ் தான் என்னை என் நினைவுகளிலிருந்து இந்த உலகத்துக்கு இழுத்து வந்தான். இந்தப்பின்னைகள்

தான் என்மீது எவ்வளவு அன்பாக இருக்கிறார்கள்...

பாடசாலையில் இன்று முழுவதும் என்னால் அமைதி யாக இருக்க முடியவில்லை. பத்திரிகைச் செய்திகள் என்னை அலைக்கழிக்கவே செய்தன.

இரவு முழுவதும் நித்திரை வரவில்லை. ராணியும் டெனீஷியஸம் மேரியும் நினைவில் வந்து போயினர்.

மேரிஉயிருடன் இருக்கிறாளா?

உயிருடன் என்றால் எங்கே இருக்கிறாள்?

எப்படி இருப்பாள்?

மேரியைப்பற்றிய சஞ்சலங்கள் தோன்றி என்னைப் பாடாய்ப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

விடிந்து நிலம் வெளிக்கும் வேளையில் ஓட்டோ ஓன்று வந்து வாசலில் நிற்கிறது.

எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை.

அஞ்சலா ரீச்சர்தான் முதலில் இறங்கி வருகிறார். ஒரு நாளும் இல்லாமல் என்னைப் பார்த்து முறுவலித்துக் கொண்டு வரும் அஞ்சலா ரீச்சரைக்கான எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது.

“ரீச்சர், நேற்றுப்பத்திரிகையிலை வந்த செய்தி மூன்று நாளைக்கு முன்னமே கொழும்பிலை தெரிய வந்திட்டுதாம்.... இவர் உடனடியாகவே அந்தப் புனர்வாழ்வு முகாமுக்குப்போய் மேரி அங்கு இருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டாராம்... நேற்று முழுவதும் முயற்சி செய்து மேரியைத் தன்னோடு அனுப்பி வைக்கும்படி கேட்டாராம்... புனர்வாழ்வு முகாமிலை ஆறுமாத காலம் முடிஞ்சிட்டதாலை இவரோடை அனுப்பிவிட்டாவ களாம்... இவர் தங்கடை ‘ஒவ்பீஸ்’ வாகனத்திலை மேரியைக்

க. பரணீதரன்

கூட்டிக்கொண்டு வந்திட்டார். ‘ஓவ்பீஸ்’ வாகனங்களுக்கு இப்போ பாதையும் திறந்து விடுறாவ்களாம்.

எனக்குக் கை கால் ஓடவில்லை. ஓட்டோவிலிருந்து அஞ்சலாவின் கணவரும் அவரின் பின்னால் மேரியும் இறங்கி வருகிறார்கள்.

என்னால் நம்பவே முடியவில்லை.

மேரியை நோக்கி ஒடிச்சென்று, அவளைக்கட்டி அணைத்துக்கொண்டு, அவளின் கண்களை நோக்குகிறேன்.

மேரி என் கண்களை நேருக்கு நேர் பார்ப்பதைத் தவிர்த்துக்கொள்கிறான்.

வலுக்கட்டாயமாக அவளின் முகத்தை நிமிர்த்தி அவளின் விழிகளுள் எதையோதேடுகிறேன்.

“பட்டதெல்லாம் போதும்” என்ற நினைப்பு எழுந்து, சூழ்நிக்கொண்டு வரும் துயரத்தைச் சகிக்கமாட்டாதவளாய், என் கண்மணியை அணைத்துக்கொண்டு, “ஓ” என்று குழரி பெருங்குரலெடுத்து அழுகிறேன்.

வெட்டியான்

“பொன்னி... பொன்னி... படலையைத் திற பொன்னி...”
-முர்த்தியின் குரல் உச்சஸ்தாயியில் ஓலித்தது.

ஓடி வந்து படலையைத் திறந்தாள் பொன்னி.

அவனுக்கு இன்று போதை நன்றாகத் தான் ஏறி
யிருந்தது. அவனருகில் செல்ல முடியாத அளவுக்கு சாராய
நெடி... அவள் முக்கைப் பொத்திக் கொண்டாள்.

“ஏனுங்க, இன்டைக்கு கொஞ்சம் ‘ஓவராக்’ குடிச்
சிட்டியள் போலை கிடக்கு... நான் சொல்லுற நான் அளவாக
குடியுங்கோ என்டு... பின்னளையஞும் வளந்திட்டுதுகள்...
நாளைக்கு அந்தப் பொடிச்சியளைப் பார்த்துத் தான்
குடிகாரன்றை மக்கள் என்டு சொல்லப் போயினம்...”

தொடர்ச்சியாகப் பேசி விட்டு, அவனின் முகத்தை
உற்றுப் பார்க்கிறான்.

பாவம், அவன்!

கண்களில் நீர் சொரிய அப்பாவியாக நிற்கிறான்.
அவன் கண்கள் அவளிடம் எதையோ இரப்பதைப் போல்
தெரிகின்றன.
அவள் பதறினாள்.

“என்னங்க, நான் சொன்னதிலை ஏதும் பிழையே... ஏன் இப்பிடி அழுறியள்... ஆம்பிளை கண்ணீர் விடலாமே...”

அவனால் பேச முடியவில்லை. வாசலுக்குப் பக்கத்தில் சடைத்து வளர்ந்திருந்த பூவரச மரத்தின் கீழ் தொப்பென்று இருந்தான். அவன் கண்களிலிருந்துநீர் வடிந்து கொண்டேயிருந்தது.

பொன்னி அவனருகில் சென்று அவன் தலையை மெதுவாகத் தடவிக் கொடுத்தான். அவனின் நெஞ்சை நீவிலிட்டபடியே கேட்டான்.

“என்னப்பா, என்ன நடந்தது... சாராயம் வேறைநல்லா மனக்குது... ஏன் அழுறியள்... ஏதும் பிரச்சினையே...?”

அவன் எதுவும் பேசாமல் இருந்தான். மெல்ல பொன்னியின் அருகாக நகர்ந்து அவனது மடியில் தனது தலையைச் சாய்த்தான். மெல்ல மெல்லக் கண்ணயர்ந்தான்.

அவனும் எதுவும் பேசவில்லை... அவன் தலையை மெதுவாகக் கோதி விட்டுக் கொண்டிருந்தான். என்ன நடந்திருக்குமென்று என்னிப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

மூர்த்திக்கு இப்போது தான் நாற்பத்தைந்து வயதாகிறது. ஆனால் அறுபது வயதைக் கடந்தவன் போல் தோற்றுமளித்தான். சூடும்பச் சுமையும் வாழ்க்கையில் அவன் சந்தித்த இடர்பாடுகளும் அவனுக்கு ‘மூப்பை’ சம்பாதித்துக் கொடுத்தன.

ஓரு காலத்தில் வாலிபப் பருவத்தில் அழகனாக இருந்த மூர்த்தியைக் கண்டு, தன்னையறியாமலே ஏக்க மொன்று தழுந்து கொண்டதையும், பின்பு அதே மூர்த்தியை பெற்றோர் சம்பந்தம் பேசி ‘முடிப்புச்’ செய்து வைத்ததையும்,

பதினோராம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தவள் அவனுடைய கவர்ச்சியினால் தான் படிப்புக்கும் முழுக்குப் போட்டு விட்டு அதற்குச் சம்மதித்துக் கொண்டாள் என்பதை யும் பொன்னி இப்போது நினைத்துப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

எட்டாம் வகுப்போடு படிப்பை முடித்துக் கொண்ட மூர்த்தி தனக்கு மனைவியாக வந்தவள் ‘பெரிய படிப்புக்காரி’ என்று வீட்டில் வைத்து அவளைக் கொண்டாடினான். அந்த வீட்டில் அவள் சொன்னது தான் வேத வாக்காக இருந்தது. திருமணம் செய்யும் வரை தொழிலில் தந்தைக்கு உதவியாக இருந்தவன், பொன்னியின் ஆலோசனைப்படி தான் ‘ரவுன்’ பக்கமாக சிறிய லோன்றிக் கடையொன்றையும் வைத்துக் கொண்டான். தனது கணவன் ‘சின்னக் கட்டாடியாக’ இருக்கக் கூடாதென்பதில், பொன்னி உறுதியாக இருந்தாள்.

மூர்த்தியின் தகப்பன் இறந்த பின்பு அந்தக் கிராமத்தவர்கள் அவனைப் ‘பெரிய கட்டாடி’ ஆக்கப் பார்த்தார்கள். பொன்னிக்கு அதில் உடன்பாடில்லை. குடிமை வேலை செய்து ‘கூனிக் குறுகி’ நிற்கும் கட்டாடியாக அவனைக் காண பொன்னிக்கு இவ்டமில்லை. பொன்னி தந்த மனோபலத்தில், மூர்த்தி ஊரவர்க்கு மசிந்து கொடுக்காமல் இருந்தான். லோன்றியில் வந்த வருமானம் தன் காலில் அவனை நிற்க வைத்தது. ஆனால் விதி வேறு விதமாக நினைத்தது.

கடந்து போன யுத்த காலத்தில், யுத்தக் கெடுபிடி களுள் அவனது வீடும் ‘ரவுனில்’ இருந்த ‘லோன்றி’யும் தரை மட்டமாகி விட்டன. நாலு பிள்ளைகளுடன் செய்வதறியாமல் திகைத்து நின்றான்.

கைவசமிருந்த காசையும் பொன்னியின் நகையையும் கொண்டு, பிள்ளைப் பேறுகளும் பார்த்து மீந்தது போக, சிறு

க. பரண்தரன்

கொட்டிலும் அமைத்துக் கொண்டான். ‘லோன்றி’ கட்டுவதற்கு இவனுக்கு வசதிப்படவில்லை. ‘லோன்றி’ச் சொந்தக் காரனும் அந்தச் சூழ்நிலையில் லோன்றிக் கட்டடத்தை மீளக் கட்டுவதற்குத் தயாராய் இருக்கவில்லை.

எத்தனை நாளைக்குத் தான் வெறுங்கை முழும் போடும்?

அவன் சிறு சிறு கூலி வேலைகளைச் செய்யத் தொடங்கினான். விறகு கொத்துதல், வேலி அடைத்தல், குழி வெட்டுதல் என்று நிரந்தர வருமானமற்ற வேலைகளைச் செய்தான்.

அவனது வருமானம் ‘கஞ்சி குடிக்க’ போதுமானதாக இருந்தாலும், பின்னைகளின் படிப்பு, உடுப்பு போன்றவற்றுக் கான செலவுகள் அவனுக்குக் கட்டுப்படியாகாதவையாய் இருந்தன.

இந்த நிலைமையில் தான் மூர்த்தியின் தகப்பனின் இடத்தில் அந்த ஊருக்குக் கட்டாடியாக இருக்கும் சின்னக் கிளி அவனுக்கு ஒரு யோசனை சொன்னான். சின்னக்கிளி அவனோடு பள்ளிக்கூடத்தில் ஒன்றாகப் படித்தவன். கட்டாடியாக மட்டுமல்லாமல் சா வீடுகளுக்குக் குடிமை வேலையும் செய்து வந்தவன். குடிமை வேலையோடு சேர்த்து ‘சவம் கூடும்’ வேலையையும் தனதாக்கிக் கொண்டான். இதனால் அச்சமயங்களில் சற்று வருமானமும் கிடைத்தது. கூடவே சாராயமும் கிடைத்தது.

சின்னக்கிளியின் யோசனைக்கு மூர்த்தி முதலில் சம்மதிக்கவில்லை. ஆனால் சின்னக்கிளி அவனை விட வில்லை. அந்த வேலைக்கு அவனுக்கு ஒரு கூட்டாளி தேவைப்பட்டான். வருமானம் தருகின்ற அந்தத் தொழில், தான் இல்லாத சந்தர்ப்பங்களில் வேறு யாருக்கும் கைமாறி

விடக் கூடாதென்றும் நினைத்தான். மூர்த்தியின் அப்பாவித் தனம் சின்னக்கிளிக்குருந்கு தெரிந்ததுதான்.

‘நெஞ்சாங்கூட்டுக்கான’ மரத்தைத் தறித்துத் தந்து, விறகையும் சிதையில் அடுக்கி விட்டால் போதும் என்று சின்னக்கிளி சொன்னபோது, மூர்த்தியின் வீட்டு நிலைமை அவனைச் சம்மதிக்க வைத்தது. அவ்வப்போது கிடைக்கும் கூலி வேலைகளுக்கான ஊதியத்தோடு, மேலதிகமான இந்த வருமானமும் சேர்ந்து கொண்டபோது, குடும்பச் செலவு களைச் சற்று சமாளிக்கக் கூடியதாகவும் இருந்தது.

ஆனால், மூர்த்தியின் அப்பாவித்தனத்தை சின்னக்கிளிநன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டான். சிதைக்குத் தீ மூட்டிய கையோடு இறந்து போனவருக்குச் சொந்தக்காரர் அவ் விடத்தை விட்டுச் சென்று விட, ‘கொஞ்ச நேரம் பார்த்துக் கொள்’ என்று மூர்த்தியிடம் சொல்லி விட்டு தவறணைப் பக்கமாக சின்னக்கிளி போய் விடுவான். ஏரிந்தும் ஏரியாத நிலையில் கருகிக் கொண்டிருக்கும் உடலின் பரிதாப நிலை கண்டு, மூர்த்தி சிதைக்குத் தீ மூட்டி நன்றாக ஏரிக்கத் தொடக்கி விடுவான். என்ன தான் பரிதாபப்பட்டாலும், பின்தீன் வாடையை அவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடிய வில்லை. அதற்கும் சின்னக்கிளி தான் வழி சொன்னான். சற்றுச் சாராயத்தை மூர்த்திக்குப் பருக்கி, அது தந்த போதையில் பின்தீன் வாடையை மறக்கச் செய்தான். அரைகுறையாகப் பின்தை விட்டு விட்டு வரக் கூடாதே என்ற எச்சரிக்கையினால் சாராயத்தையும் அளவாகத் தான் மூர்த்தி பருகினான்.

பொன்னிக்கு மூர்த்தியின் தொழில் பற்றியும் குடிப் பழக்கம் பற்றியும் தெரிய வந்தபோது நன்றாக அழுதாள். அழுவதைத் தவிர என்ன செய்ய முடியும்? குடும்பக் கஷ்டத்துக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை. மூர்த்தி குடித்தாலும்,

க. பரண்துரன்

நேர்மையாகத் தன் தொழிலைச் செய்தமையால் பொன்னிக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தெரியவில்லை. சின்னக்கிளி, ஒரு சமயம் வன்னிக்குச் சென்று காணாமற் போனதோடு, சின்னக்கிளி யின் மகன் சா வீட்டுக் குடிமை வேலை செய்தாலும், மூர்த்தி தான் விற்கு வெட்டி, சிறையும் அடுக்கி, பின்த்தையும் ஏரித்து வருகிறான். ‘நம்பிக்கையானவன்’ என்ற பெயரோடு, குடும்பத்தைக் கட்டி இழுத்துச் செல்லக் கூடிய ஓரளவு வருமானமும் வந்து கொண்டிருக்கிறது.

பொன்னியின் கால்கள் விறைத்து விட்டன. பாவம், பொன்னி! மெதுவாக அவள் காலை நீட்ட எத்தனிக்கையில், மூர்த்தி விழித்துக் கொண்டான். எழுந்து உட்கார்ந்தவன் பொன்னியை அலங்க மலங்க பார்த்துக் கொண்டான். அவன் தரப் போகும் காக்காக அவனையே அவள் ஆவலோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மூர்த்தி முதலில் எதுவுமே பேசவில்லை. வானத்தை வெறித்து வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது இன்றைய இருப்பு வித்தியாசமாக அவளுக்குத் தென்பட்டது.

“என்னப்பா, யோசினை... என்ன பிரச்சினை?”

பொன்னியின் கேள்விக்குப் பதில் கூறாமல், அவளைக் கட்டிக் கொண்டு பெருங்குரல் எடுத்து அழுத் தொடங்கினான்.

பொன்னிக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. மூர்த்தியைத் தடவிக் கொடுத்து அவனை ஆசுவாசப்படுத்தினாள்.

அவன் மெல்ல மெல்லப் பேச ஆரம்பித்தான்.

“இன்டைக்கு பக்கத்தூரிலையிருந்து எங்கடை சுடலைக்குத் தான் மையம் ஒண்டு வாறதாய் ஒருவன் வந்து சொன்னான்... நானும் விறகை எல்லாம் அடுக்கி நேரத்துக்கே வைச்சிட்டன்... மத்தியானம் பன்றெண்டு மணி போலை தான்

அல்வாய்ச்சன்றியன்

பிரேதத்தைக் கொண்டு வந்தினம்... அதிக சனம் இல்லை... கொஞ்சப் பேர் தான்... ஒரு இளந்தாரிப் பொம்பிளையைத் தான் கொள்ளிவைக்க அழைச்சு வந்தினம்...”

விட்டு விட்டுச் சொல்லிக் கொண்டு வந்தவன் மீண்டும் அழுத் தொடங்கினான்.

“அழாமற் சொல்லுங்கோ, அப்பா...”

பொன்னி தென்பூட்டினாள்.

“அந்தப் பொம்பிளைக்கு முப்பதுக்குள்ளை தான் வயசிருக்கும்... குழறிக் கொண்டே வந்தாள்... அவளைச் சுற்றிக் கொண்டு மூண்டு சின்னப் பெட்டைக் குஞ்சுகள்... பிரேதத்தை சிதையிலை வளத்தும்போது தான் பார்த்தன்... தலையைச் சுற்றிக் கட்டுப் போட்டிருந்தது. ஒரே இரத்த வெடில்... இரத்தம் கசிஞ்சு வெள்ளைத் துணியெல்லாம் சிவப்பு. வயிற்றுடியிலும் இரத்தம் கசிஞ்சு காய்ந்த சிவப்புத் துணியாக அவன் வேட்டி...”

மூர்த்தி விம்மினான்.

“முகாமிலையிருந்து வந்து அஞ்ச மாசந் தானாம்... வன்னியிலை இருந்தவையாம்... பின்னை பெத்த கையோடை பெஞ்சாதிக்குக் காச்சல் வந்து ஆஸ்பத்திரியிலை விட்டிருந்த வனாம்... பொழுது படக்குள்ளை பொஞ்சாதியைப் பார்க்க ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனவனாம். ரோட்டிலை போய்க் கொண்டிருந்தவனை கள்ள மண் ஏத்திக் கொண்டு வந்த லொறியொன்று அடிச்சுப் போட்டுதாம்... பொலீசைக் கண்டுட்டு தடுமாறி லொறியை இவன் மீது றைவர் மோதிப் போட்டானாம்... இவன் அந்த இடத்திலையே செத்துப் போனான்... பாவம்... கிட்டடிச் சொந்தம் எண்டும் யாரும் இல்லையாம்...”

க. பரண்தரன்

முர்த்தி ஒரு முறை தன் தோளிலிருந்த சால்வையால் முகத்தையும் கண்களையும் துடைத்துக் கொண்டான்.

“அந்தப் பெட்டை கொள்ளி வைக்கக்குள்ளை தான் பார்த்தன். அவனுக்கு ஒரு கை இல்லை... கை வள்ளிக் குள்ளை போட்டுதாம். பச்சை வயிறு காய முன்னமே புரியனுக்குக் கொள்ளி வைக்க வந்திருக்கிறாள். என்ன கொடுமையப்பா...”

முர்த்தி மீண்டும் பெருங் குரலெடுத்து ‘ஓ’ என்று அழுதான்.

“நான் இனிச் சுடலைக்குப் போக மாட்டன் பொன்னி... இந்தக் கொடுமையளை எல்லாம் என்னாலை பார்த்துச் சகிக்கேலாது பொன்னி... நான் அந்தப் பொட்டையவையட்டை காச ஒரு சதமும் வாங்கவுமில்லை... நீ காலமை அரிசிக்கெண்டு தந்த காசிலை தான் சாராயம் வாங்கிக் குடிச்சனான் பொன்னி...”

பொன்னி, முர்த்தியின் இரு கைகளையும் ஒன்றாகக் கூட்டி, அவனின் இரு தோள்களையும் பிடித்தெழுப்பி அவனை நிற்கவைத்தாள்.

“ஒண்டுக்கும் கவலைப்படாதேங்கோ, வாங்கோ... வேறை ஏதும் கூவிவேலை செய்து பிழைக்கலாம்...”

முற்றத்திலிருந்த பானையிலிருந்து தண்ணீர் முழு வதையும் தன் தலையில் ஊற்றிக் கொண்டு முர்த்தி வீட்டுக் குடிலுக்குள்ளே வந்தான்.

அவனுடைய பெண் பிள்ளைகள் இருவரும் வெறுந் தரையில் சுருண்டு படுத்திருந்தனர். அடுப்பில் உலை மூட்டியதற்கான ‘சிலமன்’ ஏதுமில்லை.

முர்த்தி பொன்னியை ஏறிட்டு நோக்கினான்.

பொழுது மைமல்பட்டுக் கொண்டு வந்தத்தனாலும் உள்ளுக்குள் வெளிச்சம் போதாமல் இருந்ததாலும் பொன்னி யின் முகத்தில் எந்த மாறுதலையும் அவனால் அவதானிக்க முடியவில்லை.

“அம்மா, நாளைக்குப் பின்னேரம் ரியூசன் காச கட்ட வேணுமனை. இல்லாட்டில் இன்டைக்கு அடிச்சது போலை கிளாக் அண்ணை நாளைக்கும் அடிப்பாரனை...”

பெரியவள் சொன்னதைத் தொடர்ந்து, சின்னவஞ்சம் முறைப்பாடு செய்தாள்.

“அம்மா, சட்டை எல்லாம் வெளிறிப் போச்சனை... அதிபர் ஏசுறார்... ஒரு ‘உயாலா’ போத்திலும் ‘சேர்பெக்கம்’ வாங்கோணுமனை...”

மூர்த்திக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியாம விருக்கிறது. பொன்னி பிள்ளைகளைத் தொடர்ந்து பேச விடாமல் இடைமறித்தாள்.

“எல்லாம் செய்யலாம் பிள்ளையள்... அப்பா ஏதோ நொந்து போய் வந்திருக்கிறார்... அப்பா ஏதும் கூவி வேலைக்கு நாளைக்குப் போய் வந்து காக்கழைச்சாத் தான் எல்லாம்... இன்டைக்கு நாதன் கடையிலை “முந்தின கடனைத் தராட்டில் கடனுக்கு அரிசி தரமாட்டன்“ என்டு சொல்லி நாதன்ரை பெஞ்சாதி என்னை ஆக்களுக்கு முன்னாலை சீலை உரிஞ்சுபோட்டாள்...”

மூர்த்தி ‘பொது’ என்று நிலத்தில் இருந்தான். அவனிடம் சற்று முன்னர் இருந்த போதை, குழந்தெ எல்லாம் எங்கோடு ஓடி விட்டது.

“பொன்னி, பிள்ளையனுக்குச் சாப்பாடோன்டும் குடுக்கேல்லையே...”

க. பரணீதரன்

பொன்னி சேலைத் தலைப்பால் தன் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு சொன்னாள்.

“அவை பள்ளிக்கூடத்திலை மத்தியானம் சாப் பிட்டவை தானே... ஒரு இறாத்தல் பாண் வாங்கி வைச்சிருக்கிறன். எல்லாருமாச் சாப்பிடுவும் வாங்கோ...”

பொன்னியை மூர்த்தி இடைமறித்தான்.

“அப்ப, மத்தியானம் நீ என்ன சாப்பிட்டநீ...”

பொன்னி ஓன்றும் சொல்லாமல் கை விளக்கைக் கொஞ்சத்திக் கொண்டு அடுப்படிப் பக்கமாக நகர்ந்தாள்.

மூர்த்தியை யோசினை அரிக்கத் தொடங்கியது.

“இது எங்கே போய் முடியும்... சாதாரண கலி வேலையில் பிள்ளைகளின் படிப்பு, சாப்பாட்டுக் கருமம் எல்லாம் எப்படி முடிக்கப் போகிறேன்...”

படலைப் பக்கமாக நாய் குரைப்பது கேட்கிறது.

“மூர்த்தியன்னை... மூர்த்தியன்னை...”

யாரோ படலையைத் திறந்து கொண்டு வருவது தெரிகிறது.

மூர்த்தி வெளியே வந்தான். பொன்னியும் எட்டிப் பார்த்தாள்.

“மூர்த்தியன்னை, கனகரத்தினம் ஜயான்றை தாய் சின்னாச்சிக் கிழவி செத்துப் போச்சதாம்... கிழவி படுக்கை யிலை கன காலம் கிடந்ததாலை படுக்கைப் புண்ணாம்... கன நேரம் வைச்சிருக்கேலாதாம்... நாளைக்கு நேரத்தோடையே எடுக்க வேணுமாம்... அது தான் கனகரத்தினம் ஜயா உன்னட்டை கொடுக்கச் சொல்லி ஆயிரம் ரூவாத் தந்து விட்டவர்... நேரத்தோடை விறகை வெட்டி அடுக்கட்டாம்...”

அல்வாய்ச்சண்டியன்

கொஞ்சம் ஒழுங்கா நின்டு, அரையும் குறையுமா இல்லாமல்
எரிச்சுப் போட்டாபாத்துப் பாராமல் இன்னும் காசுதருவர்...”

சின்னக்கிளியின் மகன் சொல்லி முடிக்கவில்லை.
பொன்னி திடீரென்று வெளிப்பட்டாள்.

“தம்பி ஒரு கதை கேளுங்கோ... இவர் இனி மேல்...”

மூர்த்தி பொன்னியைச் சினந்து அவளைப் பேச
வேண்டாமென்று கை காட்டினாள்.

உடனடியாகவே, சின்னக்கிளியின் மகனிடமிருந்து
அந்த ஆயிரம் ரூபாத் தாளைக் கை நீட்டி வாங்கியவன்
அவனிடம் கேட்டான் :-

“கனகரத்தினம் ஜயா வீட்டு வளவுக்குள்ளை நெஞ்
சாக்கட்டைக்குப் பொருத்தமான பூவரச ஏதும் நிக்குதோ...
இரவோடை இரவா தறிச்சுப் போட்டால் காலமைக்கு வேலை
குறைவாயிருக்கும்...”

அவனின் பதிலுக்குக் காத்திருக்காமலே மூர்த்தி
கோடரியைத் தேடிப் போனான்.

நினைந்ததுமற்று நினையாமையுமற்று...

ஆய்வு மையங்களின் தலைமைச் செயலகம் வழிமையான இயங்குநிலைக்குத் தன்னைத் தயார் செய்து கொண்டது.

காலையில் முதலில், எதிர்ப்படுவோரைக் கண்டதும் உதிர்க்கும் ‘Good Day, Mate’,

இதழ்க்கடையோரம் தோன்றும் ‘Ready Made’ புன்சிரிப்பி,

பரபரப்பைவளிக்காட்டாத உடல் இறுக்கம்,

நலுங்காத உடை,

நிதான நடை,

செய்கரும நேர்த்தி...

எல்லாமே பிசிறின்றி வழிமைபோல...

ஆனால், இன்று...?

டோலி மட்டும் பரபரப்பாகக் காணப்பட்டாள். தனது சந்தேகம் தற்செயலானதா என்று நினைத்துப் பார்த்தாள்.

தனது சந்தேகத்தைத் தலைமைச் செயலகத்துக்கு அறிவித்துவிட வேண்டும். அதற்கு முன்பாக தன் சந்தேகம்

அல்வாய்ச்சண்டியன்

நியாமானதுதானா என்பதை உறுதி செய்து கொள்ள வேண்டும்.

என்ன அலைகளின் தலையீட்டினால் டோவி பதற்றம் கொண்டாள்.

“சாதாரணமான விடயமா, அது?”

டோவி நிதானத்தை வரவழைக்க முயற்சித்தாள்... முடியவில்லை.

மனவெழுச்சியுடன் கூடிய சிந்தனை திசைதப்பிலிடும் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அவள் விசேஷமாகப் பயின்ற உளவியல் அதனை அவளுக்குக் கற்றுத் தந்திருக்கிறது.

ஆனாலும், டோவியினால் தனது மனவெழுச்சியைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. மனவெழுச்சியைத் தூண்டாத அளவுக்கு அவளின் சந்தேகம் சாதாரணமானதல்லவே.

டோவியின் வாழ்க்கையின் எதிர்காலமே இதில் தங்கியிருக்கிறது. “டோவியின் தப்புத்தான் இது” என்று குற்றஞ்சுமத்தப்பட்டால்...

டோவிக்கு எதிர்காலமே இல்லை.

“நாட்டின் எதிர்காலத்தையே தொலைத்தவள்” என்ற பழிதூழ்ந்துவிடும்.

டோவியின் திறமையில் கொண்டநம்பிக்கையில் தான் தலைமைச் செயலகம் இப்பொறுப்பை அவளிடம் ஒப்படைத் துள்ளது.

ஏனைய பணியாளரைப் பொறுத்தவரை, டோவி, பேராசிரியர் எமிலின் “பீ.ஏ.”, உதவியாளர், செயலர், ஆய்வு மையங்களில் ஆய்வில் ஈடுபடும் பேராசிரியர்களில் ஒருவருக்கான ‘ஸ்ரேனோ’... ஆனால், டோவிக்கு மட்டுந்தான் தெரியும், தான்

க. பரணீதரன்
யாரென்று.

தனது பொறுப்பை என்னிப் பார்த்தபோது, டோலி யின் உடல் ஒருமுறை நடுங்கியது.

பேராசிரியர் எமில், ஆய்வுமையங்களில் ஆய்வில் ஈடு பட்டுக் கொண்டிருக்கும் பேராசிரியர்களில் ஒருவர் மட்டும் தானா?

இந்த நாடு பேராசிரியர் எமில் அவர்களின் ஆய்வு முடிவுக்காக காத்திருக்கின்றது என்பதை வேறு யாரறிவார்?

இந்த ஆய்வு முடிவுடைந்து, ஆய்வுப் பெறுபேறு வெற்றிகரமாக அமைந்துவிட்டால்...

இந்த உலகமே இந்த நாட்டின் காலாடியில் கட்டுண்டு விடும். வல்லரசுகள் எல்லாம் தமது வல்லபங்களை மறந்து இந்த நாட்டின் முன் பெட்டிப்பாம்பாய்ச் சுருண்டு விடும். பேராசிரியர் எமில் இந்த நாட்டின் தலைமகனாகக் கொண்டாடப்படுவார்.

டோலியை நியமனங்க் செய்தவேளையிலேயே பேராசிரியர் எமிலின் முக்கியத்துவமும் டோலியின் பொறுப்பும் உணர்த்தப்பட்டன.

பெயருக்குத்தான் டோலி பேராசிரியர் எமிலின் பி.ஏ. ஆனால் உண்மையில் பேராசிரியரின் உடல், உள நலத்தைக் கவனிக்கும்பாதுகாவலரே அவள்தாள்.

பேராசிரியர் எமிலின் செவிலித்தாய், தானே என்பதை நினைத்துப் பார்க்கும்போது, டோலிக்கு மலைப்பாக இருக்கும் கூடவேதன்னைக்குறித்து நகைப்பும் கொள்வாள்.

பேராசிரியர் எமில் எழுபத்தைந்து வயதைத் தாண்டிய வர். டோலிக்கு இருபத்துமூன்று வயதின் தொடக்கம்.

பேராசிரியருக்குப் பொறுப்பான உதவியாளராக டோலி

அல்வாய்ச்சண்டியன்

நியமிக்கப்பட்டு ஒரு சில வாரங்களிலேயே பேராசிரியரே டோலிநன்கு விளங்கிக் கொண்டாள்.

ஆய்வுவேலையில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது பேராசிரியர் எமில் இறுக்கத்துடனேயே காணப்படுவார். அவரின் வேலையில் யாரும் குறுக்கீடு செய்ய முடியாது. ஆனால் ஆய்வு வேலை தவிர்ந்த நேரங்களில் அவர் குழந்தையாய்க் குதூகலிப்பார். குதூகாலத்தில் சிலவேளாகளில் டோலியை அணைத்துக் கொள்வார்.

பேராசிரியர் எமிலின் அணைப்பில் ஒரு தந்தையின் பாசத்தை டோலி உணர்ந்து கொள்வாள். உறவுக்காக ஏங்கும் ஓர் உள்ளத்தின் தவிப்பு அந்த அணைப்பில் தெரிய வரும்.

‘டோலி டார்லிங்’ என அழைத்து, ‘மை சைல்ட்’ என்று வார்த்தைக்கு வார்த்தை பாசத்தைப் பொழியும்போது, பேராசிரியர் மீது டோலிக்கு இரக்கமாக இருக்கும்.

பேராசிரியரின் அணைப்பிலும் நடவடிக்கையிலும் ஒருபோதுமே விரசத்தை டோலி உணர்ந்ததில்லை.

பேராசிரியர் எமில் ‘குஷி’யாக இருக்க விரும்பினால், அதற்கும் வேறு ஏற்பாடுகள் இருந்தன.

தலைமைச் செயலகம் பேராசிரியர் எமிலின் ஒவ்வொரு விருப்பத்தையும் நிறைவு செய்தது. ஆனால், வரையரைகளோடு...

பேராசிரியர் எமில் இந்த நாட்டின் அரும்பெரும் சொத்து. அவரின் ஆய்வுப்பெறுபேறு நிச்சயம் இந்நாட்டின் தலைவிதியை மாற்றத்தான் போகிறது. அதனால், தலைமைச் செயலகத்தைப் பொறுத்தவரை பேராசிரியர் எமில் ஒரு செல்லப்பிள்ளை. சிலவேளாகளில் பேராசிரியரின் குறும்பு கள் எல்லை மீறியபோதும் தலைமைச் செயலகம் அவற்றைப்

க. பரணீதரன்

பொறுத்துக் கொண்டது.

பேராசிரியர் எமிலின் முளையே ஒரு கணினி தான். அந்த முளையின் செயலாற்றலுக்கு சோர்வு தணித்து புத்துணர்ச்சியூட்டுபவைதான் பேராசிரியரின் குறும்புகள்.

பேராசிரியரின் குறும்புகளைக் கண்டும் காணாதது போல் டோலி நடந்து கொள்வாள். தனக்குள்ளேயே நகைத்துக்கொள்ளவும் செய்வாள்.

“எவ்வளவு பெரிய ஜீனியஸ், குழந்தைப் பிள்ளைபோல குறும்புகளும் செய்து கொண்டு...”

தலைமைச் செயலகத்தைச் சேர்ந்த ரகசிய உளவு அலுவலர்களைத் தவிர டோலிக்கு மட்டும்தான் பேராசிரியர் எமிலின் மேதாவிலாசம் தெரியும். கணினிக்குச் சமனான வேகத்துடன் என்று கூடச் சொல்லக்கூடிய கணிப்புகளைச் செய்யக்கூடியவர் பேராசிரியர்.

பேராசிரியரின் பாதுகாப்புக்கென்றே, அவருக்கும் தெரியாமல் ரகசியப் பாதுகாவலர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். தலைமைச்செயலக அலுவலகத்தோடு ஒட்டியதாக, பேராசிரியர் எமிலுக்கான நவீன வசதிகளுடன் கூடிய கணினி அறை, அதனோடு இணைந்ததாய் ஒய்வெடுக்கும் அறையும் படுக்கை அறையும்...

டோலிக்கு எல்லாமே ஆச்சரியம்தான்.

பூமியைக்குடைந்து, பூமிக்கு கீழேயே ஒரு நகரம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அந்நகரத்தின் வில் தீரணமே தெரியாத அளவுக்கு ஒவ்வொரு பிரிவும் எல்லைப் படுத்தப்பட்டு, பணியாளர் நடமாட்டம் கட்டுப்படுத்தப் பட்டிருந்தது. வாரம் ஒருநாள் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கை யுள்ளவர்கள் குடும்பமாகக் கூடிக்களிப்பதற்கான ஒரு பொது

இடத்திற்கு வழிதிறந்து, ஆற்றுப்படுத்தும் வகையிலான சமிக்ஞைகள் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருந்தன.

“சிறைப்பட்ட வாழ்வில் சிக்கிக்கொண்டு விட்டேனா” என்று சிலவேளைகளில் டோலி நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு. சிறுவயதிலேயே தாய், தந்தையரை இழந்து அனாதரவான தனக்கு இதனை விடச் சிறந்த வாழ்கை வேறிடத்தில் அமைந்திருக்குமா என்று நினைத்து தன்னைத் தேற்றிக் கொள்வாள்.

எப்போது விரும்பினாலும் இந்த வாழ்க்கையைத் துறந்துகொண்டு வெளியுலகிற்குச் செல்வதற்கான அனுமதியை, தலைமைச்செயலகத்துடனான உடன்படிக்கை உறுதிசெய்திருந்தது. ஆனால், பேராசிரியர் எமிலின் பி.ஏ. ஆன தான், வெளியுலக வாழ்க்கைக்கென்று சென்றாலும் தலைமைச் செயலகத்தினால் கண்காணிக்கப்படுவேன் என்பதும், பேராசிரியர் எமில் பற்றிய இரகசியங்களை வெளியிட முயற்சித்தால் அது தனது உயிருக்கே பங்கமாகிவிடும் என்பதும் கூட டோலிக்குத் தெரிந்திருந்தது. பேராசிரியர் எமில் பற்றிய இரகசியத்தைப் பாதுகாக்கவேண்டியது அந்நாட்டுப் பிரஜையான தனது கடமையும்கூட என்பதை டோலி உணர்ந்திருந்தாள்.

இந்த விதமாக விழிப்புணர்வோடு இருந்தவருக்குத் தான் பேராசிரியர் எமிலின் நடத்தைகள் சந்தேகத்தைத் தந்தன. அச்சந்தேகம் உறுதியான பின் சற்றும் தாமதிக்காமல் தலைமைச் செயலகத்துக்கு அதனை அறிவிக்க வேண்டியது அவளின் பொறுப்பு. தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு கணமும் அவளுக்கு பாதகமாக அமைந்து விடலாம்.

டோலி மீண்டும் ஒரு முறை தனது சந்தேகத்துக்கான சாட்சியங்களை நினைவில் மீட்டி ஒருங்கிணைக்கப்

க. பரண்துரன்

பிரயத்தனப்பட்டாள்.

ஓருசில நாட்களாகவே, அதிகாலையில் பேராசிரியர் எமிலின் ஓய்வெடுக்கும் அறைக்கு வந்து, ‘குட்டேடாட்’ என்று வாழ்த்துக் கூறி, ‘நன்றாக உறங்கினீர்களா?’ என்று வினாவும் போது, எவ்வித வார்த்தையும் கூறாமல் வெறுமனே முறு வலித்துக்கொள்ளும் அவரின் நடத்தை மாற்றம் அவரின் உள்ளுணர்வில் உறைத்தது. தூக்கக் கலக்கத்துடன் கூடிய கண்களும் கொஞ்ச நாட்களாகவே பேராசிரியர் நன்றாகத் தூங்கவில்லை என்பதைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தன.

“இதனை ஏன் கவனத்தில் எடுக்க மறந்தேன்?” என்று டோலிதன்னையே கடிந்து கொண்டாள்.

“இன்றைய அவதானங்களின் பின்பு தான், கடந்த சில நாட்களிலான அவதானங்களை இலட்சியம் செய்தமையினால் ஏற்படக்கூடிய பாரதூரமான விளைவை உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

இன்றையதினம்...

அதிகாலையில் வந்தனம் தெரிவிக்கையில், பதிலுக்கு, “குட்டே, டார்லிங் - மை சைல்ட்” என்று குதூகலித்துக் தன்னை அணைக்கவில்லை என்பதும்,

கணினியில் மும்முரமாய் ஆய்வுவேலையில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது இடைஇடையே “டோலி, மை சைல்ட்” என்று விளித்து தனது ஆய்வு சரியான பாதையில் தான் சென்று கொண்டிருக்கின்றது என்பதனைக் குறிப்பதான சமிக்ஞை எதனையும் அவர் இன்று வெளியிடவில்லை என்பதும்

வழைமைக்கு மாறாக, பேராசிரியரின் கண்கள் தீட்சன் யம் இன்றி மருட்சியுடன் காணப்பட்டன என்பதும் நினைவுக்கு

வர...

டோவிடசாரானாள்.

பக்கத்து அறையில் தனது கணினியின் முன் அமர்ந்து முழுமுரமாய் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தவள், அப்படியே தனது வேலையைப் போட்டுவிட்டு பேராசிரியரின் அறைக்கு விரைந்தாள்.

பேராசிரியர் எமில் கணினிக்கு முன்னாலுள்ள இருக்கையில் அமர்ந்து, விட்டேற்றியாக எங்கோ வெறித்து நோக்கிக் கொண்டிருந்தார். கணினித்திரையில் ஒளியில்லை. கணினிக்கான மின்னினைப்பு ‘ஓன்’ செய்யப்படாமலிருந்தது.

முதல்நாள் இரவிலும், கணினிக்கான மின்னினைப்பு துண்டிக்கப்படாமல் இருந்ததையும் தானே கணினியின் இனையத்தளத்திலிருந்து ‘வெளியேறியதையும்’ டோவி நினைவு கூர்ந்தாள்.

உண்மையில், பேராசிரியர் எமிலின் கணினியைக் கையாளும் உரிமை அவளுக்கில்லை.

‘டாட்’ என்று அழைத்து, மெதுவாக அணைத்து, ‘வட் ஹப்பின்ட் ரு யூ?’ என்று அன்பொழுகக் கேட்டாள்.

கணினிக் கான மின்னினைப்பை ஏற்படுத்தி, கணினியை ‘ஓன்’ செய்தாள்.

கணினி ‘கடவுச்சொல்லைக்’ கேட்டது.

‘டாட், கம் ஓன்!'

டோவிடாகமுட்டினாள்.

பேராசிரியர் மலங்க மலங்க மூழித்தார்.
டோவியின் சந்தேகம் உறுதியானது.

ஞாபக சக்திக்குறைவு.

க. பரணீதரன்

தொடர்பாடலிலும் மொழிப்பரிமாற்றத்திலும் குழப்பம்
கவனக்குவிப்பின்மை
காட்சிப்புலக்காட்சியின்மை
எல்லாமே டோலியின் சந்தேகத்தை உறுதி செய்தன.
அவளுக்கு அந்நோயின் தாற்பரியம் தெரியும்.

இனியும் தாமதிக்க முடியாது.

டோலி உடனடியாகவே விரைந்து, தலைமைச்
செயலகத்துடன் தொடர்பு கொண்டாள்.

தலைமைச் செயலகம் விரைந்து செயற்பட்டது.

நரம்பியல் நிபுணர்களையும் மூனை ஆய்வு நிபுணர்
களையும் கொண்ட குழு தலைமைச் செயலகத்துக்கு வர
வழைக்கப்பட்டது.

விசேட அவசரசேவைப்பிரிவுக்கு பேராசிரியர் எமில்
எடுத்துச் செல்லப்பட்டு, துரிதமாக மூனைப்பரிசோதனைகள்
மேற்கொள்ளப்பட்டன.

நீண்ட நேரப் பரிசோதனை.

டோலி, அவசர சேவைப் பிரிவுக்கு வெளியே
காத்திருந்தாள்.

மூனைக்கலங்களின் சிதைவு...

குறிப்பாக ஞாபகசக்திக்கு காரணமான மூனைப்
பகுதியில் உயிர்க்கலங்களின் தேய்வு...

வேறும் சில தொழிற்பாடுகளுக்கான மூனைப்பகுதி
களின் சிதைவு...
எல்லாமே பேராசிரியர் எமிலின் நிலையைத் தெளிவு
படுத்தின.

மூனைப்பரிசீலனைகளை முடித்துக்கொண்டு அவசர

அல்வாய்ச்சண்டியன்

சேவைப்பிரிவிலிருந்து வெளியேறிய மருத்துவர் குழுவை
டோலி எதிர் கொண்டாள்.

அக்குழுவின் தலைவர் கூறினார்:

“ஆ ஆர் கரெக்ற். புரோபஸர் இஸ் சஃபரிங் ஃபிரம்
‘டிமென்ஸியா.’”

டோலியின் அனுமானத்தை மெச்சகிறாரா அல்லது
பேராசிரியரின் நிலைக்காக அவர் வருந்துகிறாரா என்பது
தெரியவில்லை.

டோலியின் கண்களில் நீர் வடிந்தது.

பேராசிரியரின் நாளாந்த செயற்பாடுகளைப் பாதிக்கும்
விதத்தில் மறதியை ஏற்படுத்தியுள்ள மூளைப்பகுதியின்
சிதைவு குறித்து டோலி ஏம்பலித்தாள்.

பேராசிரியர் எமிலின் மூளைப்பகுதியின் சிதைவுடன்
இந்த நாட்டின் எதிர்கால நம்பிக்கையும் சிதைந்துபோய் விட்ட
மையை எண்ணிபோது, டோலிக்குத் துக்கம் தொண்டையை
அடைத்தது. சத்தம் எழுப்பாமலே, விம்மினாள்.

அப்போது, பேராசிரியர் எமிலின் மயக்கநிலை
தெளிந்துவிட்டமையை அவசர சிகிச்சைப்பிரிவிலிருந்து வந்த
தாது தெரிவித்தாள்.

டோலி அவசரஅவசரமாக உள்நுழைந்து, பேராசிரியரை
அணுகினாள்.

பேராசிரியர் ஏதோ ஒரு திசையில் வெறித்து
நோக்கியபடி முறுவலித்துக் கொண்டிருந்தார்.

மீளப்பிறந்தவர்கள்

எல்லாரும் வரிசையா நில்லுங்கோ...

சத்தம் போடாதையுங்கோ...

உஸ்... உஸ்... உஸ்...

இதென்னப்பா கரைச்சல்! எல்லாரும் ஒழுங்கு வரிசையா நின்டு தள்ளுப்படாமல் வாருங்கோ... அவசரப் படாதையுங்கோ...

பெரியஜூயா வரப்போறார்... வந்து ஏசப்போறார்...

- பியோன் சுந்தரத்தின் குரல் ஓயாது ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

போரால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கான நிதி உதவி பெறுவதற்காககவே இந்தக் கூட்டம்... பிரதேச செயலக சமூக சேவைக் கிளையில் தள்ளுப்பட்டுக்கொண்டு நிற்கின்றது.

சமூக சேவை உத்தியோகத்தர் வசந்தன் ஓவ்வொருவராக அவர்களது விண்ணப்பப் படிவங்களைச் சரிபார்த்து, செய்யவேண்டியவற்றை ஒப்பேற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்.

வரிசையில் நின்றவர்களின் முகங்களில் எந்தவித

மலர்ச்சியுமில்லை. விழி பிதுங்கி, தோல்காய்ந்து, மங்கலாகிப் போன உடையோடும், சிலர் வெற்றிலையைக் குதப்பி வாயில் மென்று கொண்டும், கைகளில் குடும்ப அட்டையும் ‘ஐ.சி’யுமாக நிற்கிறார்கள்.

ஆண்கள், பெண்கள், முதியவர்கள் என பல்வேறு வயதை ஒத்தவர்கள் சுமார் நாற்பது நாற்பத்தைந்துபேர் வரை வரிசையில் உள்ளனர்.

அவர்களின் முகங்களில் ஏதோ ஒன்றைப் பறிகொடுத்த சோகத்தினால் இருள் அப்பிக் கிடக்கிறது.

நானும் உட்பட எங்கள் “பிரான்ஞ்” இலுள்ள உத்தியோகத்தர்களுள் அறுவர் கடமையில் இருக்கிறோம்.

நான்-சிறுவர் பாதுகாப்புப்பிரிவு; சுரேஷ்-சிறுவர் நன்னடத்தைப் பிரிவு; ரேணுகா-மகளிர் உதவிப்பிரிவு, ராஜினி அக்கா-முகாமைத்துவ உதவிப் பிரிவு, சமூகசேவை உத்தி யோகத்தர் வசந்தன், பியோன் சுந்தரம் என நாங்கள் ஆறு பேரும் தான் அவர்கள்.

திங்களும், புதனும் தான் எங்களுக்கு அலுவலக நாட்கள்... நாங்கள் அலுவலகத்தில் தான் முழுநானும் இருப்போம். வாரத்தில் ஏனைய மூன்று நாட்களும் நாங்கள் வெளிக்கள் வேலைகளுக்குப் போய் விடுவோம்...

இந்த இரு அலுவலக நாட்களிலும் எங்களைச் சந்திக்க வருகின்றவர்களின் பிரச்சினைகளைக் கேட்டால் தலைவெடிக்கும்; மனம் குழுறும், எங்களுக்கு வரக்கூடிய நிதியில் செய்யக்கூடியவற்றைச் செய்து, எங்களுக்குள் கதைத்து ஆறுதல் கொள்வோம்.

முன் நாலுள்ள வரிசையில் நிற்பவர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்து இப்போது ஆறுபேர் மட்டும்

க. பரணீதரன்

காணப்படுகின்றார்கள்.

பியோன் சுப்பிடுகிறான்...

மாலதி...மாலதி... யார் மாலதி? அக்கா நீங்களோ? முன்னாலை வாங்கோ.

மாலதி முன்னால் நகர்ந்து வருகின்றார்.

எதிர்ப்பாராமல் நான் எனது பார்வையை மாலதி மீது செலுத்துகின்றேன்.

என் என்ன அலைகள் வெடித்து, மூளையில் மின்னல் கீற்றுக்கள் வேகமாக மோது... மாலதியின் முகத் தோற்றத்திலிருந்து அவளை என்னுள் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள முனைகின்றேன்.

என்னை அறியாமலே எழுந்து நின்றுகொண்டு மாலதியை நோக்குகின்றேன்.

“ஆம்! அவவேதான்”

“சீ, அப்படியிருக்காது”

“என்ன உனக்கு அவ்வளவு மறதியே... அவதான், வடிவாப்பார்”

என் மனம் என்னை இடித்துரைத்து சொல்லிக் கொள்கிறது...

ஓரு கண்ணின் கீழ் கறுப்புநிறத் ‘தார்’ அப்பியது போல கருகிய காயம்பட்ட வடு; முழங்கைக்குக் கீழ் வெட்டப் பட்டுள்ள நிலையில் வலதுகை; இடது கையில் குடும்ப அட்டையும் ஜிசியும்... சமூகசேவை உத்தியோகத்தர் முன்னிலையில் மாலதி உட்கார்ந்து, சமூக சேவை உத்தி யோகத்தரின் கேள்விகளுக்குப் பதிலளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

“கணவனுக்கு என்ன பேர்?”

“சாந்த முர்த்தி”

“பிள்ளையள்...?”

“இரண்டு”

“என்ன செய்யினம்?”

“பெடியன் மூண்டாம் வகுப்பு, பெட்டை ஜஞ்சாம் வகுப்பு”

“என்ன தொழில் செய்யிறியள்?”

“அவர் காலி வேலைக்குப் போறவர்... நான் கோழி வளர்க்கிறன்”

“மாசம் என்ன வருமானம் வரும்?”

“அவர் வேலைக்கு போனா கொஞ்சக்காச வரும், ஆனா அவருக்கு அடிக்கடி சுகமில்லாமல் வாறது... மண்டை யுக்கை மூண்டு செல் துண்டு கிடக்கு... வெயிலுக்கை போனா தலைகொதிக்க ஆரம்பிச்ச விறைக்கத்தொடங்கி விடும். அதாலை ஒழுங்கா வேலைக்குப்போக மாட்டார்... மாசத் திலை ஏழாயிரம் ரூபாதான் இவருடைய சம்பாத்தியமும்...”

“வீடு எப்படி?”

“ஜ்யா, அது இவருக்கு தெரிஞ்சலையின்றை ஒரு காணிக்குள்ளை இருக்கு... வீட்டுக்காறார் வெளிநாட்டிலை... இடிஞ்சவீட்டிலை ஒரு கொட்டில் போட்டு இருந்து வாறும், ஜ்யா!”

“...இப்படியே சமூக சேவை உத்தியோகத்தரின் கேள்விகள் தொடர்ந்த வண்ணமுள்ளன. மாலதியின் பதில் களில் எங்கள் அனைவரது கண் களும் குளமாகிக் கொண்டிருக்கின்றன...”

மாலதி அக்கா..

க. பரண்தரன்

தென்மராட்சியில் அரசியல் துறைப் பொறுப்பாளராக இருந்தவர்.

வரிச்சீருடையில் இரட்டைப்பின்னல், சப்பாத்து, கையில் துவக்கு ஆகிய அணிகலன்களுடன் அக்கா நடந்து வந்தால் வீதியில் ஒரு சத்தும் சந்தடி கூடக்கேட்காது.

அவர்கள் தங்களுக்கு ஆட்சேர்க்கிறதற்காக எங்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் வகுப்பு முடிய அடிக்கடி பிரச்சாரக் கூட்டம் நடத்துவார்கள்...யத்த களத்தில் நடந்தவற்றையெல்லாம் படம் போட்டுக்காட்டுவார்கள். பேரினவாத வன்முறைகளை எல்லாம் நாடகம் போட்டுக் காட்டுவார்கள். மாலதி அக்கா தான் இவை எல்லாவற்றுக்கும் தலைமை தாங்கி நின்று நடத்துவார். அப்போது அக்காவின் பெயர் இனந்தளிர்...

எங்களுடைய இனத்தின் நிலையை, எங்கள் மீதுவர்ஸ் அதிகாரத் தினிப்புக்களையும் எங்கள் மீதான வன்முறை களையும் எடுத்துக்காட்டி விளக்குவார். அவரின் பேச்சில் உணர்ச்சி கொப்புளிக்கும்... கேட்டுக் கொண்டிருப்போரிடம் உணர்வுகளைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்வதில் அவர் மகா தூரி.

இத்தகைய பிரச்சார நடவடிக்கைகளால் கவரப்பட்டு எங்கள் பாடசாலையிலிருந்தும் மாதாந்தும் இரண்டொருவர் அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

அக்காவின் துவக்கைத் தொட்டுப்பார்ப்பதில் பள்ளிக் கூடப் பின்னைகளுக்கு நல்ல விருப்பம்... அக்காவிடமே... கேட்டுப்பார்ப்பார்கள். “அதுக் கென்ன, தூக்கிப் பாருங்கோ வன்றா... நீங்க தானே தூக்க வேணும்...” என்று சொல்லி பின்னைகளின் ஆர்வத்தைத் தூண்டி விடுவார்.

துவக்கைத் தூக்கிப் பார்ப்பதில் பின்னைகளுக்கு இருந்த சந்தோஷத்தை சொல்லில் விபரிக்க முடியாது.

அக்கா எங்களுடைய நாட்டின் அரசியல் வரலாற்றை நன்றாக அறிந்து வைத்திருந்தார். எல்லாவற்றையும் தெளி வாக எடுத்துச்சொல்லுவார். ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் எங்களுக்குச் செய்யப்பட்ட கொடுமைகளையும் துரோகத் தனங்களையும் விளக்குவார்... தன்னிடம் கேள்விகள் கேட்குமாறு எல்லோரையும் உற்சாகப்படுத்தி கேட்கப்படும் கேள்விகளுக்கெல்லாம் சலிக்காமல் பதில் சொல்வார்.

ஒரு நாள் எங்கள் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த விந்தன் எழுந்து நின்று அக்காவை ஏகம் விதத்திலேயே கேள்வி கேட்டான். “நீங்கள் அடிக்கடி வந்து எங்கடை படிப்பையும் குழப்பி எங்களைத் தூண்டி விழுறியள்... நாங்கள் உங்கள்டடை வந்து, இருக்கேக்கை படையள் எங்களை உயிரோடை பிடிச்சால் நாங்கள் என்ன செய்யிறது..?”

அக்கா கோபப்படவில்லை, நிதானமாகச் சொன்னார்.

“தம்பி, எங்கடை உயிரை யாரும் வதைக்கேலாது. யமனின் பாசக் கயிற்றையே நாங்கள் கழுத்திலை போட்டிருக்கிறம்... இங்கை பாருங்கோ ஒரு கடி தான்... கண் மூடி முளிக்கிறதுக்கிடையிலை எங்கடை உயிர் பறந்திடும். எங்களை ஒருவனும் ஒன்றும் செய்யேலாது..”

விந்தன் விடவில்லை, துணிச்சலாகக் கேட்டான்.

“அப்ப நாங்கள் சாகிறதுக்கோ உங்களோடை வாறது..?”

இளந்தளிர் அக்கா விந்தனுக்கு அருகாகச் சென்று அவனை அணைத்தபடி சொன்னார்.

“தம்பி, அதுக்குத்தான் நாங்கள் பலமா இருக்கோண்டும், நாங்கள் பலமாயிருந்தால் யாரும் எங்களை ஒன்றுஞ்செய்யேலாது...”

இளந்தளிர் அக்காவை நான் இறுதியாகப் பார்த்த சூட்டத்தில் அக்கா ஆக்ரோவுமாக உரத்த குரலில் அறை கூவல் விடுத்துக்கொண்டிருந்தார்.

“அவங்கள் எங்களை எல்லாம் சுற்றி வளைக்கப் போறாங்கள்... எங்கடை சந்ததியையே அழிக்கப் போறாங்கள். குஞ்சு குருமான்கள் பெம்பிளையள் என்றெல்லாம் பார்க்கமாட்டான்கள்... நீங்கள் எல்லாரும் செத்து மடியப் போறியளே.. வாருங்கோவன் எல்லாருஞ் சேர்ந்து ஏதிர்ப்பம்... எல்லோரும் சேர்ந்து போரிட்டால் தாயகம் நம்கைகளில்...”

எல்லாம் முடிந்து பத்து வருடமாகவிட்டது.

இளந்தளிர் அக்காவைப் பற்றிய நினைப்பே விடுபட்டுப்போயிருந்தது. ஆனால் இப்போது மாலதி என்ற இந்தப் பெண்ணைப் பார்த்ததும் எனக்கு இளந்தளிர் அக்காவின் நினைவு மீண்டும் வந்தது.

என்ன மாதிரி இருந்த அக்கா... வீரமுழக்கம் முழங்கின அக்கா.. இன்று கையறு நிலையில் சீவனத்துக் காக இரந்து கொண்டு நிற்பதைப்பார்க்கும் போது எனக்கு இரக்கமாக வந்தது.

மாலதியை நெருங்கினேன்.

“அக்கா என்னைத் தெரியுமா? நீங்கள் அடிக்கடி எங்கடை பள்ளிக் கூடத்துக்கு அப்ப வாறனியள். நீங்கள் இளந்தளிர் அக்கா தானே...”

அன்றைய சூட்டங்களில் இளந்தளிர் அக்காவிடம் கேள்வி கேட்டவர்களில் நானும் ஒருவன் என்பதனால் என்னை ஞாபகமிருக்கும் என நான் நினைத்தது தவறு.

மாலதி மலங்க மலங்க முழித்தார்.

“அக்கா, நீங்கள் எத்தனையோ பள்ளிக் கூடங்களுக்குப் போயிருப்பியள்.. எல்லாரையும் ஞாபகம் இருக்காது தான்... உங்கடை ஒரு கையிலை தழும்பு ஒன்று இருக்க வேணும்.... ஒரு கூட்டத்திலை நீங்கள் தடுக்கி விழுந்ததாலை வந்த காயத்தாலை வந்தது தான். அப்போ நான் தான் உங்களை தூக்கி விட்டனான்...”

மாலதி சொன்னார்.

“நீங்கள் யாரையோ நினைச்சுக்கதைக்கிறியள், என்றை இடம் பூவசரங்குளம் நான் உடுப்பிட்டியிலை கல்யாணமாகி இருந்து வாறன். செல்பட்டு என்றை ஒரு கையை எடுக்க வேண்டியதாப் போச்சு..”

எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. “இது இளந்தளிர் அக்கா, அவவே தான்” என் மனம் அடித்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

“அக்கா, நீங்கள் இளந்தளிர் அக்கா தான். ஏன் மறைக்கப்பார்க்கிறியள்... நான் வேறை ஒருத்தருக்கும் சொல்லமாட்டன்...”

மாலதி குறுக்கிட்டு அழுத்தொடங்கினார்.

“நீங்கள் என்னவெல்லாமோ சொல்லுறியள் ஜயா... நான் என்றை ரெண்டு பின்னையளோடை சுகமில்லாத மனிசனையும் வைச்சுக்கொண்டு சீவனம் நடத்தக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறன் ஜயா... எனக்கு எப்படியும் நீங்கள் உதவிப் பணம் பெற்றுக் கொடுக்க வேண்டுமெயா...”

இப்படிச் சொல்லியதோடு நின்றுவிடாமல் சேலைத் தலைப்பினுள் மறைந்திருந்த ஒரு கையை மறுகையின் முழங்கையில் சேர்த்து என்னையும் வசந்தனையும் பார்த்துக்

க. பரணீதுரன்

கைகூப்பி வணங்குகிறார்.

வசந்தனுக்கும் தாங்க முடியவில்லைப்போலும் என்னைப் பார்த்தவாறே கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொள் கிறான். நான் ஏற்கனவே என்னுள் அழுது கொண்டிருந்தேன்.

நானும் கண்களைத்துடைத்துக்கொண்டு மாலதியை நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன்.

இதுவரை சேலைக்குள் மறைந்திருந்த கையில் ஒரு பெரியதழும்பு.

நான் தனது கையிலுள்ள தழும்பை உற்றுப் பார்த்ததை மாலதி கண்டுகொண்டார். கண்களிலிருந்து பொலபொல வென்று கண்ணீர்... அந்தக் கண்ணீருக் கூடாகவும் அவரின் கண்கள் என்னிடம் எதையோ யாசித்துக்கொள்வதை நான் உணர்கிறேன்.

மறுபுறம் என் முகத்தைத் திருப்பி என் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு அமைதியாகிறேன்.

எழுதிச் செல்லும் விதியின் கை

காகங்கள் தொடர்ச்சியாக கரைந்து கொண்டிருந்தன.

காகங்கள் கரையும் ஓசை, செவி வழியே உட்சென்று, மனதில் எரிச்சலை உண்டு பண்ணுவதை உணர்ந்தேன்.

விடிந்து நிலம் வெளுக்கத் தொடங்கிவிட்ட இந்த நேரத்திலும் காகம் கரைவதென்றால்...

போதாதற்கு அண்டங்காக்கைகளின் கத்தலும் சேர்ந்து நாராசமாய் ஓலிக்கிறது.

பொறுக்க முடியவில்லை.

“ஏன்பா, உந்த அண்டங்காக்கையளின்றை சத்தும் உங்கடை காதுகளிலை விழேலையே...”

பதிலுக்கு சத்தும் சருகைக் காணோம்.

அவள் இன்னும் நித்திரையால் எழும்பவில்லைப் போலும்... கொடுத்து வைத்தவள்!

காகங்கள் கரைந்த வண்ணமே உள்ளன.

மனதில் எரிச்சல் முட்ட, கையில் சிறுகல்லையும் எடுத்துக் கொண்டு முற்றுத்திற்குச் செல்கின்றேன். வேலிக்கு வெளியே, தெருவில் வட்டமீட்டுக் கொண்டு

க. பரணீதரன்

காகங் களும் அன்டங் காக்கைகளும் கரைந் து
கொண்டிருந்தன.

எதையோ கண்டு விட்டன போலும்.

தெருவை நோக்கி வளைந் திருந்த தென்னை
மரவட்டில் காகக்கூடொன்றிருந்தமைநினைவுக்கு வருகிறது.

“ஓருவேளை காகக் குஞ்சொன்று தான் கீழே வீழ்ந்து
மடிந்திருக்குமோ...?”

நெஞ்சை ஏதோ நெருடுகிறது.

மன ஆதங்கத்துடன், காகங்கள் சற்றி வந்து கரையும்
வேலிக்கரையோரமாக என்ன இருக்கின்றது என்று அறியும்
ஆவலில், மெல்ல எட்டிப் பார்க்கின்றேன்.

காகக்குஞ்ச எதுவும் செத்துக்கிடந்த மாதிரி என்
கண்களுக்கு படவில்லை.

இப்போது நன்றாக விடிந்துவிட்டது. நாய்களும்
சூடிநின்று குரைத்துக் கொண்டிருந்தன. அவற்றுள் இரண்டு
நாய்கள் எதையோ மோப்பம் பிடித்தபடி அங்கும் இங்கும் ஓடிக்
கொண்டிருந்தன.

நாய்கள் ஓடியதிசையில் பார்வையை ஏற்கின்றேன்.

கறுப்புநிற உரப்பை...

கறுப்பை கண்டாலே காகங்கள் கரைவது வழக்கம்
தானே என்று மனதைச் சமாதானப்படுத்திக் கொள்ள
முடியவில்லை. நாய்களும் மோப்பம் பிடித்துக் கொண்டு
குரைக்கின்றனவே.

“உரப்பையில் என்ன இருக்கும்?”

முன்பு என்றால் சந்தையிலுள்ள கசாப்புக்கடையில்
தான் கோழி உரித்துக் கொடுப்பார்கள். இப்போதோ சில

அல்வாய்ச்சன்றியன்

வீடுகளிலும் ‘கோழி இறைச்சி விற்பனைக்குண்டு’ என்று விளம்பரம் செய்து விற்பனை செய்து வருகிறார்கள். அவர் களில் யாரும் கட்டி வைத்திருந்த கோழிச்செட்டைகள் கொண்ட உரப்பையை நாய் இழுத்து வந்து போட்டிருக்குமோ?

படலையைத் திறந்து கொண்டு வெளியே செல்கிறேன்.

கோழிச்செட்டைகளாக இருக்காது...

உரப்பை மூட்டை சுற்றுபெரிதாக இருந்தது.

அருகே செல்லச் செல்ல, ஒருவகை நாற்றம் மூக்கை அரிக்கத் தொடங்கியது. தோளில் தொங்கிய சால்வையால் மூக்கைப் பொத்திக் கொண்டு அருகே சென்றேன்.

‘நினை வாடை...’

நெஞ்சஷூருமுறைத்திடுக்குற்றது.

மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு உரப்பை மூட்டைக் கருகே குனிகிறேன்.

இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருக்கின்றது...

வேவியோரம் சாத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த தடி யொன்றை எடுத்து, மூட்டையின் முன்புறத்தில் கட்டியிருந்த தடத்தை தடியினால் தட்டி உருவி விடுகின்றேன்.

மூட்டை முடிச்சு அவிழ்ந்ததுமே அதனால் துருத்திக் கொண்டிருந்த ஏதோ ஒன்று வெளியே நீட்டிக்கொண்டு விழுகிறது.

“ஜேயோ! ஜேயோ!”

என்னை அறியுமாலே கத்தி விடுகின்றேன்.
“கை...கை...”

க. பரணீதுரன்

இரத்தம் தோய்ந்து, கருகியகை...

தலை மெல்லச் சுற்றியது. உடல் நடுங்கியது. இதயத் துடிப்பு அதிகரித்து பயத்தில், உடல் உறையத் தொடங்கியது.

பார்வை, இரத்தம் தோய்ந்த கையிலே குத்திட்டு நிற்க மனம் ஏதோ ஏதோ கற்பனை செய்தது.

ஓருவிதமாக என்னைச் சுதாகரித்து கொண்டு, உரப்பையின் மறுபுறத்தின் இருமூலைகளையும் பிடித்திமுத்து, உள்ளே இருப்பதை வெளியே கொட்டுகிறேன்.

என்ன கொடுரம்!

வெட்டுக் காயங்களுடன் பின்மாக அவன்...

ஆம் அவனே தான்... எதிர் வீட்டு பாஸ்கரன்... தினமும் எதிர்ப்படும் வேளைகளிலெல்லாம் ‘அன்னை, அன்னை’ என்று வாஞ்சையோடு அழைக்கின்ற பாஸ்கரன்...

என்னை அறியாமலே என் கண்கள் பனித்து விட்டன.

“பாவம், அக்காட்சி!”

இந்த நினைப்பு வந்ததுமே, பீறிட்டு வந்த துக்கத்தில் பெருங்குரலெடுத்துச் சத்தமிடுகின்றேன்.

“ஜீயோ! ஓடிவாங்கோ,.. அக்காச்சி, ஓடி வாங்கோ...”

என் குரல் கேட்டு என் மனைவியும் அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர்களும் பதறிக் கொண்டு வருகின்றனர்.

இன்று வெள்ளிக்கிழமை, அக்காச்சி கோயிலுக்குச் செல்வதற்காக ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருப்பான். என் குரல் பின்னுக்கு வெளிக்கிட்டுக் கொண்டிருக்கும் அவளுக்குக் கேட்டிருக்குமோ என்னவோ...

இல்லை...அதோ... நிலைமையை உணர்ந்தவள்

போல, அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு அவள் ஒடிவருகிறாள்.

“ஜேயோ, தம்பீ! என்றை ராசா!”

அவளின் ஓலம் ஊரையே கூட்டியது.

பாஸ்கரனின் உடல் மீது விழப்போன அவளை இரண்டு மூன்று பெண்கள் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டனர்.

விழுந்து புரண் டு அழுவதற்குத் தான் விதி இல்லையே...

இனி, மரண விசாரணை, பொலிஸ் விசாரணை என்ற சம்பிரதாயங்களுக்கெல்லாம் அக்காச்சி பதில் சொல்லியாக வேண்டும். துண்ப துயரங்களை எல்லாம் ஒரு பக்கத்தில் மூட்டை கட்டிவைத்து விட்டு.

அக்காச்சி வாழ்க்கையில் துயரத்தை மாத்திரமே கூறந்து கொண்டிருப்பவள். பாஸ்கரனும் அவனுக்குப்பின் இரண்டு தங்கைகளும் அக்காச்சியின் குடும்ப உறுப்பினர்கள்.

பாஸ்கரனுக்குப் பதினாறு வயதாக இருக்கும்போதே, கணவனை மாரடைப்புக்குப் பலி கொடுத்து விட்டு அக்காச்சி விதவையானாள்.

உடனடியாகவே, யுத்த தழலில் இடப்பெயர்வு.

எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னாலுள்ள காணியிலுள்ள வளவில் அக்காச்சியும் அவளின் பிள்ளைகளும் வாழ வந்த போது நாழும் அயலவரும் அவளுக்கு உதவிக்கரம் நீட்டினோம்.

எங்கள் ஆதரவைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு, பிழைக்க வழிதேடினாள். காலைப் பலகாரம் சுட்டு விற்கும் தொழில் சிறிதுகை கொடுத்தது.

க. பரண்தரன்

மீசை அரும்பியதும் அரும்பாத்துமாக, பாஸ்கரன் வேலை தேடிப் புறப்பட்டான். ஓட்டோச் சாரதியாக சம்பளத் துக்கு வேலை செய்து கொஞ்சம் சம்பாதித்தான். நேர்மையான உழைப்பு அவனுக்குப் பல வாழ்க்கையாளர்களைச் சம்பாதித்துக் கொடுத்தது.

பாஸ்கரன் சோலி, சுரட்டு எதுவுமின்றி இருக்கப் பார்த்தான். தமிழ்த்தேசியம், தமிழ் இனப்பற்று என எல்லாவற்றிலும் அவன் ஆர்வம் கொண்டிருந்தான். ஆனாலும், தனது சகோதரிகளின் எதிர்கால வாழ்க்கையை நினைத்து எதனையும் வெளிக்காட்டாதிருந்தான்.

போர் மேகம் துழந்து கொண்டபோது, கட்டாயப் பயிற்சிக்காக வலுக்கட்டாயமாக இழுத்துச் செல்லப்பட்டான். தாயையும் தங்கைகளையும் எண்ணிக் கலங்கினான். பயிற்சிக்கென தன்னை ஒத்த ஓட்டோச்சாரதிகளும் சிகை அலங்கரிப்பாளர்களும் என பல்வகைப்பட்டோரும் அழைத்து வரப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து, சற்று ஆறுதலடைந்தான்.

யுத்தம் நடந்து முடிந்து விட்டது.

அதன் பின்னரும் எவ்வளவோ நடந்தேறிவிட்டன.

குண்டுச் சத்தமின்றி நிம்மதியாக இருக்க முடிகிறதே என ஓரளவு நிம்மதியாக இருந்தவர்களின் கதவுகளை காலதாதர்கள் தட்டினர்.

கொலை, குத்து, வெட்டு, காணாமல் போதல்... எங்கும் மலினமானது.

தொடர்புடையவர்கள் என்று சந்தேகிக்கப்பட்டவர் களும் முன்பு பயிற்சிக்காகச் சென்றோர்களும் விசாரணைக் காக அழைக்கப்பட்டனர். சிலர் திரும்பி வரவேயில்லை.

பாஸ்கரனும் பயந்து கொண்டிருந்தான். அண்மையில்

அல்வாய்ச்சன்றியன்

தான் ‘லீசிங்’இல் சொந்தமாக ஒட்டோ வாங்கி, ஓரளவு சம்பாதிக்கத் தொடங்கியிருந்தான். தங்கைகளுக்கு மணஞ் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஓர்மத்தில் எதனையும் பொருட்படுத்தாமல் இருந்தான்.

இடைஇடையே, வெட்டுக்கொத்துக்காயங்களுடன் வீதிகளில் காணப்பட்டவர்கள் பற்றிய செய்திகளையும் காணாமல் போவர்கள் பற்றிய செய்திகளையும் பத்திரிகை களில் படிக்கும்போதெல்லாம் பாஸ்கரனின் நெஞ்சம் பீதி கொண்டது.

இரண்டு நாட்களாக பாஸ்கரனைக் காணவில்லை என்று அக்காச்சி அங்கலாய்த்தான்.

பாஸ்கரனுக்கு இப்போது வயது இருபத்தேழு. குடும்பப் பாரத்தை ஏற்று, குடும்பத் தலைவராக விளங்கும் பாஸ்கரனை உலகம் தெரியாத ஒரு சிறுவனாக அக்காச்சி இப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

எங்கேயாவது வெளி மாவட்டத்துக்கு ‘ஒட்டம்’ போயிருப்பான் என்று சொல்லி அக்காச்சியைத் தேற்றி இருந்தேன்.

இன்று, வெட்டுக்காயங்களுடன், உடல் கருகி, கோரமாகபாஸ்கரனின் உடல்...

‘களை எடுப்பு’ என்று யாரோ எப்போதோ சொல்லிச் சென்ற வாசகம் நினைவுக்கு வந்தது.

‘என்ன நடக்கிறது, இங்கே...?’

விடைதெரியாத கேள்விக்கு விடைகாண முயன்று கொண்டிருந்தேன்.

க. பரணீதரன்

அக்காச்சியின் ஒப்பாரி எல்லோரின் நெஞ்சையும் பிழிந்தது.

“புல்கூடச் சாகாதையாநீநடக்கும் பாதை எல்லாம் பாழ்ப்பட பாதகர்கள் உன்னடலம் கருக்கின்றோ சித்திரபுத்திரனும் ஏடு கிளறி எடுத்தானோ...”

அக்காச்சி ஒலம் கேட்டு, எல்லோரும் கண்ணீர் உகுத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். சித்திரபுத்திரன் கிளறும் ஏடுகளால் எவர் எவரின் விதி எழுதப்படுமோ என்ற ஏக்கம் என்னைச் சூழ்கிறது.

ஏக்கம்

தம்பி மீண்டும் அமெரிக்காவுக்குப் போகப் போகின்றான்...

தம்பிக்குக் கொடுத்து விடுவதற்கான பொருட்களை எல்லாம் எனது மனைவியும் பிள்ளைகளும் மேசையில் அடுக்கிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

கோயில்களுக்குச் சென்று பிரார்த்தித்து வருவதற்காக தம்பியும் அவன் மனைவியும் வெளியே போயிருக்கிறார்கள்.

வீடு மிகவும் ஆரவாரமாக இருந்தது... எல்லோரும் விரைவாக ஏதோவொரு வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சாய்மணக்கதிரையில் சாய்ந்தபடி எல்லோரையும் அவதானித்தபடி வீட்டுச்சவரில் தொங்கும் ஜியா, அம்மாவின் படத்தையே பார்த்தவாறு இருக்கின்றேன்.

“என்னப்பா சளியாக்கிடக்கே... ஒரேயடியா சாய் மனக்கட்டிலுக்கையே கிடக்கிறியள். சித்தப்பா அவையின்றை வேலைகளை எழும்பிக் கவனியுங்கோ...” மகள் தர்மவதி செல்லமாக எனக்குக் கட்டளை இடுகிறாள்.

மெல்ல எழுந்து, தம்பி அவையின்றை அறையைப் போய் எட்டிப்பார்க்கிறேன். அறை, சமான்களால் நிரம்பி இருக்கிறது. தம்பியின் வாசனை அறையெங்கும் பரவியுள்ளமையை என்னால் நுகர முடிகிறது. அவனது உடுப்புகளை எடுத்து தடவிக்கொடுத்து மடித்துக் கொண்டு இருக்கின்றேன்...

நாட் கலியான ஜயா, சீதனம் வாங்காமல் அம்மாவைக் கலியாணம் முடித்து வாழ்ந்த வாழ்க்கையில்... என்னையும், தம்பியையும், மூன்று தங்கச்சிமாரையும் ஆசை அருமையாய் வளர்த்தார்கள்...

மழைக்காலம் வந்தால் ஜயாவுக்கு உழைப்பு குறைவு.

அம்மாவின் கெட்டித்தனத்தில் மூன்று வேளையும் பசி இல்லாமல் நாங்கள் சாப்பிட்டிருக்கின்றோம்...

சில வேளைகளில் ஜயா அம்மாவுக் கிடையில் சின்னச்சின்ன தகராறு வரும்... ஜயா இடைக்கம் குடிப்பார்.

பாவம் வேலை செய்த களைப்பினால் குடிக்கிறார் போலும் என நினைத்து அம்மா, ஜயாவின் குடியைப் பற்றி கருத்தில் எடுக்கமாட்டா.

முதலாவது தங்கைச்சி வயசுக்கு வந்த கையோடு ஜயா தன்றை குடிக்கு முழுக்குப் போட்டார்...

ஜயாவும் அம்மாவும் பின்னைகளைச் சரியாகப் படிப்பிக்க வேண்டும் என்றும், கல்வியாலை தான் எங்கடை குடும்பத்தின் கஷ்டங்களை போக்கலாம் என்றும் என்னி எங்களுக்கு நல்ல கல்வி புகட்டுவித்தார்கள்.

மாற்றுப் பாடசாலைச் சீருடைக்கு கூட வழியில்லாமல் நாங்கள் பட்ட கஸ்டங்கள் எங்களுக்குத்தான் தெரியும்.

அம்மாவுக்கு சித்திரைப்புதுவருஷம், தீபாவளி, தைப்பொங்கல் கொண்டாட்டம் நான்கு ஐந்து வருஷங்களுக்கு ஒரு முறைதான் வரும்... பாவம் அம்மா... அவவை நினைத்தால் இப்பவும் எனது கண்களில் நீர் உடைப்பெடுக்கும்...

நான் முதற் தடவையிலேயே எஸ்.எஸ்.சி. பாஸ்பண்ணி ஆசிரியராகி விட்டேன்.

எனக்கும் தமிப்க்கும் இரண்டு வயது வித்தியாசம். அவன் குடும்ப சமையை என்னோடு சேர்ந்து சுமக்க என்னி ரியூட்டரியில் கணித பாட பிரத்தியேக வகுப்புக்களைக் எடுத்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பணம் சம்பாதித்தான்... அவனால் தன் படிப்பில் கவனத்தை முழுமையாக செலுத்த முடியாமல் போனது.

நான் சுயநலக்காரன்... காதலித்தவளையே ஜயா அம்மாவின் சம்மதத்தோடு கலியாணம் செய்து கொண்டேன். ஜயாவின் மாரடைப்புச் சாவுக்குப்பின், பாவம் அவன் தான் தனியாக குடும்பச் சமையைத் தாங்க வேண்டிய பொறுப்பாளி ஆனான்...

முதல் இரண்டு தங்கைமாருக்கும் அவர்களது படிப்புக்குத் தக்க வகையில் நல்ல இரண்டு மாப்பிள்ளைகளை அவனே பார்த்துக் திருமணம் முடித்து வைத்திட்டான்... கடைசித்தங்கச்சி படிப்பில் கெட்டிக்காரி. கவனமாகப் படித்து வந்தவருக்கு வைத்தியத்துறைக்கு பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைத்த போதும் குடும்பச்சுழலால் படிப்பைக் கைவிடலாமா என்ற எண்ணம் இருந்தபோது தான், அமெரிக்காவின் கிராமப்புறங்களை அபிவிருத்தி செய்யற நோக்கோடு இலவச “விசா” வழங்குகிறார்கள் என தமிபி அறிந்து கொண்டான். விசாவுக்கு விண்ணப்பித்து, கடவுள் கிருபையிலை ஒரு

க. பரணீதரன்

மாதத்திலேயே அமெரிக்கா போய் விட்டான்.

அமெரிக்கா போகும்போதே தம்பிக்கு முப்பத்தி னான்னு வயது... எனக்கு மூன்று பிள்ளைகள்... என்னுடைய உழைப்பு எனது குடும்பத்துக்கு மட்டும் தான் போதுமானதாக இருந்தது. தம்பியின் அமெரிக்க உழைப்பு தங்கைச்சியை வைத்தியராக்கியது. கடைசித் தங்கைச்சியையும் நல்ல சீதனம் கொடுத்து இன்சினியர் மாப்பிளைக்கு கட்டிக் கொடுத்த பின் தான் அம்மாவின் நச்சரிப்பினால் தனது முப்பத்தொன்பதாவது வயதில் மனம் முடித்தான். தனது கலியாணத்துக்கு அம்மாவை அமெரிக்காவுக்குக் கூப்பிட அவன் எவ்வளவோ பாடுபட்டும், நாட்டு துழல் அம்மா கொழும்புக்குக் கூட போக முடியாமல் போய்விட்டது.

ஙங்கள் குடும்பங்களின் தேவைகளுக்காக தம்பி வெயிலிலும் பனியிலும் உழைத்து உழைத்து உருகினான். தங்கைச்சிமாரின் கலியாணங்களுக்குப் பின்பும் வீடு, காணி என வாங்கிக் கொடுத்தான்... சொன்னால் வெட்கம் எனக்கும் வீடு கட்டுவதற்கான செலவில் அரைவாசிக்கு மேல் அவன் தான் அனுப்பிவைத்தான்.

தனது பிள்ளைகள் சிறப்பாக இருப்பதை அம்மா தன் கண்குளிரப் பார்த்தா... ஆனால் தம்பியை நேரடியாகப் பார்க்க முடியவில்லை என்ற ஏக்கம் தான் அம்மாவின் கடைசிக்காலத்திலை அவவை உலுக்கியது.

படுக்கையிலை விழுந்து முன்று மாதங்களாக “தம்பி எப்ப வருவான்... தம்பி எப்ப வருவான்” என்று கேட்டுக் கேட்டே அம்மாவுக்கு வாக்கு மாறிப் போனது.

அந்த தழுநிலையில் தம்பியால் இங்கு வரமுடியாத நிலைமை...

கொழும் பில் வைத்து வெளிநாட்டிலிருந்து வருகிறவர்களைக் கடத்திக் கொண்டு போய் விடுவார்கள். கொழும்பாலை தப்பி இங்கு வந்தாலும் வருகிற இடைவழி யிலைவைத்து காகபிடுங்கிப் போட்டுத்தான் விடுவார்கள்.

தம்பி, தம்பி என்று புலம்பிக் கொண்டிருந்த அம்மா, தம்பியைப் பார்க்கலாம் என எண்ணினாவோ என்னவோ ஒருநாள் எங்களைவிட்டுப் போய்விட்டா.

அம்மாவின் செத்தவீட்டுச் செய்தி கூட, தம்பிக்கு ஒரு கிழமைக்குப் பின்பு தான் தெரிய வந்தது... அவன் பட்ட துன்பம் அவனின் கடிதத்தை வாசித்தபோது தெரிந்தது. பாவம் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டும் கடைசிக்காலத்திலை தன்றை அம்மாவை பார்க்க முடியாமல் போனதை நினைத்து அவன் இப்போது வந்த பின்பும்கூட கண்ணீர் சிந்தினான்.

அம்மாவைத் தொடர்ந்து மூத்த தங்கைச்சியும் அம்மாவிடம் போய்ச்சேர்ந்தாள். அப்போதும் தம்பியால் வரமுடியவில்லை.

என் மூத்தவனின் கலியானம், இரண்டாவது மகளின் சாமத்தியச் சடங்கு என்று ஒன்றுக்கும் அவனால் வரமுடியாமல் போனது...

தம்பிக்கு இரண்டு பிள்ளைகள்... அந்த நாட்டுச் சூழலில் வளர்ந்ததாலோ என்னவோ, பதினெட்டு வயதானவுடன் தங்களுக்குப் பிடித்தவர்களுடன் தனியாகப் போய்விட்டார்கள்.

மூத்த தங்கைச்சியின் கடைசிப்பெட்டையின் திருமணத் துக்காகத்தான் தம்பி இப்போது ஊருக்கு வந்திருந்தான். ஊருக்கு வந்தவனுக்கு இங்கு எல்லாம் புதுக்... ஊர் புதுக், வீடுகள் புதுக், பெடியள் பெட்டையள் புதுக், கோயில் புதுக்,

க. பரணீதரன்

பாடசாலை புதுச, எல்லாம் இந்த முப்பத்துமூன்று வருஷத்திலை மாறியிருந்தது. பல பிள்ளைகளுக்கு தம்பி புதிய ஒரு ஆளாகவே தென்பட்டான்... கலியாணம் கட்டிய ‘புதுப் பொம்பிளையை’ ஊருக்குக் கூட்டி வந்து சொந்தக்காரரை அறிமுகப்படுத்துவது போல, தம்பிக்கு ஊரிலை எல்லோரையும் அறிமுகப்படுத்த வேண்டியிருந்தது...

தம்பி அம்மாவின்ரை சாயல்... வெளிநாட்டில் இருந்து வந்தும் அவன் எந்தவிதப் பெருமிதமும் இல்லாமல் சாதாரணமாக எல்லோருடனும் கதைத் தான்... ஆனால் அவனுடைய முகத் தில் ஏதோ ஒரு ஏக்கம் குடி கொண்டிருப்பதை என்னால் உணர முடிந்தது.

ஏன் தம்பி இப்படி இருக்கிறாய் என எப்படி அவனிடமே கேட்பது.

பாவம் அவன்... என்னைப் பிழையாக விளங்கிக் கொண்டால்...

அவனின் ஏக்கம் எல்லாம் அம்மாவைப்பற்றியும் முத்த தங்கைச் சியைப் பற்றியும் தான் என நினைத்துக் கொண்டேன்.

தம்பியும், மனைவியும் கோயிலால் திரும்பி வந்து விட்டார்கள்.

என் நெற்றியில் திருநீற்றை பூசிவிட்டு தம்பி என்னைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறான்...

“தம்பி எல்லா ஆயத்தங்களையும் பிள்ளையள் செய்து தருவினம்... நீகொஞ்சம் ஆறி இரு...”

“சரி” அன்னை என்றவாறு அவன் உள்ளே செல்கின்றான்.

மாலை ஆறுமணியை நெருங்குகின்றது... என்

நெஞ்சு வேகமாக அடித்துக் கொள்கிறது. தம்பியின் மூன்று மாத விடுமுறை இன்னும் சொற்ப நேரத்தில் முடியப் போகிறது...

தம்பி என் அருகாக வருகின்றான்.

அவனை நிமிர்ந்து பார்க்கின்றேன்...

அவனும் என்னை உற்றுப் பார்க்கின்றான்...

அவன் கண்களைப் பார்க்கின்றேன்... சற்று சிவந்து வீங்கி இருக்கின்றன...

தளர் ச் சியான குரலில் அவன் சொல்லத் தொடங்கினான்... “அன்னை... ஜயாவும்... அம்மாவும் எங்களை எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வளர்த்தவை... இன்று நாங்கள் எல்லோரும் நல்லா வந்திட்டம்... எனக்கு உங்கள் எல்லோரையும் இவ்வளவு காலத்தாலை பார்த்தது மன நிறைவாக இருக்கு... எனக்கும் அறுபத்தேழு வயசாகுது... இனிநான் எப்பவருவனோ... வரமாட்டனோ...”

அவன் முடிக்கவில்லை அடக்க முடியாத அழுகை என்னையும் மீறி வருகின்றது. அவன் வாயை பொத்திக் கொள்கின்றேன்.

வாசலில் ‘ஹயஸ்’ வாகனம் வந்து நிற்கின்றது...

பிள்ளைகள் தம்பியின் பயணப்பைகளை தூக்கிக் கொண்டு செல்கிறார்கள்... தம்பியின் மனைவி எங்கள் குடும்பத்தவர்கள், தங்கைமார்கள் உறவினர்கள் என அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக் கொள்கின்றார்.

தம்பியும் நானும் கைகளைக் கோர்த்துக் கொண்டு கண்களைத் துடைத்தபடி வெளியே வருகின்றோம். பேரப்பிள்ளைகள் எங்கள் இருவரையும் பார்த்து எங்களை கேவி பண்ணியதைத் தொடர்ந்து எல்லோரும் சிரித்துக்

க. பரணீதரன்

கொள்கிறார்கள். ஆனால் எவ்களில் எந்த மாறுதலும் இல்லை... முகங்களில் சோகம் அப்பிக்கிடக்கின்றது...

தம் பி ‘ஹயஸின்’ கதவைத் திறந் தவாறே எல்லோருக்கும் சேர்த்துச் சொல்லுகிறான்.

“சுகமோ துக்கமோ எல்லாரும் ஓன்றாயிருக்கிறியள்... சந்தோசமா இருங்கோ...”

அவன் கதவை இழுத்துச் சாத்தும்போது எழுந்த ஒலி மட்டுமன்றி, தம்பி சொல்லிய வார்த்தைகளும் என் நெஞ்சை அதிரவைக்கின்றன.

“என் தம்பியின் ஏக்கத்தை ஏன் நான் விளங்கிக் கொள்ளாமல் போனன்...?”

என் நெஞ்சில் தம்பியின் ஏக்கமே நிறைந்திருக்கிறது. உறவினர் எல்லோரும் மெல்ல மெல்லக் கலைந்து போகிறார்கள்.

மூன்று மாதங்களாகத் தம்பியிருந்த அறையை எட்டிப் பார்க்கிறேன்.

எல்லாமே வெறுமையாகத் தெரிய... நெஞ்சில் வலி எடுக்கிறது.

வேர் கொண்ட உறவுகள்

பத்து வருடங்களுக்கு பின்னர் இலங்கைக்கு வருவது எனக்கு மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது. உறவுகள், நண்பர்கள் எமது கிராமம் என அனைத்தையும் காணப்போகின்றேன் என்ற மகிழ்ச்சி என் மனதில் நிறைந்திருக்க, கட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்தில் வந்து இறங்கினேன். என்னை வரவேற்க என மாமி குடும்பத்தினர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து “ஹயஸ்” வாகனம் ஒன்றில் வந்திருந்தார்கள். மாமாவின் தலையில் மட்டுமன்றி மாமியின் தலையிலும் முன்னையதை விட வெள்ளை முடியே அதிகமாக காணப்பட்டது. அன்பான உறவுகள் பற்றிய விசாரணைகளோடு யாழ் நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தோம். புத்தளம் பாதையுடாக எமது ‘ஹயஸ்’ வந்து கொண்டிருந்தது.

எல்லாமே மாறிப் போயிருந்தது...

வன்னியை அண்மித்துக் கொண்டிருக்கும் போது... மாமியின் குரல் என்னை அழைத்தது.

“தம்பி தவராசா, வெளி யாலை கண்ணாடிக்காலே பார், உந்த அவலங்களை...”

க. பரண்தென்

கண்ணாடியை இழுத்து வெளியே என் பார்வையை படர விட்டேன். என்ன கொடுமை வீடுகள் எல்லாம் நிலத்துடன் தூள் தூளாக... மரங்கள் எல்லாம் கருகி... பனைகள் எல்லாம் தலைகள் இன்றிய முண்டமாக... மிதிவெடி அபாய அறிவிப்புடனான பலகைகளுடன் வயல் வெளிகள்... மனிதர் அற்ற வனாந்தரப் பூமியாக... எனது நிலம்... ஒரு வித பயம் எனக்கு பற்றிக் கொள்கின்றது. என்ன கொடுமை... பொருள், மரம், வீடு, கோயில் என எல்லாம் சிதைந்து உள்ளதே... அப்படியாயின் மனிதர் எப்படி சிதைந்து இருப்பினம் என்பதை என்னால் நினைந்துப் பார்க்கவே முடியவில்லை... முறிகண்டியில் நின்றது எது வாகனம்...

பழைய முறிகண்டியை பார்த்தால் காணவில்லை! கோவிலிருந்த அந்த குடிசையையும் அந்த மரத்தையும் காண வில்லை. புதிதாக அமைக்கப்பட்ட முறிகண்டி கோவில்....

முறிகண்டியானை வணங்கிக் கொண்டு வரும் போது. அந்த குரல் என்னை அழைத்தது. ஐயா தர்மம் பண்ணுங்கைய்யா... ஐயா பார்த்தா படிச்ச பெரியாள் மாதிரி கிடக்கு கால் இல்லை ஐயா தர்மம் பண்ணுங்க...

அந்தக் குரவின் ஈன ஓலி என் காதை குடைந்தது. “மனிபேர்ஸை” எடுத்த படி அந்த ஈன ஓலிவந்த பக்கமாக திரும்பி அருகில் சென்றேன்.

முழங்காலிற்கு கீழ் அரைவாசி இல்லை... அழுக்குப் படித்த அவன் சேட்டில் பல கிழிசல்கள், ஒரு சிறு துண்டுச் சாரம் இடுப்பில்... கையில் பத்துப் பதினெண்து சில்லறைக் குற்றிகள்...

நாறு ரூபாய்த் தாளை எடுத்து அவன் கைகளில் கொடுப்பதற்காக அவன் கையைத் தொடுகின்றேன். அந்த கையை பற்றியதும் என்னை அறியாத ஓர் உணர்ச்சி....

நிமிர்ந்து பார்க்கின்றேன் சிவகுமார்... சிவகுமார்...

சிவா... சிவா... டேய்... என்னைத் தெரியலையா...
டேய்... குளறியபடி அப் படியே அவனைக் கட்டிக் கொள்கின்றேன்.

மச்சான் டேய்... தவம் தானே... டேய்.. என்றவாறு என்னை இறுக்கக் கட்டிக் கொண்டான்.

சிவகுமார் என் நண்பன். எங்கள் உறவு ஆரம்பித்தது எங்கள் பள்ளியில் தான்...

அப்பா... அம்மா... இல்லாது மாமியின் வளர்ப்பில் வளர்ந்த எனக்கு அன்புத் தேவை அதிகமாகவே வேண்டியிருந்தது. மாமிக்கும் நான்கு பின்னைகள் பாவம் அவா அவர்களோடு என்னையும் கவனிக்க என்ன செய்வா?...

என் மீது அன்பை பொழிபவர்களை காணும் போது என் மனம் குளிரும். என் ஆனந்தத்தை வார்த்தைகளால் சொல்ல முடியாது.

பள்ளியில் ஆசிரியர்கள் சினக்கின்ற போது நான் அழு ஆரம்பித்து விடுவேன். அப்போது எல்லோரும் என்னை பார்த்து சிரிப்பார்கள்... அந்த சமயத்தில் என் கைகளைப் பற்றி... என் கண்ணைத் துடைத்து விட்ட அந்த பிஞ்சக்கை... சிவகுமாருடையவை.

ஏன்டா அழுகிறாய்... ஆஹாம் வகுப்பு படிக்கிற உனக்கு வெட்கமில்லையா அழு... எதற்கும் அழாதே.... ஆசிரியர் எங்கடை நன்மைக்கு தானே பேசுகிறார்... நீ வீட்டுப் பாடங்களை ஒழுங்காக செய்து வந்தால் ஏன் ஆசிரியர் திட்டப் போறார். நீ ஒழுங்கா வீட்டுப் பாடங்களை செய்து வா... என்ற அவனது அன்பான வார்த்தைகளோடு எங்கள் நட்பு

க. பரண்துறன்

ஆரம்பித்தது.

அவனது நட்பு கிடைத்ததும்... என்னில் பல மாற்றங்கள்...

வெரு கெட்டிக்காரன் ஆன சிவா.... எனக்கு நன்பனாக கிடைத்தமையை இட்டு நான் மகிழ்ந்தேன். சிவா எனக்காக இறைவனால் அனுப்பிவைக்கப்பட்ட தூதன் என்றே நான் கருதினேன். எனக்கு பாடங்களை விளங்க வைப்பது தொடக்கம், வீட்டு சாப்பாடு தருவது வரை என் சுகதுக்கம் அனைத்திலும் அவன் பங்குதான் அதிகம்.

சிவகுமார் - தவராசா என்றால் எமது பாடசாலையில் எல்லோருக்கும் தெரியும். படிப்பிலும் சரி நட்பிலும் சரி எங்களை மற்றவர்கள் மிஞ்சாத வகையில் செயற்பட்டோம்.

உயர் தரத்தில் நான் கணிதப்பிரிவுக்கு படிக்க செல்ல, அவன் உயிரியல் பிரிவிற்கு படிக்கச் சென்றான். அவனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உதவி செய்வது என்றால் அலாதி பிரியம். டாக்டராக வந்தால் மக்கள் சேவை செய்யலாம் என்பது அவன் என்னாம்.

இருவரும் நன்றாக படித்தோம். எமது ஆசிரியர்களின் வழிகாட்டல் எங்கள் மீதான அதிபரின் நம்பிக்கை. எதையும் வீணாக்காது படித்தோம்.

பரீட்சை நேரம்... சிவகுமாரின் அம்மா திடீரென இறந்து விட்டார். அவனது பாசமிகு தாயின் இழப்பு அவனை முற்றாக குழப்பியது. அவன் பரீட்சை எழுதவே விரும்ப வில்லை.

“நீ எழுதாவிடின் நானும் எழுத மாட்டேன்” என்ற என் சொல்லுக்காக எழுதினான். எனக்கு கம்பஸ் செல்லக் கூடிய அளவுக்கு பெறுபேறு வந்தது. அவனுக்கு சாதாரண

பெறுபேறு வந்தது. அவன் அதையிட்டு கவலை கொள்ள வில்லை. ஆனால் என்னால் தாங்க முடியவில்லை.... நான் கம்பஸ் போகமாட்டேன் என அடம் பிடித்தேன்.

“நன்பா உன் வாழ்வில் ஒரு மகிழ்ச்சியான பெரும் திருப்பம் வந்திருக்கிறது நீ இஞ்சினியராக வந்து பார் நீ சந்தோஷமாக வாழ்வாய்... நீகம்பஸ் போ...” என என்னை விடாப்பிடியாக அனுப்பினான்.

கம்பஸ் வாழ்க்கை அவனுக்கும் எனக்கும் இடையில் இடைவெளியை ஏற்படுத்தியது. கடிதத் தொடர்பு மட்டுமே எக்கு இடையில் இருந்தது. அவன் “Social Worker” ஆக வன்னியில் வேலை செய்வதாக கூறியிருந்தான்.

படிப்பு முடிய மேற்படிப்புக்கு நான் வெளிநாடு செல்ல அவனுடனான தொடர்பு நாட்டு தழுந்திலையால் தடைப் பட்டது.

அவனை நினைத்து பலநாட்கள் ஏங்கினேன். ஆனால் என் படிப்பின் அதிகம் என்னை அவன் பாலான நினைவைக் குறைத்தது.

டேய் மச்சான் என்னடா கோலம் இது....இப்படி உன்னைப் பார்க்கவா நான் இங்கு வந்தேன். என்று அவனைக் கட்டி அழுத்தொடங்கினேன்.

என்னை விட்டா... டேய் எவ்வளவு பெரியாளாக வந்திட்டாய் உன்னை பார்க்க எவ்வளவு சந்தோஷமாய் இருக்கு எப்படியா இருக்கிறாய்... மனுசி.... பிள்ளைகள்... எங்கை யடா? அவன் எந்த வித மனச் சலிப்பும் இல்லாமல் பள்ளியிறு வில் இருந்த பாசத்தோடு என்னை தழுவியிப்படி கேட்டான்.

எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது, இந்த நிலையிலும்...

க. பரணீதுரன்

சிவா உனக்கு என்ன நடந்ததுடா?

அது போரில் போச்சடா... குடும்பம் பங்கரோட் போச்சு... அதை விடு என் கதை முடிஞ்சு கதை...

டேய் நீ வானில் எங்களோட் வா கெதியா ஏறு என்று கைத்தாங்கலாக அழைத்தேன்.

இல்லையடா... விடு என்னை... இந்த இடத்தில்... என்ற குடும்பம் வாழ்ந்த இடத்தில் இருக்கிற உணர்வினை விட்டு விட்டு வர முடியாதடா... என்னை மன்னித்துக் கொள்ளாடா... எனக்கு இப்ப இதுதான் ஆறுதலடா...

எனக்காக. வாடா.

“பளிஸ்டா”... என் மனநிலையைப் புரிந்து கொள் என்று விம்மினான்.

என் கண்களில் நீர் உடைப்பெடுத்தது.

ஜயாயாயிரம் காசை அவன் கையில் திணித்து விட்டு. “ஹயஸ்” இல் ஏறி வந்தேன். என் மனதில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை என்னால் இறக்கி வைக்க முடியவில்லை. அவனுக்காக ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்ற உணர்வோடு என் சிந்தனையைப்படரவிட்டபடி வீடு வந்தேன்.

வீட்டிலும் கலகலப்பின்றி சோகமாக இருந்த என்னைக் கண்டு மாமி குடும்பத்தினருக்கு கவலையாக போய்விட்டது. “விதியாரை விட்டுது, நாங்கள் கவலைப்பட்டு என்ன செய்ய முடியும்” என்று மாமி சொன்னார்.

விதியையும் வெல்லும் பள்ளி நட்பின் இறுக்கம் என்னுள் ஆழ வேறுன்றத் தொடங்கியது. சிவாவிற்காக என்ன செய்யலாம் என்ற திட்ட வரைபு ஒன்று பற்றி ஆழமாக சிந்திக்கத் தலைப்பட்டேன்.

மானுடம் வெல்லும்

மதிய நேரசாப்பாட்டுடன் மகன் கரன் வேலை பார்க்கும் வைத்தியசாலைக்கு விரைந்து செல்கின்றேன்...

டாக்டர்மார் எல்லோரும் அரக்க பரக்க அவசரமாக அங்கும் இங்கும் ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள்... நேர்ஸ்மார் பதட்டத்துடன் விரைந்து ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள்...

மகன் கரனது அறைக்கு வெளியே அவன் வருகைக் காக காத்திருக்கின்றேன்.

டாக்டர் கரன் என்னுடைய மகன்... அறுவைச் சிகிச்சை நிபுணர்... கொஞ்சம் பதட்டமாக வருகின்றான்...

ஒரு டொக்டர் பதட்டப்படுவதைப் பார்க்க எனக்கு சஞ்சலமாக இருந்தது... தம் பி என்ன பிரச் சினை யெண்டாலும் நீங்கள் ஒரு டாக்டர் பதட்டப்படக் கூடாது... என்ன நடந்தது?

“அக்சிடன்ற் கேஸ் ஒண்டப்பா... வெளிநாட்டிலை இருந்து வந்த மனுசி... வல்லைச்சந்தியிலை பஸ்ஸில் இருந்து அவசரப்பட்டு இறங்கியிருக்கிறா... பின்னாலை வந்த லொறி அடிச் சுப்போட்டுது... நல்லா இரத்தம் போட்டுது...

க. பரணீதரன்

ஓப்பரேஷன் செய்ய வேணும்... இப்ப சாப்பிடோது... அறையிலை வைச்சிட்டு நீங்கள் போங்கோ..." என சொல்லிக்கொண்டு தியேட்டர் பக்கமாக கரன் போகிறான்.

அவன் அறையுள் சாப்பாட்டைக் கொண்டு சென்று வைத்துவிட்டு நான் அமைதியாக அவன் அறை வாசலில் உட்கார்ந்திருக்கின்றேன்.

ஓப்பரேஷன் தியேட்டருக்குள் டாக்டர்கள், நேர்ஸ் மார்கள் போவதும் வருவதுமாக விரைந்து செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்...

நேர்ஸ்மார் "பிளட் பாங்கிற்கு" தொலைபேசியில் அழைக்கிறார்கள்.. யார்யாருடனோவெல்லாம் பிளட்டிற்காக கதைக்கிறார்கள்... பெரிய அல்லோல் கல்லோலப்படு கிறார்கள்.

இதற்கிடையில் அக்சிடன்ற் ஆன மனுவியின் இரு பிள்ளைகளும் புருஷனும் வந்துவிடுகிறார்கள்...

மனுவியின் பெட்டையைப் பார்க்கையில் எங்கேயோ பார்த்த பரிச்சயமான முகம்போல தென்படுகிறது... அவர் களுக்குள் வாக்குவாதம் நடைபெறுகிறது... தகப்பனைப் பார்த்து அந்தப் பெட்டை, "உந்த குடிகார டாட்டாலை தான் அம்மாவுக்கு இப்படி ஆச்சு... கார் கயர் பண்ணி போவம் எண்டா குடிச்சுப்போட்டு வந்து நின்ட கோபத்திலை தான் அம்மா பஸ்ஸிலை கோயிலுக்கு போனவ... அண்ணா பார் இப்பவும் "வெறி" முறியலை... வெளிநாட்டிலையும் உதுஞ்ரை குடி தாங்கேலாம் அம்மா படுகிற பாட்டிலை சந்தோஷத்துக்கு "கொலிடேக்கு" இலங்கை வந்தும் சந்தோஷம் இல்லாமல் போச்சு... அம்மா... அம்மா..." என்று புலம்புகிறாள்.

மனங்கேட்காமல் அவர்களது பரிதாக நிலையைக்

அல்வாய்ச்சண்டியன்

கண்டு மனமிரங்கி, அவர்கள் அருகாக சென்று, “பிள்ளை பயப்பிடாதையுங்கோ... கடவுளைக் கும்பிடுங்கோ.... என்றை பெடியன் தான் உங்கடை அம்மாக்கு சிகிச்சை அளிக் கிறான்... நிச்சயம் அவன் பிழைக்கவேப்பான்... யோசிக்காம கடவுளை கும்பிடுங்கோ...” என அவர்களை தெரியப் படுத்தினேன்.

ஓப்பரேஷன் தியேட்டர் கதவு தீற்கப்படுகின்றது... கரன் இரத்தம் தோய்ந்த கிளவுட்ஸ்களை களைந்து கொண்டு, முகத்தில் கட்டியிருந்து ‘மாஸ்க்’ கிணை அவிழுத்துக் கொண்டு அவசரமாக வெளிவந்து நேர்ஷ்மாரை தீட்டு கிறான்... “இவ்வளவு நேரமா O+ பிளட்ரெடி பண்ணலை... உயிர் போய்க்கொண்டிருக்குது... இப்ப என்ன செய்வது... common carry up... try some where... arrange the O+ blood immediately.

நேர்ஸ்மார் பதட்டத்தில் நடுங்கி கொண்டு செய்வ தறியாது நிற்கிறார்கள்....

கரன்... கரன்... இஞ்சை வாங்கோ... எனக்கு O+ தானே மறந்திட்டங்களோ... என்றை பிளட் தரலாம்... என அவனை அழைத்தேன்...

முகத்தில் மகிழ்ச்சி ரேகைகள் தெரிய ... “ஓ ... கடவுளே! இப்படித்தான் நீ சில சமயம் காட்சி கொடுப்பாயா... வாங்கப்பா... கம்ஓன் நேர்ஸ் கெற்ற பிளட் ஃபிறம் அப்பா...”

நான் அவர்களுக்கு ஒத்துழைத்து... என இரத்தம் எடுக்கப்பட்டு அந்த மனுவிக்கு பரிமாறப்பட்டது...

என்னை கவனமாக தனது காரில் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டு... கரன் தன் வேலைகளைக் கவனிக்க சென்றுவிடுகிறான்...

இரவு 8 மணிக்குத்தான் கரன் வீடு வந்தான்...

க. பரண்தரன்

சாப்பாட்டு மேசையில் அவன் வரவிற்காக காத்திருந்தேன்...

உடைமாற்றி, குளித்து விட்டு அப்பா “are you ready for the meals” என்றவாறு வந்தான்...

அவனும் நானும் இரவு உணவை முடிந்தவரை ஒன்றாக சேர்ந்து சாப்பிடுவது வழக்கம்...

“yes dear son, come on, I am waiting for you”

உணவை உண்ணும் போது மெதுவாக பேச்சுக் கொடுக்கின்றேன்... “அப்பன்... எப்படி அந்த பேசன்ட்... இப்பழை.கே.யா... வோட்டுக்கு விட்டாச்சா...”

“ஓமய்பா கண் முழிச்சிட்டா... now she is alright but...”

“என்னப்பன்” என்றேன்.

“இல்லையப்பா... கேடுகெட்ட குடும்பம் போலை... அவன் புருஷன்காரன் தண்ணியைப் போட்டுட்டு வோட்டுக் குள்ளை வந்து ஒரே சத்தம் போடுறான்... பெடியனும் ஒரு ரைப்பா கிடக்கு... பெட்டையும் போனை நோன்றிக்கொண்டு இருக்கிறான்... வெளிநாட்டு காக... வெளிநாட்டுகாரர் சிலர் இப்படித்தான்...”

மறுநாள்... சாப்பாட்டுடன் ஆஸ்பத் திரி செல்கின்றேன்.

கரன் தனது அறையில் ஓய்வாக இருக்கிறான்... இன்று “பேசன்ட்ஸ்” குறைவுபோலை...

உள்ளே சென்ற என்னை அழைத்து உட்கார வைத்து... அவன் சாப்பிட ஆரம்பிக்கின்றான்... சாப்பிட்டுக் கொண்டே “அப்பா அந்த மனுஷியை ஒருக்கா பார்த்திட்டுப் போங்கோவன்... உங்கடை இரத்தத்திலை பிழைச்ச சீவன்... உங்கள் இரத்தத்தாலை உயிர் பெற்ற சீவன்...”

“தீ... போ... அப்பன்... உன்றை கொராசி... நீ பார்த்த

வைத்தியம் தான் அவ பிழைக்க காரணம்...!

“சரியப்பா... வாங்க போய்ப் பார்த்து வருவோம்...”
என என்னை அழைத்துக் கொண்டு வோட்டுக்கு சென்றான்.

அக் சிடெண்ட் வாட்... போமலின் முக்கை
அரிக்கின்றது... ஒன்பதாம் நம்பர் கட்டிலை காட்டி அந்த
கட்டிலில் படுத்துள்ள மனுஷி தானப்பா என்றவாறு அவன்
இன்னொரு பேசன்டைப்பார்க்க சென்று விடுகிறான்.

அருகாக செல்கின்றேன்...

அவளைப் பார்க்கின்றேன்...

முளை நரம்புகள் ஒரு தடவை வெடித்து மறுபடி
சேர்ந்தது போன்ற உணர்வு... நெஞ்சில் படபடப்பு... ஆம்...
அவளே தான்... கண்மூடி தூக்கத்தில் கிடந்தாள்... எனது
முகம் இருண்டு கருகியது... நிலை குலைந்து நிற்கிறேன்...
“அப்பா என்னாச்ச அக்கிடெண்ற கேஸை என்றால் இப்படித்
தான் பன்டேச் அதிகமாக இருக்கும்... என்ன பயந்திட்டியள்
போலை...” என்றபடி என்னை அழைத்துக் கொண்டு
வெளியே வருகிறான் கரன்...

கயல் விழி...

என் பாடசாலைக் காலம்... எங்கடை பாடசாலை
கலவன் பாடசாலை...

உயர்தர வகுப்பு...

நான் உயிரியல் பிரிவு... அவள் வர்த்தகப்பிரிவு...

எங்கடை வகுப்பு மேல்மாடியில் தான்... மேல்மாடிப்
படியால் இறங்கி கிழே வரும்போது அவளது வகுப்பைக்
கடந்து தான் வெளிச்செல்ல வேண்டும்...

நான் மாணவர் தலைவன்... என் பொறுப்புகள் நிமிர்த்தம் அடிக்கடி அந்த வகுப்பைக் கடந்து செல்வேன்...

ஓருநாள் அவளுடைய வகுப்புக்கு முன்னால் எனக்கு, “இழுட்டி”... என்பாட்டில் மாணவர்களை கண்காணித்துக் கொண்டு நின்றேன்... யாரோ என்னைப் பார்ப்பது போன்ற உணர்வு மேலிட... அவளது வகுப்பறைப்பக்கம் என் பார்வையை திருப்புகிறேன். அவள் என்னையே பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறாள்.... அவள் விழிகளால் என்னை உறிஞ்சுவது போலிருந்தது... அவளை அறியாமலே என்னைப் பார்த்து புன்முறுவல் உதிர்த்தாள்...

என்னுள் இன்ம் புரியாத மின்சாரத் தாக்கம்...

இப்படியே அவள் வகுப்பறையைக் கடக்கும் போதெல்லாம்... என் பார்வையை அவள் உட்கார்ந்து இருக்கும் இடத்தை நோக்கி படர விடுவேன்... அவள் அதே புன்னகையுடன் என்னைப் பார்த்து புன்னகை உதிர்த்துக் கொண்டிருப்பாள்....

இப்படியே சில மாதங்கள் உருண்டோடின...

நாட்கள் செல்ல செல்ல அவளைக் காணும் போதெல்லாம் என் உள்ளத்தில்காதற்புயல் உருவாகி வருவதை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உணர்ந்தேன்... என் வயதும் அப்படித்தானே... பார்ப்பதெல்லாம் அழகாக தோன்றும் காலம்...

சில நாட்கள் அவள் சுகயீனம் காரணமாக பாடசாலை வரவில்லை... அப்போதுதான் மானிடப்பிறவியின் அர்த்தம் காதல் தரும் மகிழ்ச்சியிலேயே உள்ளது என்பதையும்... கரை கடந்த காட்டாற்று வெள்ளம்போல் எனது உள்ளம் அவள்பால் செல்வதை உணர்கின்றேன்... அவள் தாழும் விழிகள்

என்னைக் குத்திக் கொல்ல முனைவதை உணர்கின்றேன்... அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் போன்ற உணர்வு... அவளது குரலைக் கேட்க வேண்டும்... எனக்குள் அவள் பற்றிய நினைப்பு மட்டுமீறிச் செல்வதை உணர்ந்தேன்... இருந்தாலும் அவளுக்கு அருகாக சென்று கதைக்கும் தைரியம் எனக்கில்லை...

இதற்கிடையில் பாடசாலை விளையாட்டுப்போட்டி வந்தது... நாமிருவரும் ஒரே “கவுஸ்”; வள்ளுவன் கவுஸ்.

எனக்கோ உதைபந்தாட்டத்தை தவிர வேறு எந்த விளையாட்டும் விளையாட வராது... ஏனைய விளையாட்டு களில் எனக்கு விருப்பமும் அதிகம் இல்லை.

அவள் ‘மார்ச்சிங்’ லீடராக எங்கள் கவுலில் தெரிவு செய்யப்பட்டாள்... “லெவ்ட்... ரெட்... லெவ்ட்... ரெட்...” அவளது குரல் முதல்முதலாக என் காதில் கேட்கிறது.

மைதானத்தைச்சுற்றி அவள் தலைமையில் எமது இல்லம் “மார்ச்சிங்” அடித்துக் கொண்டு சுற்றி வருகின்றது... அவள் செல்லும் திசையெங்கும் என் விழிகள் அவளை மொய்த்துக் கொள்கின்றன...

விளையாட்டு போட்டியின் இறுதி நிகழ்வாக உதை பந்தாட்ட போட்டி ஆரம்பமாகியது. எமது அணிக்கு நான் தான் அணித்தலைவன்... ‘போவேட்’ பொசிசனில் தான் நான் விளையாடுவேன்... துரிதமாக விளையாடி ‘கோல்’ கம்பங் களுக்கு இடையில் பந்தை அடித்து எனது அணியை வெல்ல வைக்க விரைந்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறேன்...

பந்து உருண்டு ‘சைட் அவுட்’ செல்கிறது... நான் பந்தை எடுத்து ‘துரோ’ எறியப் போகின்றேன்.... அவள் சிரித்துக் கொண்டு தோழியருடன் நின்று எமது விளையாட்டை

க. பரணீதரன்

இரசித்துக் கொண்டிருந்தாள்...

எனக்கோ அவளைக் கண்டதும்... என் விளையாட்டு திறமைகள் எல்லாம் மறந்து விடுகின்றது... மைதானத்தில் உள்ள அனைவரும் அவளாகவே என் கண் திரையில் விழு கின்றது. அவள் மீதான காதலின் உச்ச கட்டத்தில் இருக்கும் நான் அவளை கண்டதும் நிலை குழம்பிப் போனேன். எனது விளையாட்டு ஆட்டம் காணுகிறது... ஏதிரணியினர் இரண்டு 'கோல்'களைப் போட்டு விடுகின்றார்கள்...

எல்லோரும் என்னைத் திட்டுகிறார்கள்... “ஏலாட்டி வெளியாலை போடா...” என்கிறார்கள் சிலர்...

இந்த சத்தங்களை எல்லாம் தாண்டி, அவள் குரல் என் காதுகளில் கேட்கிறது...

“கமோன் சந்திரன்... கமோன்... கோல் அடியுங்க... பிளீஸ்... கோல் அடியுங்க... இதிலை வெண்டால்தான் எங்கடை கவுஸ் முதலாவதாக வரும்... பிளீஸ் சந்திரன் கோல் அடியுங்க...”

அவள் போட்ட கட்டளையின் பின் எனக்குள் மின்னல் வேகம் பிறக்கின்றது... விரைந்து விளையாடுகின்றேன்... ஐந்து நிமிடத்தில் மூன்று கோல்கள்... “சென்றர் காபில்” வைத்து இரண்டு கோல்கள்; கோணரில் வைத்து ஒரு கோல்... மாணவர்கள் கரகோஷம் வானைப் பிளக்கின்றது. அவள் சந்தோஷமிகுதியில் தோழியரைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டு துள்ளுகிறாள்...

எமது காதல் வெறும் பார்வையிலும், புன்முறைவிலும் துளிர்த்து வளர்ந்து கொண்டே சென்றது... அவளது காந்தக் கண் களின் ஈர்ப் பில் இருந்து என்னால் விடுபட முடியவில்லை.... காதலில் விழுந்த என்னால் படிப்பில்

கவனம் செலுத்த முடியாமல் போனது... அவளுக்காகவே...
அவள் நினைப்பிலேயே என் நாட்கள் கழிந்தன...

இரண்டு வருடமாக பேசாத மெளன் காதலாக எங்கள்
காதல் தொடர்ந்தது...

பரீட்சை நெருங்கியது... விரைவில் “ஸ்ரடி”லீவு
வந்துவிடும்...

என் எல்லா தெரியத்தையும் வரவழூத்துக் கொண்டு
பாடசாலை முடிய அவளை பின்தொடர்ந்து சென்று அவள்
சைக்கிள் கூடையில் ஒரு காதல் கடிதத்தை போட்டு
விடுகின்றேன்.

மறுநாள் பதில் கடிதம்...

அவளது கடிதத்தை படிக்க படிக்க எனக்கு வானத்தில்
சிறு முளைத்து பறப்பது போன்றதொரு உணர்வு... நான்
அவள் மீது வைத்திருக்கும் காதலை விட அவள் என்மீது
பலநூறு மடங்கு காதல் வைத்திருப்பதை நினைக்க
பெருமிதமாக இருந்தது.

அவள் படிப்பில்மிகக் கவனம்... அவள் வகுப்பில்
அவள்தான் முதல் மாணவி... நான் காதலோடு படிப்பை
கவனியாது விட்டுவிட்டேன்... எனது பரீட்சைப்புள்ளிகள்
இறங்குவரிசையில் சென்று கொண்டு இருந்தன...

காதல் தந்த மகிழ்ச்சியில், அவளது வேண்டுகோளுக்
கிணங்கி, பரீட்சைக்காக கவனமெடுத்துப்படித்துக்
கொண்டிருந்தேன்...

நாட்கள் செல்லச்செல்ல அவள் நடத்தையில் சில
மாற்றங்களை அவதானித்தேன்... என்னை பார்த்து
சிரிப்பதில்லை... புன்மறுவல் உதிர்ப்பதில்லை... என்னை
'எவோய்ட்' பண்ணத் தொடங்கினாள்...

அவளை புரிந்து கொள்ள முடியாமல் மனம் குழம்பினேன்... படிக்க, தூங்க முடியாது தவித்தேன்...

ஓருநாள் அவள் நூலகத்தில் இருந்த சமயம்... “என்ன பிரச்சினை! ஏன் என்னை “எவோய்ட்” பண்றீங்க?“ என்று கேட்டு விடுகிறேன்.

“பிடிக்கலை” என்ற பதில் மட்டும் தான் வந்தது.

“ஏன்?” என்றேன்.

“காரணம் இல்லை பிடிக்கலை” அவ்வளவு தான்... அப்படியே சொல்லிக் கொண்டு கிளம்பிவிட்டாள்.

அவளது திடீர் மாற்றம் என்னை காயப்படுத்தியது... நடைப்பினமானேன்... அவள் ரியூசன் செல்லும் பாதைகளில் காத்துக்கிடந்தேன்... அவள் வரவிற்காக தெருவே என் வீடானது... அவள் என்னை ஒரு அற்பு புழுவை பார்ப்பது போல பார்த்துச் சென்றாள். ஒரு சமயமும் அவளது பார்வையில் பழைய காதல் இருக்கவில்லை...

பரீட்சை வந்து முடிந்ததும் அவள் வீட்டை விட்டு வெளியே வருவதில்லை...

அவளைப் பார்க்க, அவள் இதயத்தை வெல்ல... அவள் வீட்டு கேற்றைச் சுற்றி சுற்றி நாளைக்கு இரண்டு மூன்று தடவை சுற்றி வந்தேன்... அவள் முகம் காண தினம் துடித்தேன்... சில சமயம் அவள் தனது தமக்கையுடன் வீட்டு முற்றத்தில் இருந்து கதைத்துக் கொண்டிருப்பாள், என்னைக் கண்டதும் எழும்பிஉள்ளே சென்று விடுவாள்...

பெறுபேறுகள் வெளிவந்தன... அவளுக்கு ஒரு ‘பி’யும் இரண்டு ‘சீ’யும். எனக்கு எல்லாப்பாடமும் கையில்...

இறுதி முயற்சியாக அவள் சினேகிதி “ஆதிரை”

அல்வாய்ச்சண்டியன்

வீட்டுக்கு சென்று அவனுக்கு எங்கள் காதல் கதையை கூறினேன். அவள் கண்ணீர் உதிர்த்தாள்... எனக்காக தூது சென்றாள்.

ஆதிரையின் வற்புறுத்தலால் அவள் என்னை தமது வீட்டு கேற்றிடக்கு ஒருநாள் வரச்சொன்னாள்.

வாடிய பூ மீண்டும் பூத்தது போன்ற உணர்வு என் உள்ளத்தில்... உள்ளம் பூரித்தது. இந்த உலகே என் கையில் அடங்கியது போன்று இருந்தது.

அவனுக்கு பிடித்த பச்சை நிற “ரீசேட்” டுடன் அவள் சொன்ன நேரம் அவள் வீட்டு கேற்றிடக்கு சென்றேன்.

அவள் என் வருகைக்காக காத்திருந்திருக்க வேணும்...

கேற்றைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தவள்...

“எனக்கு உங்களைப் பிடிக்கலை... நீங்கள் வேறையாட்கள்... சாதி குறைஞ்ச ஆட்கள்... உங்களை கட்ட எனக்கு விருப்பம் இல்லை... தயவு செய்து என்னை தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம்...”

“அப்ப இரண்டு வருடமாக என்னை காதலித்தது...” என்கிறேன்.

“மன்னிச்சிடுங்க, எனக்கு உங்க சாதி தெரியாமை போய்ச்சி... பிறகுதான் தெரிந்து கொண்டேன்... எனக்கு சாதி தான் முக்கியம்... உங்களை திருமணம் செய்து என்னாலை நிம்மதியா வாழ முடியாது... என்றை அப்பா அம்மாவை பிரிந்து வந்து உங்களை திருமணம் செய்ய முடியாது. நீங்கள் ஒழுங்கா படிக்கக் கூடவில்லை... இப்பவே நீங்கள் எடுத்த ‘ரீசேல்ட்’ கொடியில் பறக்குது... பள்ளி என்னை விடுக்க...” என்றவாறு சொல்லிக் கொண்டு வீட்டிற்குள் சென்றாள்...

வானமே என் தலையில் இறங்கியது போன்ற உணர்வு... இருந்தாலும் அவள் மனம் காலப்போக்கில் மாறும்... நான் படித்து கம்பஸ் சென்று அவள் இதயத்தை வெல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் இரவு பகலாக முழித்திருந்து படித்தேன்.

இரண்டாம் தடவை நான் பரீட்சையில் தோற்றி கம்பஸ் சென்றேன்...

மறுபடியும் ஆதிரை வீடு சென்றேன்... எனது படிப்பு தகுதியை காரணம் காட்டி அவள் மனதை வென்றுவிடலாம் என்ன நம்பிக்கையில்....

ஆதிரை கையில் கல்யாண அல்பம்... கயல்விழியின் கல்யாண அல்பம்....

எல்லாம் முடிந்து விட்டது... இனி என்ன... அவள் மாற்றான் மனைவி... என் வாழ்வின் வசந்தங்காலம் முடிந்து விட்டது... மீள் முடியாது உடைந்து போனேன். அவள் நினைப்புகள் என்னை வாட்டி எடுத்தன... மாற்றான் மனைவியை நினைத்து உருக முடியாது தவித்தேன்... எனது வாழ்வியல் முறைகளை மாற்றி மாற்றி என்னை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாற்றிக் கொண்டேன்... காலச்சக்கரம் நகர்ந்து ஒடியது... எனது திருமணம்... மகன் கரன் பிறப்பு... எனது விரிவுரையாளர் தொழில் என்னை வேறு ஒரு உலகத்திற்கு கொண்டு சென்றது...

இன்று...

சாதி குறைஞ்சவளின்றை இரத்தத்தால் அவள் உடல் நிறைந்துள்ளது... சாதி குறைந்த பெடியன்றை கைராசியில்

உயிர் பெற்றிருக்கின்றது...

என் காதல் தோற்றிருக்கலாம்... ஆனால் மனிதம் சாகவில்லை.... மனிதம் வென்று விட்டது... மனதில் எந்த சஞ்சலமும் இன்றி என் மிதி வண்டியை உழக்குகின்றேன்... எனக்காகவே வாழ்ந்து முடித்த என் மனைவியின் முகம் நெஞ்சமெல்லாம் நிறைந்திருக்கிறது.

இடமாற்றம்

“பாலன்... பாலன்”

“பாலன் பள்ளிக்கூடம் விட்டு வீட்டுக்கு வந்து அரை மணி நேரமாகது சாப்பிட வராமல் என்ன செய்யுறியள்?”

ஓரு சத்தம் சருமனுமில்லை

மீண்டும் உரத்த குரலில் அழைக்கின்றேன்.

“பாலன்.... சாப்பிட வாங்கோவன்...”

பதிலேயில்லை.

பாடசாலை விட்டு வந்ததும் வராததுமாக ‘இன்றைக் கென்ன சமையலம்மா?’ என்று கேட்டுக் கொண்டே அவசரமாக அவசரமாக உடுப்பை மாற்றிக் கொண்டு ஓடிவரும் பாலனை இன்னும் காணாதது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

பாலனின் அறைக்குள் சென்று பார்க்கின்றேன்.

பாடசாலைச் சீருடைகளைக் கூட களையாமல் மெத்தையில் பாலன் படுத்துறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

‘விளையாட்டுப் போட்டி காலம், பாவம் களைத் திருப்பான்’ என்று நினைத்துக்கொண்டு ‘இன்னும் கொஞ்ச

அல்வாய்ச்சண்டியன்

நேரம் உறங்கட்டும்' என்று எனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டு அறையை விட்டு வெளியே வருகிறேன்.

அரைமணி நேரம் கழிந்திருக்கும். பாலனுக்குச் சாப்பாட்டைப் போட்டு வைக்க என்னி குசினிக்குச் சென்று கோப்பையைக் கழுவிக்கொண்டு இருந்தபோது ஜிம்மி குரைத்து அலறும் சத்தம் கேட்கிறது.

நெஞ்சில் வியப்பை வரவழைத்துக் கொண்டு வெளியே வருகிறேன்.

‘ஜிம்மிக்கு யாரும் அடிக்கிறார்களோ?’

‘ஜிம்மிக்கு யாரும் அடிப்பது தெரிந்தால் பாலன் சும்மா விடமாட்டானே...’

ஜிம்மி பாலனின் செல்லநாய், நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அதனைக் கொஞ்சி விளையாடிக் கொண்டிருப்பான்.

ஜிம்மியின் அலறல் சத்தம் உரக்கக் கேட்கிறது.

சற்றுப் பதைப்புடன் முற்றத்துக்கு ஒடிவருகிறேன்.

என் கண்களை என்னாலேயே நம்ப முடியவில்லை.

பாலன் ஜிம்மியை தடியால் அடித்துக் கொண்டிருந்தான். ஜிம்மியோ நெனிந்து வளைந்து அடிகளைத் தாங்கி அலறிக் கொண்டிருந்தது.

என்னைக் கண்டதும் என்னை நோக்கி ஒடிவந்து பரிதாபமாகப் பார்த்தது.

பாலன் விடவில்லை. எனக்கருகே வந்து ஜிம்மியைத் தொடர்ந்தும் அடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

எனக்குப் பொறுக்கவில்லை

‘ஓரு வாயில்லாச் சீவனை இப்படியா அடிப்பது?... என்

க. பரண்தரன்

பின்னளை என்றாலும் கண்டிக்கத்தான் வேண்டும்...”

‘அப்பன் பாலன் வாயில் லாச் சீவனை ஏன் அடிக்கிறியள்?’

“பாவமெல் லே... உங்கடை செல்லப்பிராணி யெல்லே... கோபம் வந்து எங்கேயும் ஓடிச்சுது எண்டா பிறகு யாரோடை விளையாடுவியள்?”

பாலன் என் சொல்லைக் கேட்பதாக இல்லை மீண்டும் அடிக்கவந்தான்.

எனக்குப் பொறுக்கவில்லை சற்றுக் கோபத்துடன் உலுப்பும் தொனியில் அதட்டினேன்.

“பாலன் தடியைக் கீழே போடு... ஏன் ஜிம்மியை அடிக்கிறாய் கடிக்கப் போகுது”

என்னுடைய உலுப்பவில் அவன் அதிர்ந்திருக்க வேண்டும். ஒன்றும் பேசாமல் என் முகத்தை நிமிர்ந்து நோக்கினான்.

அப்போது தான் நானும் அவன் கண்களை நேரே நோக்குகிறேன்.

“அப்பப்பா, அவன் கண்களில்தான் என்ன கொடுரம்..”

முகமெல்லாம் சிவந்து, உதடுகள் துடித் துக் கொண்டிருக்க.. கோபம் தந்த பாடத்தில் தடியைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த அவனின் கைநடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“ஏன் அப்பன் ஜிம்மி என்ன செய்தது”?

பாலன் கோபத்தில் கத்தினான்.

“இந்த நாயை அடிச்சுக் கொல்லனும்... அப்பதான் எனக்கு ஆத்திரம்தீரும்... கெட்டநாய்... பிளாடி இடியட்”

எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருக்கிறது.

பாலன் பிறந்து பதினொரு ஆண்டுகளாகின்றன. ஆனால் இந்தப் பதினொரு வருடங்களில் நான் காணாத பாலனை இன்று புதியவனாகப் பார்க்கின்றேன்.

அவனின் வார்த்தைப் பிரயோகத்தை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை.

‘பிளடி இடியட்ட...’

நானோ அவரோ பாலனின் முன்னால் இப்படியாகப் பேசியதேயில்லை பார்க்கப்போனால் பாலன் தான் எங்கள் செல்லப்பிராணி. கடின வார்த்தைகளைக் கூட ஒரு போதும் பிரயோகித்ததே இல்லை வார்த்தைகளைக் கூட ஒரு போதும் பிரயோகித்ததே இல்லை.

அப்படி இருக்கையில் எப்படி இவனிடம் ‘பிளடி இடியட்’ வந்து சேர்ந்து கொண்டது?

இந்த ஆராய்ச்சியை விட்டு விட்டு பிள்ளையைச் சாந்தப்படுத்து என்று என் உள்மனம் சொன்னது.

“பாலன் கோவத்தை விடுங்கோ... ஏன் ஜிம்மி உன்றை அறையை அசிங்கப்படுத்திப்போட்டுதே... இல்லையென் றால் உன்றை சாமான் எதையும் எடுத்துக் கொண்டோ டீட்டுதோ...”

பாலனின் தலையை வருடியடி கேட்டேன்.

சற்று கோபம் தணிந்தவனாக பாலன் சொன்னான்.

இல் வை... ‘உந்த கெட்டவனை அடிச்சக் கொல்லோனும்...’

என்னை விலத்திக் கொண்டே உள்ளே சென்றவன் ஒரு கதிரையில் தொப்பன்று விழுகிறான்.

ஒரு சில நிமிடங்கள் மௌனமாக இருந்து விட்டு அவனுக்குப் பிடித்தமான முறையில் சோறையும் கறியையும்

க. பரணிதூரன்

ஒரு கோப்பையில் போட்டுப் பிசைந்து உருண்டைகளாக்கிக் கொண்டு வந்து அவனுக்கு ஊட்டிவிடுகிறேன்..

சாப்பிடும் போதே மெல்ல மெல்ல அவன் ஆறுதல் பெறுவதை உணரக்கூடியதாக இருக்கிறது.

இப்போதைக்கு இதைப்பற்றி மேலும் எதுவும் கேட்காமல் இருப்போம் என்று எண்ணிக்கொள்கிறேன்.

பாலன் சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டு சுவர் மணிக்கூட்டைப் பார்த்தவன் ரீயூசன் நேரம் நெருங்கிவிட்டதை உணர்ந்து தனது அறையின் உள்ளே செல்கிறான்.

ஒரு சில நிமிடங்களிலேயே உடையை மாற்றி தயாராக வந்தவன் ‘அம்மா போட்டு வாறன்’ என்று சொல்லிக் கொண்டு சைக்கிளில் ஏறி அதனை நிதானமாகவே உழக்கிச் செல்கின்றான்.

பாலன் போவதையே பார் த் துக் கொண்டு நிற்கின்றேன்.

மறுநாள்...

பாலன் பாடசாலையிருந்து திரும்பிய வந்த வேளையில் நான் சற்று அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்திருந்திருக்க வேண்டும்.

வீட்டின் பின்னாலுள்ள வாழைத்தோட்டத்தில் யாரோ சரசரத்து ஓடுவது போலவும் ‘சளார் சளார்’ என்று வாழைத் தாரினால் அடிப்பது போலவும் சத்தம் கேட்டு பரப்புதன் நித்திரைப்பாயிலிருந்து எழுகிறேன்.

வாழைத்தோட்டத்தில்...

பள்ளிக்கூட ‘யுணிபோர்ம்’கூடக் கழற்றாமல் பாலன் தோட்டத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்தான் சரிந்து விழுந்திருந்த

வாழைத்தார்களை இழுத்தெடுத்து மடித்து அதனால் வாழைக் குட்டிகளை விளாசிக் கொண்டிருந்தான். அடித்தது போதாது என்று வாழைக் குட்டிகளை இழுத்து முறித்துக் கொண்டுமிருந்தான்.

எனக்கு ஒரே அழகையாக வருகிறது.

‘இவனுக்கு என்ன நேர்ந்தது?’

மனக்கோளாறு உள்ளவன் போல நடந்து கொள்ளும் பாலனைக் காண்கையில் பயமாகவும் இருக்கிறது.

ஓடிச் சென்று அவனைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டு கதறுகிறேன்.

“என்ன அப்பன் இது? ஏன் இப்படிச் செய்யுறியள்?”

என் அணைப்பு அவனுக்கு சற்று இதமாக இருந்திருக்க வேண்டும் ஒன்றும் பேசாதிருந்தான்.

“கொஞ்ச நேரம் படுத்தறங்குங்கோ அப்பன்...”

அவனை மெத்தையில் தூங்க வைத்து விட்டு அவன் அருகேயே அமர்ந்திருக்கிறேன்.

எனக்குள் ஓராயிரம் கேள்விகள்.

பாலனின் நடத்தை மாற்றத்தால் என் தலையைப் பியத்துக் கொள்கிறேன். சிந்தனை அரித்தெடுக்கின்றது.

‘என்னவாக இருக்கும்? ஏன் இவ்வளவு கோபம்...’

பாடசாலையில் யாருடனாவது சண்டை பிடித்திருப் பானோ என்றுமனம் பதைக்கிறது.

பாலன் நித்திரைவிட்டெழுந்ததும் கேட்கத்தான் வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டு குசினிக்குள் செல்கிறேன்.

க. பரண்துரன்

வேலை ஓடவில்லை. மனச பாலனைச் சுற்றிச்சுற்றியே வருகிறது. பாலன் யாருடனும் சண்டை பிடிப்பதில்லை. எவ்விதமான சச்சரவுக்கும்போக மாட்டான் கெட்டிகாரனும் கூட.

‘அம்மா ரீயூசனுக்குப் போட்டு வாறன்’ என்று குரல் கேட்டு வெளியே வருகிறேன்.

பாலன் ரீயூசனுக்குச் செல்லத்தயாராக நிற்கிறான்.

இன்றும் ஒன்றும் கேட்க முடியவில்லை.

‘இரவு கேட்போம்’ என்று இருந்துவிடுகின்றேன்.

இரவு உணவு உண்டபின் பாலனின் படிப்பு மேசைக்கருகே உள்ள கதிரையில் வந்தமர்ந்து கொள்கிறேன்.

“ஏன் அப்பன்! எதுவும் பிரச்சினையே...?”

.....

மௌனத்தை கலைக்க மீண்டும் கேட்கிறேன்.

“அப்பன் பிரண்ட்ஸ்மார் ஆரோடையும் பிரச்சினையே?”

“இல்லை...”

“அப்ப ரீச்சர்ஸ்மார் ஆரும் அடிச்சவையே.. நீ தான் நல்ல கெட்டிக்காரன்... அவை ஏன் உனக்கு அடிக்கப் போயினம்?”

கேள்வியையும் கேட்டு பதிலையும் நானே சொன்ன போது என்னை ஒரு முறை நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டு பாலன் மௌனமாகிறான்.

“சௌல்லுங்கள் அப்பன் என்ன பிரச்சினை?”

“ஓரு பிரச்சினையும் இல்லை”

அல்வாய்ச்சண்டியன்

அதற்கு மேல் என்ன கேட்பதென்று தெரியவில்லை
பேசாமல் விட்டு விடுகிறேன்.

மறுநாள்...

பாடசாலையிலிருந்து திரும்பிய பாலன் நேரே
குசினிக்கே வந்துவிட்டான். அங்கிருந்த சட்டி பானைகளை
போட்டுடைத்தான்.

ஓடிச்சென்று கட்டி அணைத்து அழுகையை அடக்க
முடியாமல் பீறிட்டு அழுகிறேன்.

என் அழுகையைக் கண்டதும் அவனின் கோபம்
தணிந்து விட்டது. சாப்பாட்டை ஊட்டி விட்டு படுக்கச்
சொல்கிறேன்.

“இன்று வெள்ளிக்கிழமை ரீபூசன் இல்லைத்தானே...
கொஞ்சம் ஆறுதலாகப் படுத்திரு...”

‘பாலன் உறங்கி விட்டான் ரீபூசனும் இல்லாமையால்
இப்போதைக்கு எழும்பமாட்டான்’

‘இந்த விடயத்தைச் சும்மா விட்டு விடக்கூடாது.
பக்கத்து தெருவிலுள்ள பாலனின் நண்பன் மோகனிடம் இது
பற்றி விசாரித்து வரவேண்டும்.’

சிந்தனை துளிர்க்கத் தொடங்கியதுமே சற்றும்
தாமதிக்காமல் ஒட்டமும் நடையுமாக மோகனிடம் செல்லு
கிறேன்.

மோகனிடம் பாலனின் செய்கைகளில் உள்ள மாற்றங்
களைக் கூறிய போது மோகன் விலாவாரியாக விபரம்
கூறினான்.

“சமய பாட சேர் ரஞ்சன் இருக்கிறாரெல்லே அவர்

அல்வாய்ச்சண்டியன்

விளக்கம் கிடைத்து விட்டது. அந்த ரஞ்சனை சும்மா விடக்கூடாது என்று மனசு கறுவிக்கொள்கிறது.

பாடசாலை அலுவலகத்தில் என்னைக் கண்டதும் அதிபர் அதிர்ந்து போனார்.

நான் பாலனுடன் ரஞ்சன் ஆசிரியர் நடந்து கொள்ளும் முறையைக் கூறி நியாயம் கேட்கின்றேன்.

அதிபர் பொறுமையாகச் சொன்னார்:

“அம்மா ரஞ்சனுக்காக நான் Sorry கேட்கிறன்... அவர் இந்தப் பாடசாலையிலை பதினெந்து வருசமா சேவை செய்யிறவர் தண்டனை ஒருவரும் அசைக்க முடியாது என்ற கார்வம்... அரசியல் செல்வாக்கு... ஆனால் புதிதாய் வந்த பணிப்பாளர் அவரை உடனடியாக வன்னிக்கு மாற்றச் சொல்லி ஓடர் போட்டிட்டார். இவரும் ஓடிப் பார்த்தார் ஒன்றும் சரிவர வில்லை... அதுதான் தன் கோபத்தை பிள்ளையள்ளை காட்டிறார்... அவர் அடுத்த கிழமை வன்னிக்கு போயிடுவார் கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொள்ளுக்கோ அம்மா...”

அதிபர் மன்றாடுவது போலக் கேட்டபோது, என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

ரஞ்சன் ஆசிரியர் மீதுள்ள நியாயமான கோபத்தைத் தான் நாய்மீதும், வாழைக்கன்றுகள் மீதும், சட்டபானை மீதும் பாலன் காட்டியிருக்கிறான் என்பது விளங்கியது. ரஞ்சன் ஆசிரியரின் கோபத்தைப் பற்றிச் சொன்னால் பாலன் மாறி விடுவான் என்ற நம்பிக்கை துளிர்க்கிறது.

அல்வாய்ச் சண்டியன்

அவன் என் முன்னால் வந்து நிற்கும்போதே அவனின் நிலை நன்றாக இருக்கவில்லை. எங்கோ பார்த்துக்கொண்டு என்னைப் பொருட்படுத்தாதவனாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

அவன் முகத்தில் ஏதாவது தெரிகின்றதா என அவனையே உற்று நோக்கினேன்.

என் கண்களை நேரடியாகப் பார்ப்பதை அவன் தவிர்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“உதிலை இருங்கோ, தம்பி...”

என் முன்னாலுள்ள கதிரையில் அமருமாறு அவனைக் கேட்டபோது நன்றி கூடச் சொல்லாதவனாக கால்கள் இரண்டையும் பரத்திக்கொண்டு ‘திடும்’ என்று அமர்ந்தான்.

பாடசாலையாக இருந்திருந்தால் இப்படி அமர்ந்த தற்கே இவனின் ஆசிரியர் இவனை அடித்திருப்பார்.

இவனின் அன்னையை நினைத்துக் கொள்கிறேன். என் முன்னால் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக நின்று தன் மகனைப் பற்றிச் சொன்ன கதைகளைக் கேட்டு, எனக்குள் நான் கசிந்தது அவனுக்குத் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

“நீங்கள் போங்கம்மா... நான் பார்த்துக் கொள்ளிறன்.

அல்வாய்ச்சன்ஷியன்

ஆளை ஒருக்கால் பின் நேரம் என்னிடம் அனுப்பி விடுங்கோ..."

அவரின் கண்களில் சிறிது நம்பிக்கை துளிர்த்திருந்தது போலத் தெரிந்தது.

இவனை இப்போது நன்றாக உற்றுப் பார்க்கிறேன்.

களை இழந்த கண்கள்...

உடுப்பில் அக்கறை எடுத்துக் கொண்டதாகத் தெரிய வில்லை.

தலையைக் கூட நன்றாகச் சீவிவிடவில்லை.

கதிரையில் பின்னோக்கிச் சாய்ந்தவாறே அமர்ந்திருந்து எங்கோ விட்டத்தை வெறிச்சு நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.

"தம்பிநீங்கள் தானே ரமணன்..."

தலையை ஆட்டுகிறான்.

"நான் உங்களைக் கண்டிருக்கிறேன்... நீங்கள் நல்லா 'புட்போல்' விளையாடுவீங்களெல்லே..."

அவன் என்னைத் திகைப்புடன் பார்த்தான்.

"நான் உங்களுடைய 'மட்ச்' பார்த்தனான். நல்லா 'டிபெண்ட்' செய்யறீங்கள். உங்களாலைதான் உங்கடை 'ரீம்' வெண்டு கொண்டிருக்குது..."

நான் அவனைப் பற்றிச் சொன்ன விடயங்கள் அவனுக்குப் பிடித்திருக்க வேண்டும். சற்று முன் சாய்ந்தான்.

"இனி நீங்கள் எந்தப் பாடசாலையோடை விளையாடப் போறியள்?"

அவன் சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்துவிட்டு

க. பரணீதரன்

மெல்லிய குரவில் சொன்னான்:

“இனி நான் விளையாட மாட்டன்...”

எனக்கு அதற்கு காரணம் தெரிந்திருந்தாலும் தெரியாதவன் போலக் கேட்டேன்.

“ஏன் தம்பி? நீங்கள் நல்ல ஒரு ‘சென்ற ஹால்ப்’ நீங்கள் ஏன் விளையாட மாட்டன் என்று சொல்லுறியள்...?”

“என்னை நிற்பாட்டிப் போட்டினம்... நான் ‘பெளல்’ செய்ததென்று சொல்லி என்னை ஒரு வருஷத்துக்கு விளையாடக் கூடாதென்டிட்டினம்...”

“ஏன் என்ன ‘பெளல்’ செய்தனீங்கள்?”

ரமணன் பதில் சொல்லாமல் இருந்தான்.

நான் அவனைத் தூண்டினேன்.

“சொல்லுங்கோ தம்பி... விளையாட்டிலை ‘பெளல்’ செய்யிறது சகசம்தானே...”

“இல்லை... நான் அடிச்ச அடியிலை “சென்றர் போர்வேர்ட்” ஆக விளையாடிக் கொண்டிருந்தவன்றை கால் முறிஞ்சு போச்சு... அதுதான் என்னை “ரீமிலையிருந்து ‘சல்பெண்ட்’ பண்ணீட்டினம்...”

நான் இதுதான் தருணமென என்னிக்கொண்டு மெதுவாகக் கேட்கிறேன்.

“அது தான் நீங்கள் பள்ளிக்கூடமும் போகாமல் விட்டிட்டியன்...”

ரமணனின் கண்கள் சிறிது கலங்கிப் போயிருந்தன.

“ஸ்கால் அசெம்பிளியிலை வைச்சு என்னை அதிபர் அவமானப்படுத்திப் போட்டார். ஒரு குளப்படிகாரனை ‘ரீமிலை’ சேர்த்தது தங்கடை பள்ளிக் கூடத்துக்கு அவமான

மாய்ப் போச்சென்று கூறி என்னைத் திட்டிப் போட்டார்... இதுகளுக்குப் படிப்புத்தான் இல்லை, விளையாட்டெண்டாலும் விளையாடுங்களென்று பார்த்தா இப்பிடி மரியாதை கெடுத்துப் போட்டுதுகள் என்று சொல்லிச் சொல்லி எனக்கு ஆத்திரமுட்டினவர்..."

எனக்கு ரமணனைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது.

"நீங்கள் பெளல் செய்ததுக்கு ஏன் உங்களைக் குளப்படிகாரன் என்று ஏனினவை, அது பிழைதானே... நீங்கள் ஆத்திரப்படுவியள் தானே..."

இப்போது, ரமணன் கதிரையைச் சுற்று முன்னுக்கு இழுத்தபடியே எனக்கு நெருக்கமாக வந்தான். அவனுக்கு என் மீது நம்பிக்கை துளிர்க்கிறது என்பதற்கான அடையாளம் அது.

நானே தொடர்ந்தேன்.

"நீங்கள் 'கேமிலை' செய்த 'பெளல்' பெரிய பிழை இல்லை. நீங்கள் தடுத்திருப்பியள்... ஆனால் 'சென்றர் போவர்ட்' பந்தைக் கொண்டு வந்த வேகத்திலை நிலை குலைந்து விழுந்திருப்பார்... அதாலை கால் முறிஞ்சிருக்கும்..."

நான் நியாயம் சொன்னேன்.

ரமணன் இடைமறித்தான்.

"இல்லைசேர், நான் அடிச்ச அடியிலை தான் கால் முறிஞ்சபோச்சு... எங்கடை 'ஸ்போர்டஸ் மாஸ்ரர்' தான் எனக்குச் சொல்லித்தந்தவர். 'சென்றர் போவேர்ட்' டின்ரை 'ஆங்கினுக்குளை' அடிக்கச் சொல்லி... அவன் 'பூட்ஸ்' போடாமல் விளையாடியதாலை நான் 'பூட்ஸ்' காலாலை அடிச்சத்தான் அவன்றை கால் உடைஞ்ச போச்சு... நான்

க. பரணீதரன்

தான் ‘பெளல்’ செய்தனான்... ஆனால் என்னை சேர் தான் தூண்டிலிட்டவர்...”

ரமணனின் கண்களில் நீர் வடிந்தது.

எனக்கு ரமணன் மீது இரக்கமாக வந்தது. அவன் சற்று நேரம் ஆறுவதற்காக எனது ‘ஸ்ரடி றாமில்’ அவனை விட்டு வருகிறேன். எனது இருக்கையில் மீள வந்து அமர்ந்தபோது நினைவுச் சுழிக்குள்ளே என்னை அறியாமலே இழுக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

பாடசாலைக் காலத்தில் நான் தான் ‘அல்வாய்ச் சண்டியன்’. இன்று பலருக்கு இது தெரியாது. ஊரிலுள்ள எங்கள் உறவுகளுக்குத்தான் தெரியும். என்னுடன் சம காலத்தில் படித்தவர்களுக்கும் தெரியும். பாடசாலைக் கல்வியை முடித்து உயர் பட்டப்படிப்பைத் தொடர்ந்து, படிப்படியாக முன்னேறி மதிப்பார்ந்த தொழில் ஒன்றையும் பார்க்கத் தொடங்கி, இன்று ‘சீனியர் கவுன்சிலர்’ என்ற நிலையையும் அடைந்த பின் ‘அல்வாய்ச் சண்டியனை’ அவர்கள் மறந்திருப்பார்கள். ஆனால், அம்மா மறக்கவில்லை. இன்றும் என்னை ‘அல்வாய்ச் சண்டியன்’ என்று ரகசியமாக அழைத்து பரிகாசம் செய்வார்.

எங்களுடைய ஊரின் பெயர்தான் அல்வாய். ஆலவாய் என்ற பெயர்தான் அல்வாயாக மாறியிருக்கும் என என் தாத்தா அடிக்கடி சொல்வாராம். பள்ளிக் கூடப்படிப்புப் பிரவேசத்துக்கு முன்பே நான் தாத்தாவை இழந்து விட்டேன். சோதிடரும் அண்ணாவியாருமான என் தாத்தா எதற்கும் துணிந்தவர் என்று என்அப்பா சொல்வார். அந்தத் துணிச்சல் தான் என்னிடம் வந்து சேர்ந்திருப்பதாக என் அம்மா சொல்வார்.

நான் பிறந்த போது என்னைத் தூக்கி எடுத்த தாதிக்கு நான் பன்னீர் அபிஷேகம் செய்தேனாம். ‘என்ன சண்டித்தனம் பண்ணுறார்?’ என்று அப்போதே அந்த தாதி எனக்கு முதல் மரியாதை செய்தவவாம்.

அதன்பின்பு நான் செய்த சுட்டித்தனத்தை எல்லாம் பார்த்து என் தாத்தா சிரித்துக் கொண்டிருப்பாராம். அப்பாவோ அம்மாவோ கண்டிக்க வந்தால் தடுத்து விடுவாராம். “குழந்தை என்றால் ‘அட்டா சுட்டி’ செய்யத்தானே வேணும்” என்பது என் தாத்தாவின் வாதம்.

‘துறு துறு’ என்று எப்போதும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்த என்னை கண்டால் என்பருவத்தை ஒத்த குழந்தைகளுக்கு நான் அடித்துவிடுவேனோ என்று அத் தாய்மார்களுக்குப் பயமாம்.

‘சரவணன் வாறன், கடிச்சுப்போடுவான்’ என்று சொல்லி தங்கள் பிள்ளைகளைப் பயமுறுத்தி வைத்திருக்கும் அத்தாய்மாரின் செய்கையினால் அம்மா தினம் தினம் மனம் வருந்துவாளாம்.

உறவுகளைப் பொறுத்தவரையிலும் ஊராரைப் பொறுத்தவரையிலும் குழந்தைப் பருவத்திலேயே நான் சண்டைக்காரன்.

அம்மாவுக்கு கெக்கிராவையில் ஆசிரியர் உத்தி யோகம் கிடைத்துச் சென்றபோது, அம்மாவின் பாடசாலை யிலேயே என்னை முதலாம் வகுப்பில் சேர்த்துக் கொண்டார்.

அந்த மூஸ்லிம் பாடசாலையின் பெண்பிள்ளைகள் என்னைச் சீண்டிப் பார்ப்பார்களாம்.

ஒரு நாள் கல்லும் கையுமாக நான் நின்ற போது, பாடசாலை மண்டபத்தில் அமைந்திருந்த வகுப்பறைப் பிள்ளைகள் எல்லாருமே பயத்தில் எழுந்து நின்றார்களாம்.

க. பரணீதரன்

வார இறுதியில் கெக்கிராவைக்கு வந்து சேர்ந்த அப்பாவிடம் “என்ன சார் உங்கடை பையன் படுகுளப்படியா இருக்கான்” என்று அதிபர் அப்பாவிடம் முறையிட்டாராம்.

அடுத்த வருடமே மார்ச் மாதத்தில் அம்மாவுக்கு ஊருக்கு இடமாற்றம் கிடைத்துவிட்டது. ஊருக்கு அருகே இருந்த பாடசாலையிலேயே அம்மாவுக்கு இடம் கிடைத்தது. என்னையும் அங்கேயே சேர்த்து விட்டார்கள்.

எனக்குச் சீருடை அணிவித்து ‘நீற்’ ஆகத்தான் பாடசாலைக்கு அம்மா அழைத்து வருவார். எனக்கும் ஒழுங்கீனங்களைக் கண்டால் பிடிக்காது.

வகுப்பறையில் எழுத்து அட்டைகளும் படங்களும் தாறுமாறாக எங்கும் சிதறியிருக்கும். பிள்ளைகள் தண்ணீர் குடிக்கிற ‘கப்’புகள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் காணப்படும்.

இவை எவையுமே எனக்குப் பிடிக்காது. எங்களுக்குரிய பாடசாலை நேரம் முடிந்துவிட்டதை அறிவிக்கும் மணி அடித்தபின்பு, எல்லாரும் வகுப்பறையை விட்டு வெளியேறிய பின்பு சீர்குலைந்திருக்கும் வகுப்பறைப் பொருட்களை எல்லாம் ஒழுங்காக அடுக்கி வைத்தபின்பு தான் வகுப் பறையை விட்டு வெளியே வருவேன்.

ஓருநாள் காய்ச்சல் காரணமாக நான் பாடசாலைக்குச் செல்லவில்லை. மறுநாள் வகுப்புக்குச் சென்றபோது கரும்பலகை எழுத்துக்களால் நிறைந்திருந்தது. ‘முதல் நாள் எழுதியிருந்த எழுத்துகள் ஏன் இன்னமும் இருக்க வேண்டும்’ என்று எண்ணிக்கொண்டு, கரும்பலகையில் உள்ள எழுத்துக்களை ‘டஸ்ரரை’ எடுத்து அழித்தேன். எட்டாத உயரத்திலிருந்த எழுத்துகளை தூம்புத்தடியை எடுத்து அழித்தேன். தூம்புத்தடி முறிந்து விட்டது.

வகுப்பாசிரியர் வந்து பார்த்தபோது தும்புத்தடி முறிந்திருந்தது.

“ஆரடா தும்புத்தடியை முறித்தது?” என்று அவர் கேட்ட போது ஒருவன் என்னைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

ஆசிரியர் ஒன்றும் என்னை ஏசவில்லை. “நீங்கள் சின்ன ஆக்கள். தும்புத்தடி எடுத்துக் கூட்டக் கூடாது. பெரிய அண்ணாமார் வந்து கூட்டி விடுவினம்” என்று அன்பாகச் சொன்னார்.

என் வகுப்புப் பையன் என்னைக் காட்டிக் கொடுத்தது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. “நான் வேணுமென்று செய்ய வில்லை. கரும்பலகையை அழித்தபோது தானே முறிந்தது” என்று என்னையே கேட்டுக் கொண்டேன். எனக்குள் கோபம் குழிக் கொண்டு வந்தது. அவனைப் பிடித்து ஒருமுறை அவன் முதுகில் ஒருகுத்துவிட்டேன். அவன் ‘குய்யோ முறையோ’ என்று கதற்த தொடங்கினான்.

பக்கத்து வகுப்புகளிலிருந்து ஓடிவந்த ஆசிரியமார் என் கையை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். ஒரு ஆசிரியை என்னை நன்றாக இனம் காட்டினார்.

“இவன் செல்வராணி ரீச்சற்றை மகன்... வீட்டிலையும் நல்ல குளப்படியாம்... அக்கம் பக்கத்துப்பிள்ளையளையும் இவனோடை சேர்ந்து விளையாட விடுகிறதில்லையாம்...”

அன்றிலிருந்து பாடசாலையில் உள்ள எல்லோரும் என்னைச் சண்டைக்காரனாகவே பார்த்தார்கள்.

நியாயமில்லாதவற்றைக் கண்டால் அவ்வப்போது எனக்கும் கோபம் ‘பொது’ என்று வெளிக்கிளம்பும். அதனை உடனே செயலிலும் காட்டி விடுவேன். அப்போதெல்லாம் ஆசிரியர்கள் எல்லாரும் சேர்ந்திருந்து என்னை ஏசவார்கள்.

க. பரணீதரன்

அம்மாவை வசை கூறுவார்கள்.

எங்கே யார் குளப்படி செய்தாலும் அந்தக் கூட்டத்தில் நான் நின்று விட்டால் என்னை விசாரிக்க மாட்டார்கள். எனக்குத்தான் முதலில் அடி விழும்.

ஓருநாள் என்னுடைய வகுப்புப் பிள்ளைகள் சிலர் தண்ணீர் குடிக்கும் ‘பைப்பு’களைத் திறந்து விட்டுவிட்டு, ஆளுக்காள் தண்ணீர் அடித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் அவர்களை எல்லாம் ஏசிவிட்டு பைப்புகளைப் பூட்டிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது பக்கத்து வகுப்பு ரீச்சர் வந்துவிட்டார். நிலமெல்லாம் தண்ணீர் ஓடி சகதியாகி விட்டதைப் பார்த்துவிட்டு என்னை கையில் பிடித்து ‘தொரதொர’ என்று இழுத்துச் சென்று அதிபரிடம் முறை யிட்டார்.

‘நான் பைப்பைத் திறந்து விடவில்லை’ என்று சொன்னதை அதிபர் கேட்கவில்லை. என்னுடைய கையைப் பிடித்து இழுத்து, கைநீளத்துக்கு ‘மார்க்கரால்’ அல்வாய்ச் சண்டியன் என்று எழுதி விட்டார். அன்றிலிருந்து எல்லாப் பிள்ளைகளும் ஆசிரியர்மாரும் என்னை ‘அல்வாய்ச் சண்டியன்’ என்றுதான் அழைக்கத் தொடங்கினார்கள்.

பிள்ளைகள் என்னை அப்படி அழைத்தபோது என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அப்போதெல்லாம் வன்முறையை வெளிக்காட்டி எல்லோருக்கும் அடித்தேன். அதனால் ஆசிரியர்களிடமிருந்தும் அடிவாங்கிக் கொண்டேன்.

பாடசாலையில் சேர்ந்து ஒரு தவணைக்குள்ளாக இவ்வளவும் நடந்துவிட்டன. அம்மா இரவில் வீட்டில் அழுவார். ‘அவமானம் தாங்க முடியவில்லை’ என்று அப்பாவிடம் கூறி அப்பா கொழும்பிலிருந்து வீட்டுக்கு வரும் வேணைகளில் அழுதுபுலம்புவார்.

அப்பா என் வகுப்பாசிரியரைச் சென்று சந்தித்தார். எதுவும் ஒழுங்கீனமாக இருப்பதைக் கண்டு நான் பொறுமை இழப்பதைப்பற்றி அப்பா அவரிடம் எடுத்துக் கூறினார்.

கந்தசாமி ஆசிரியர் தானும் அதனை அவதானித்திருப்பதைப் பற்றி அப்பாவிடம் கூறினார். ‘விட்டுப் பிடிக்கலாம்’ என்று நினைத்திருந்தவேளை எல்லாம் கட்டுக்கு மீறிச் சென்றுவிட்டதைக் கூறிக் கவலைப்பட்டார்.

அடுத்த தவணைத் தொடக்கத்தில் வகுப்பு ‘மொனிற்றராக’ என்னையே கந்தசாமி ஆசிரியர் நியமித்தார். மற்றைய பிள்ளைகள் ஒழுங்காக இல்லாவிட்டால் அடிக்காமல் அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லி அவர்களை நான் தான் மாற்ற வேணும் என்று சொன்னார். வகுப்பை ஒழுங்காக வைத்திருக்க வேண்டியது என் பொறுப்புத்தான் என்று சொன்னார்.

என்னை மொனிற்றராக நியமித்தமை அதிபருக்கும் மற்றைய ஆசிரியர்களுக்கும் பிடிக்கவில்லை.

கந்தசாமி சேர் விடவில்லை. எனக்குப் புத்திமதி சொல்லி எப்போதும் எனக்கு ஆதரவாகவே இருந்தார். யாராவது என்னை அல்வாய்ச் சண்டியன் என்று அழைத்தால், அப்படி அழைப்பதால் ஏற்படக் கூடிய விளைவுகளை அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்வார்.

நான் அம்மாவின் பாடசாலையில் ஆரம்பப் பிரிவில் படிக்கும் வரை கந்தசாமி சேர் ஆதரவாகவே இருந்தார்.

நான் ‘ஸ்கொலர்ஷிப்’ சோதனையில் வெட்டுப் புள்ளியை விட இரண்டு புள்ளி குறைவாகப் பெற்றபோது, என்னை எல்லோரும் ‘பெயில்’ என்று நெயான்டி செய்தபோது 156 புள்ளிபெற்ற பின்னையை சராசரி 78

க. பரணீதரன்

புள்ளிகள் பெற்ற பிள்ளையை சோதனையில் ‘பெயில்’ என்று எப்படிச் சொல்லலாம் என்று எடுத்து விளக்கினார்.

நான் அம்மாவின் பாடசாலையில் படித்தால் என் கல்வி மன்னாகிவிடும் என்று அப்பா நினைத்தது போலவே கந்தசாமி சேரும் நினைத்தார்.

‘ஸ்கொலர்விப்’ பாஸ் பண்ணிய பிள்ளைகளுக்கு அனுமதி வழங்கும் அதே பிரபல்யமான பாடசாலையின் அனுமதிப் பரீட்சைக்கு நான் தோற்ற வேண்டும் என்று கந்தசாமி சேர் சொன்னதை அப்பாவும் ஏற்றுக் கொண்டார்.

அனுமதிப் பரீட்சையில் எனக்கு உயர் புள்ளி கிடைத்து, ‘ஸ்கொலர்விப்’ பாஸ் பண்ணிய பிள்ளைகளுடனேயே நானும் படித்தேன். படிப்படியாக பரீட்சைகளில் எல்லாம் சிறப்பாகச் சித்திபெற்று உளவியல் துறையில் பல்கலைக்கழகப் பட்டம் பெற்று, உயர் கல்விக்காக வெளிநாடு சென்று ‘கவுன்சிலிங்’ துறையில் உயர்பட்டம் பெற்று இப்போது நான் ஒரு சீரியர் கவுன்சிலர். பிரச்சினைக்குள்ளானோரை எப்படி மீட்டெடுக்க லாம் என வழிகாட்டுகின்ற ஒருவர். அவர்களுக்கு எல்லாம் உளவளத்துணை வழங்குகின்ற சிறப்புநிபுணர்.

இப்போதும் எனக்கு கந்தசாமி சேரின் நினைவே வருகிறது. அவரைவிட நான் என்ன பெரிய கவுன்சிலர் என்று என்னையே கேட்டுக் கொள்கிறேன். மானசீகமாக என் நெஞ்சம் கந்தசாமி சேரை ஆராதிக்கிறது.

எனக்குச் சிறிப்பாகவும் வருகிறது. நான் கவுன்சிலராக சிறப்புப் பட்டம் பெற்று வந்தபோது அம்மா சூறியது ஞாபகத்துக்கு வருகிறது.

“அல்வாய்ச் சண்டியன்” கவுன்சிலரா வந்தா நல்லாத் தான் இருக்கும்...”

இதனையே அடிக்கடி நான் நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு. கந்தசாமி சேர் என்னை மாற்றிவிடாமலிருந்தால் நான் இப்போது உண்மையாகவே அல்வாய்ச் சண்டியனாகத்தான் இருந்திருப்பேனோ என்று யோசனை எழும்.

ரமணனும் இன்னொரு அல்வாய்ச் சண்டியனாய் வரவிடக் கூடாது என்ற தீர்மானத்துடன் அவனிடம் செல்கின்றேன்.

அவனுக்கு என் மீது நம்பிக்கை வந்து விட்டது.

பாடசாலையும் அதிபரும் ஆசிரியர்களும் தன்னைப் புறக்கணித்த பின்பு வேறுவழியின்றி, பாடசாலையிலிருந்து இடைவிலகிய மாணவர்களுடன் கூட்டுச் சேர்ந்தது, பொறுப் பின்றிப் பொழுதைக் கழித்தது, தான் எதுவும் செய்யா விட்டாலும் மற்றையோர் ஏதாவது செய்யும் போதெல்லாம் அவர்களுடன் கூட இருந்தது, தன்னை ஒரு குளப்படிகாரனாக ஊரார் பார்ப்பது, தனது அம்மா இதனால் கவலைப்படுவது எல்லாவற்றையும் ஒன்றும் விடாமல் சொன்னான்.

நான் ரமணனுக்கு ஆறுதல் சொன்னேன்.

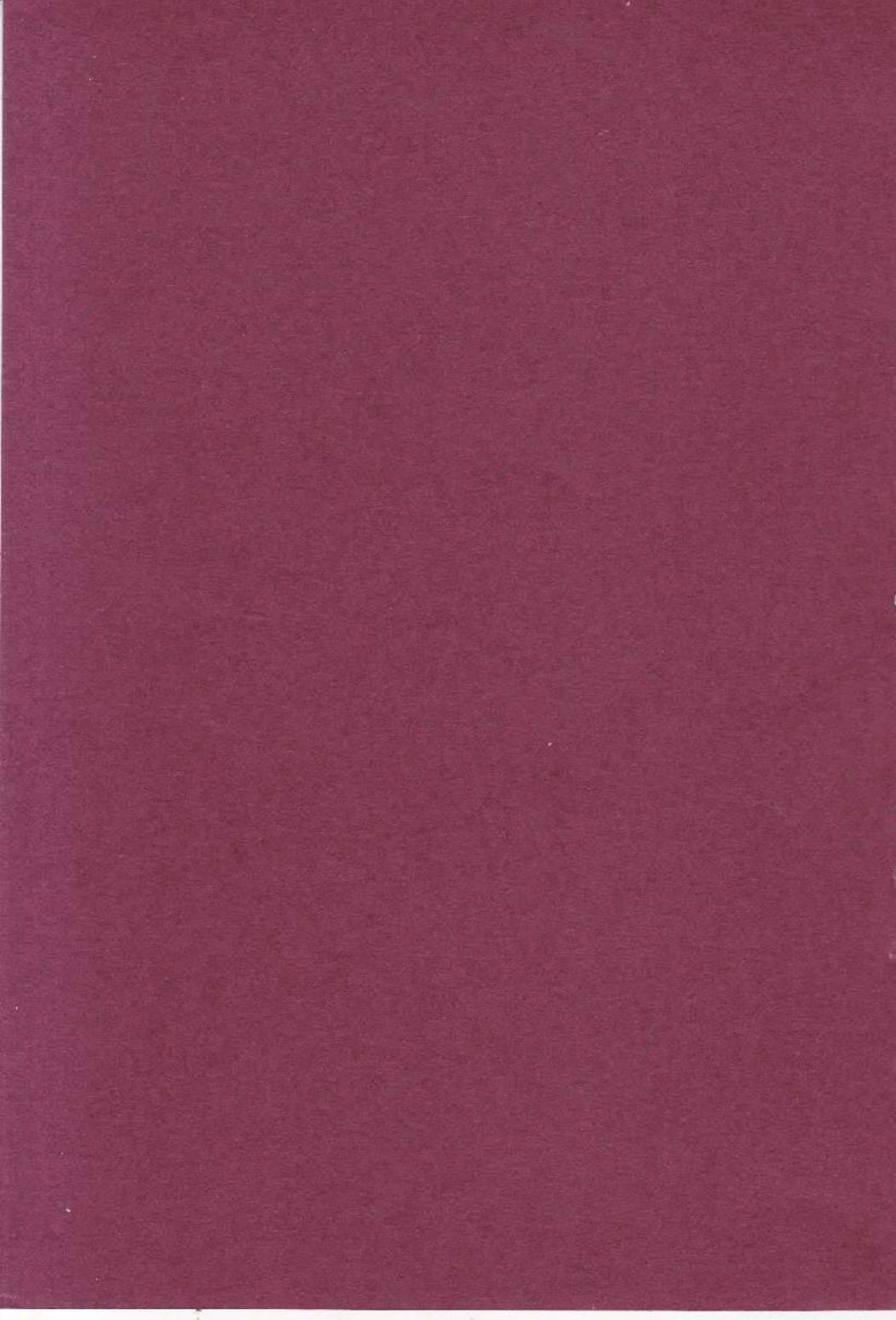
க.பொ.த. உயர்தரப் படிப்பில் சித்தி பெற்றுவிட்டால் விளையாட்டுத் துறையிலேயே உயர் கல்வி பெறுவதற்கும் சிறப்பு நிபுணத்துவம் பெறுவதற்கும் உள்ள வழிவகைகள் பற்றி எடுத்துச் சொன்னேன்.

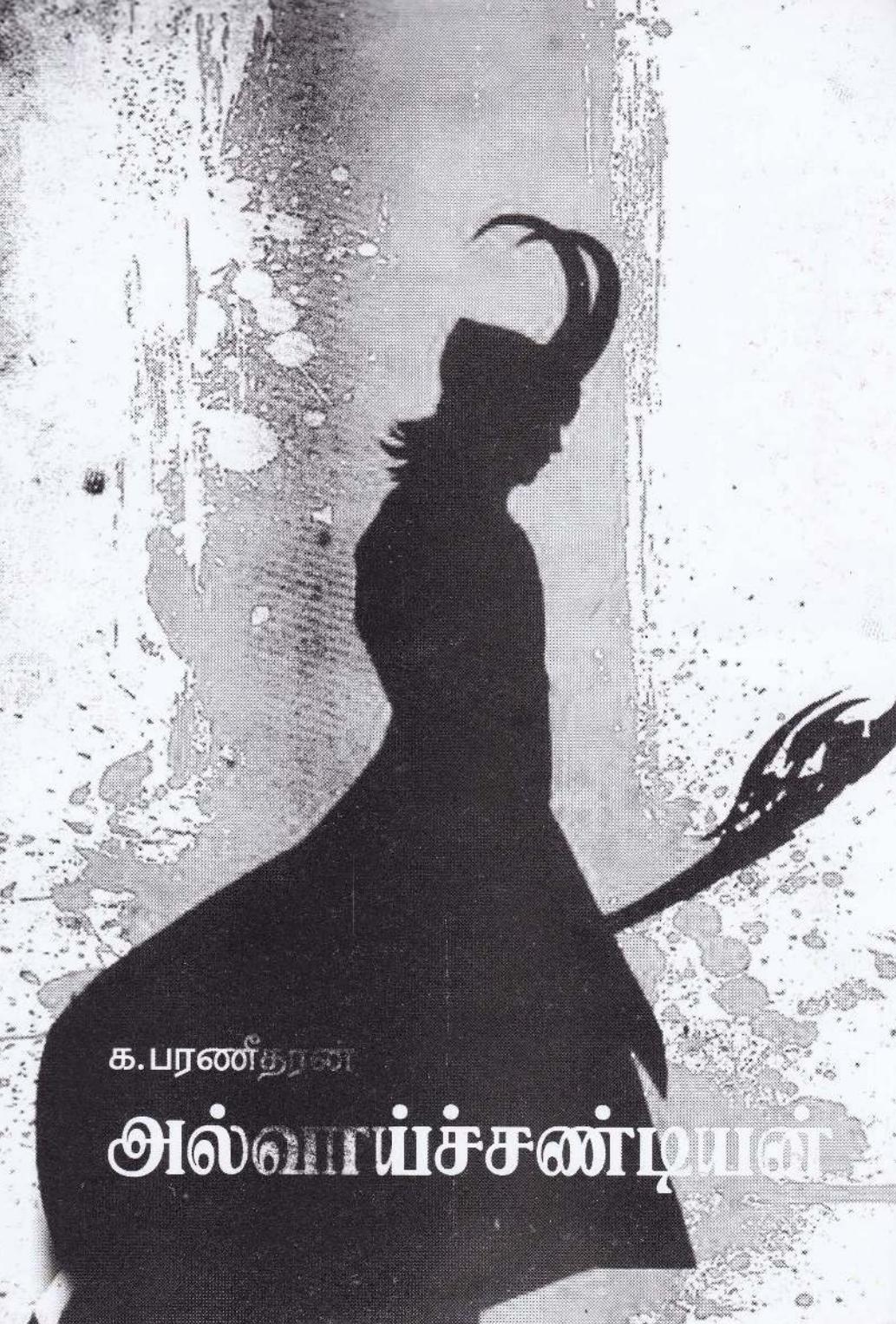
அவன் கண்கள் ஒளி பெறுவதைக் காண மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

எனது கதையையும் சூறினால் ரமணன் மாற்றுவது சுலபமாக இருக்குமோ என்று ஒரு முறை என்னிப் பார்த்தேன். தேவையில்லைப்போல் தோன்றியது.

எப்போதும் என்னை மீண்டும் சந்திக்கலாம் என்று
அவனாகவே என்னைக் கேட்டதும் அவனில் எனக்கு
நம்பிக்கை ஏற்பட்டது.

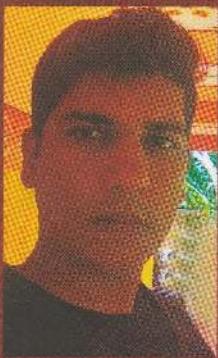
கந்தசாமி சேரை நான் நினைத்துப் பார்ப்பதுபோல,
அவனின் வாழ்க்கையும் உயர்ந்து, என்னை அவன்
நினைத்துப் பார்க்க வேண்டுமே என்று என் உள்ளம்
ஆதங்கப்படுகிறது.

க.பரண்துரை

அல்லாய்ச்சன்றியல்

க.ப்ரடீப் தரன் அவர்கள்
பன்முக ஆஞ்சலை கொண்டவர்.
படைப்பாளர், கட்டுரையாளர்,
கல்வியாளர், கலைகிலக்கிய
சஞ்சிகையின் ஆசிரியர், இசை நாடக
நடிகர், நூல் வெளியீட்டாளர், ஈழத்து
தமிழர்களுக்கான
ஆவணகச் செயற்பட்டாளர்.
கிறிக்கெற வீரர் இப்படிப் பல
ஆஞ்சலைக்குரியவர்.

சரியானதை கண்டறிகின்ற ஆஞ்சலைச்
செழிப்பும், சரியானதெனத் தான்
உணர்ந்தவற்றை தயங்காமல்
வெளிப்படுத்தும் தற்குணியும், இலகுவான
மொழிக்கையாட்சியும்,
பிரதியுபகாரங்களையோ, சுய
விளம்பரங்களையோ எதிர் பார்க்காத
தன்னடக்கமும் கலந்த ஒரு கருத்து
நிலையாளனாகவே ஜீவநதி சஞ்சிகையின்
ஆசிரியரான திரு கலாமணி பரதீதரன்
அவர்களை பார்க்கின்றேன்.

- கே. ஆர். டேவிட் -

